

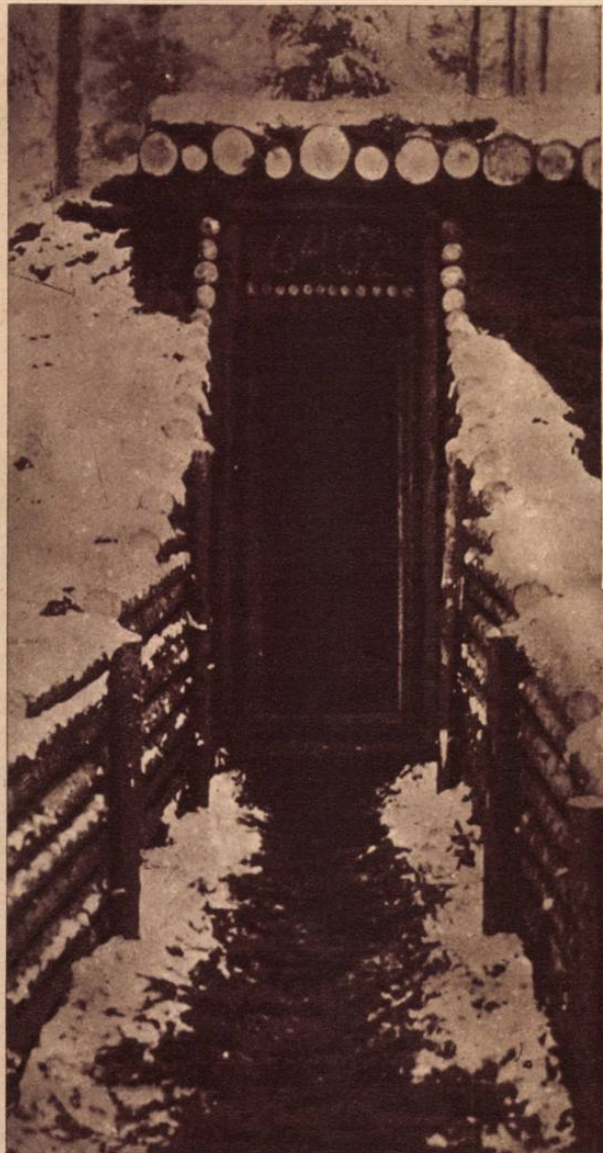
*Dacă
sunteți
curioși*

Acesta este faimosul arbore de cauciuc din Malaezia și prin creștătura aceasta primitivă se captează lichidul prețios, care, prin transformări nu prea complicate, devine ... talpă de gheață sau cameră de automobil

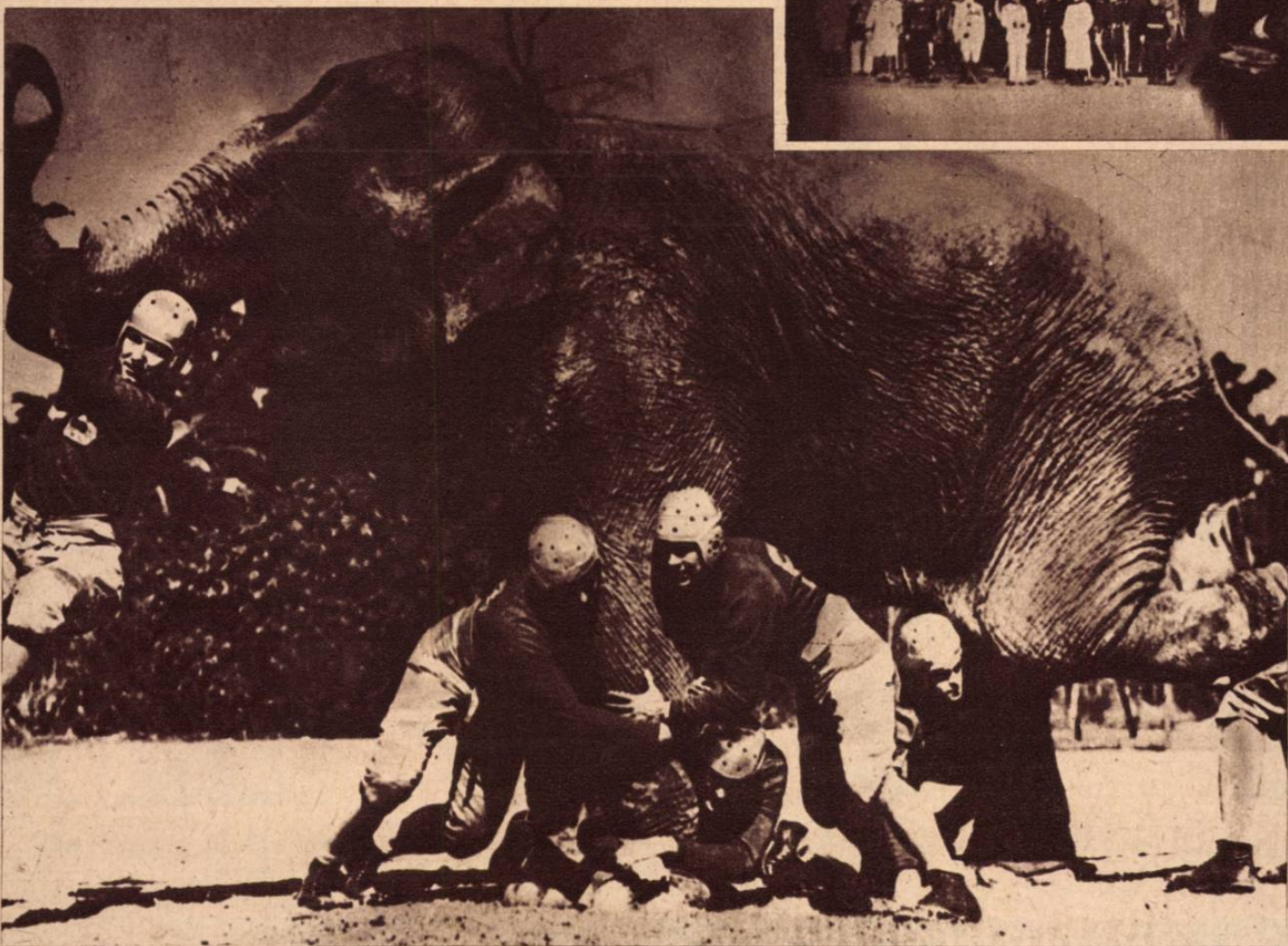

Într'un magazin de bibelouri din Viena se vând flori făcute din cristal de cea mai fină calitate. Vedem, în această fotografie, o ramură de palmier ale cărei frunze uriașe sunt făcute din sticlă flexibilă

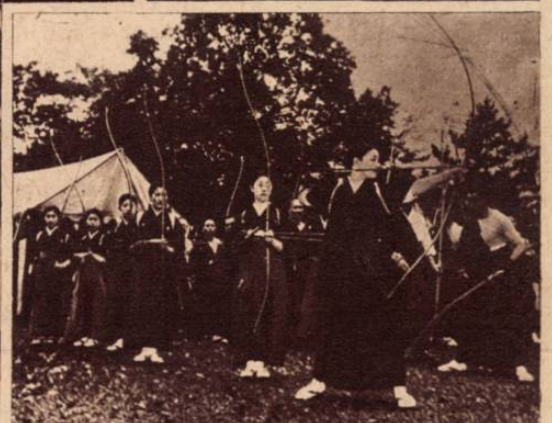
Stânga: Așa arată un adăpost de campanie pentru iarnă pe frontul finlandez. După cum vedeți, soldații finlandezi sunt tot atât de meșteri în construcțiile de campanie cași în conducerea războiului

Dreapta: Priviți-l pe acest om! A muncit timp de 35 ani, ca să realizeze 1777 de păpuși reprezentând tot atâtea figuri celebre din istoria lumii

Stânga: Rugby-știi australieni au dresat acest elefant ca să se poată antrena cu el pentru sportul lor favorit ce cere atâtea eforturi. (Fotografia datează dinainte de război, - bineînțeles)

Jos: Unul dintre sporturile preferate ale tinerelor japoneze este ochitul cu arc. Le vedem aici pe fiicele țării Soarelui-Răsare participând la un concurs alături de bărbați

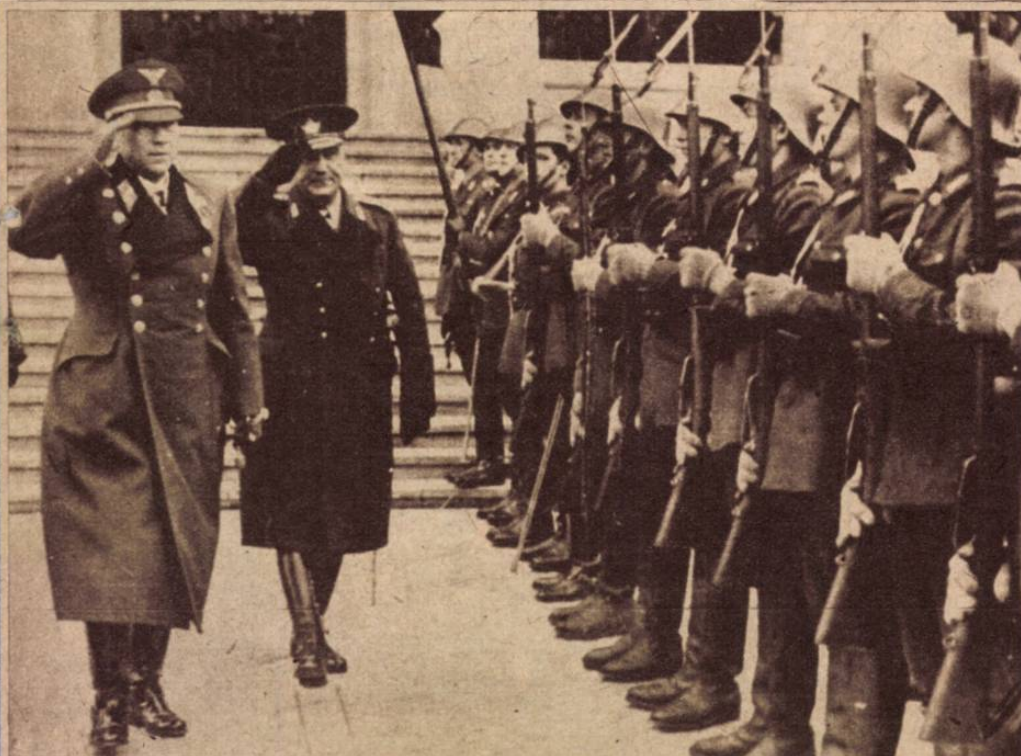
ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului de Miniștri vorbind la adunarea extraordinară a Consiliului de Patronaj, care a avut loc în prezența M. S. Reginei Mame Elena

M. S. Regina Mamă Elena vizitând căminul „Principesa Maria”, unde S'a interesat îndeaproape de felul cum este organizată această operă socială

Generalul Turanec, șeful Misiunii Militare Slovace care a vizitat Capitala, trecând în revistă compania de onoare dela Mormântul Eroului Necunoscut

D-nii prof. Mihai Antonescu, Von Kilinger, ministrul Germaniei, Tsutsui, ministrul Japoniei și d-nele Mareșal Antonescu și Von Kilinger, la reprezentăția de gală a filmului „Vulturii Japoniei”

D. prof. Mihai Antonescu rostindu-și cuvântarea la constituirea Camerei Juridice Internaționale Române

Comandanții organizației de educație extrașcolară pe peronul gării de Nord înainte de a pleca în Germania

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAS PREȚ

ANUL XVI No. 788

12 MARTIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

M. S. REGINA-MAMĂ ELENA
ȘI D. PROF. MIHAI ANTO-
NESCU, VICE-PREȘEDINTELE
CONSILIULUI DE MINIȘTRI,
LA ȘEDINȚA CONSILIULUI
DE PATRONAJ AL OPERE-
LOR SOCIALE

*Dacă
sunteți
curioși*

Sus: Ca să obțină grațierea, întreaga familie lo-
godnica, precum și rudele apropiate ale unui con-
damnat american, s'au adunat în fața locuinței
președintelui Statului New-York și au ingenunchiat,
strigând nevinovăția celui acuzat.

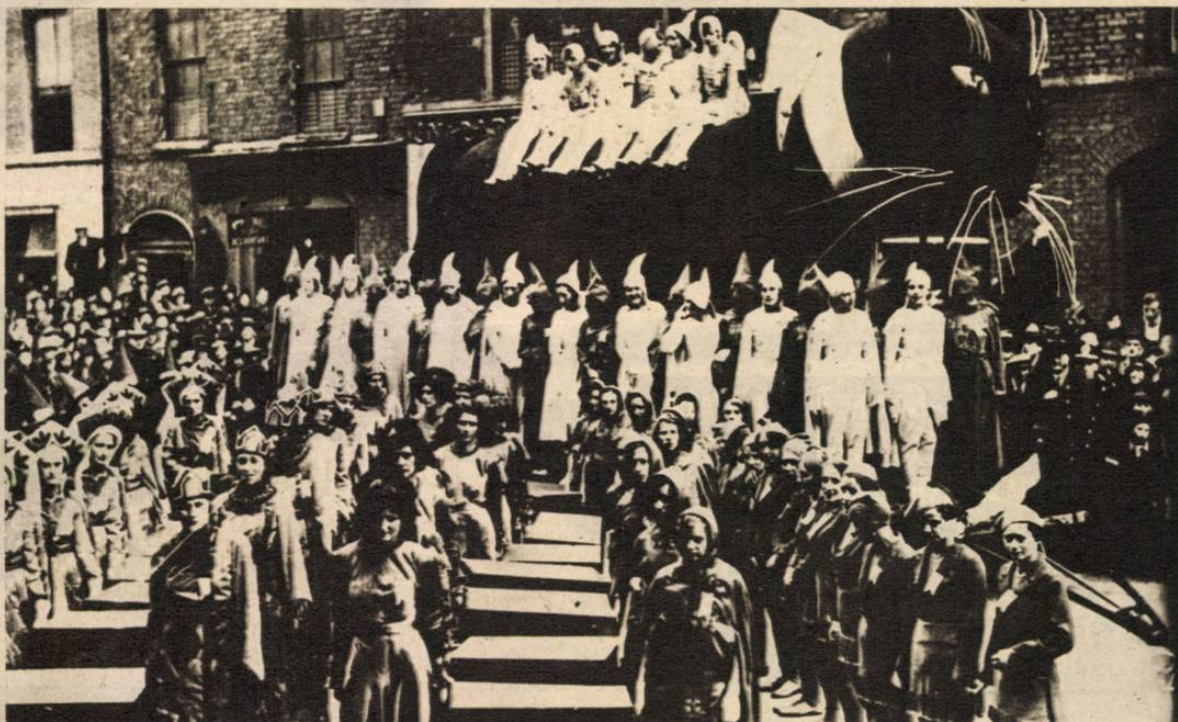
Stânga: Așa a fost executat un elefant din grădina
zoologică din Cairo, care, turbând, a ucis un paznic
și a rănit grav pe ajutorul acestuia.

Jos: Controlul laptelui în Portugalia este foarte
riguros. Dacă i se găsește o cantitate neînsemnată
de apă, laptele este confiscat și vărsat, pur și
simplu, în canal, iar lăptarul pedepsit cu închisoarea.

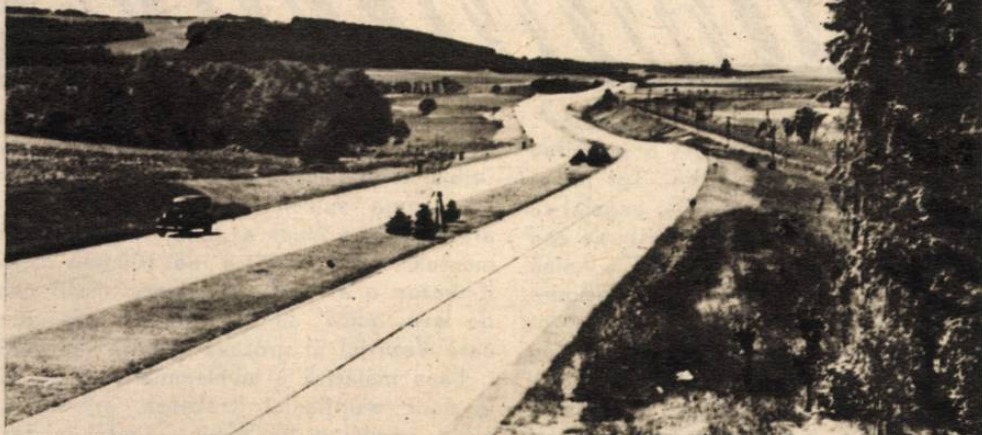

Dreapta (jos): Pentru tragerea loteriei lor oficiale, irlandezii
organizează o adevărată serbare de carnaval, din care nu lip-
sește niciodată „pisica neagră” — purtătoarea de noroc
a jucătorilor.

Jos: În urma unui tratament pentru astmă, negrul Jean Daupkin
(dreapta) a câpătat un ten ...trandafiriu. Fenomenul a rămas
fără explicație.

Șoseaua dublă a sistemului de autostrade germane care va fi generalizată în Europa de mâine.

Funeraliile naționale ale d-rului Todt, creatorul genial al acestui sistem modern de circulație.

CUM se va circula IN Europa de mâine

OPERA D-RULUI TODT VA STA LA BAZA NOULUI SISTEM DE CIRCULAȚIE CONTINENTALĂ

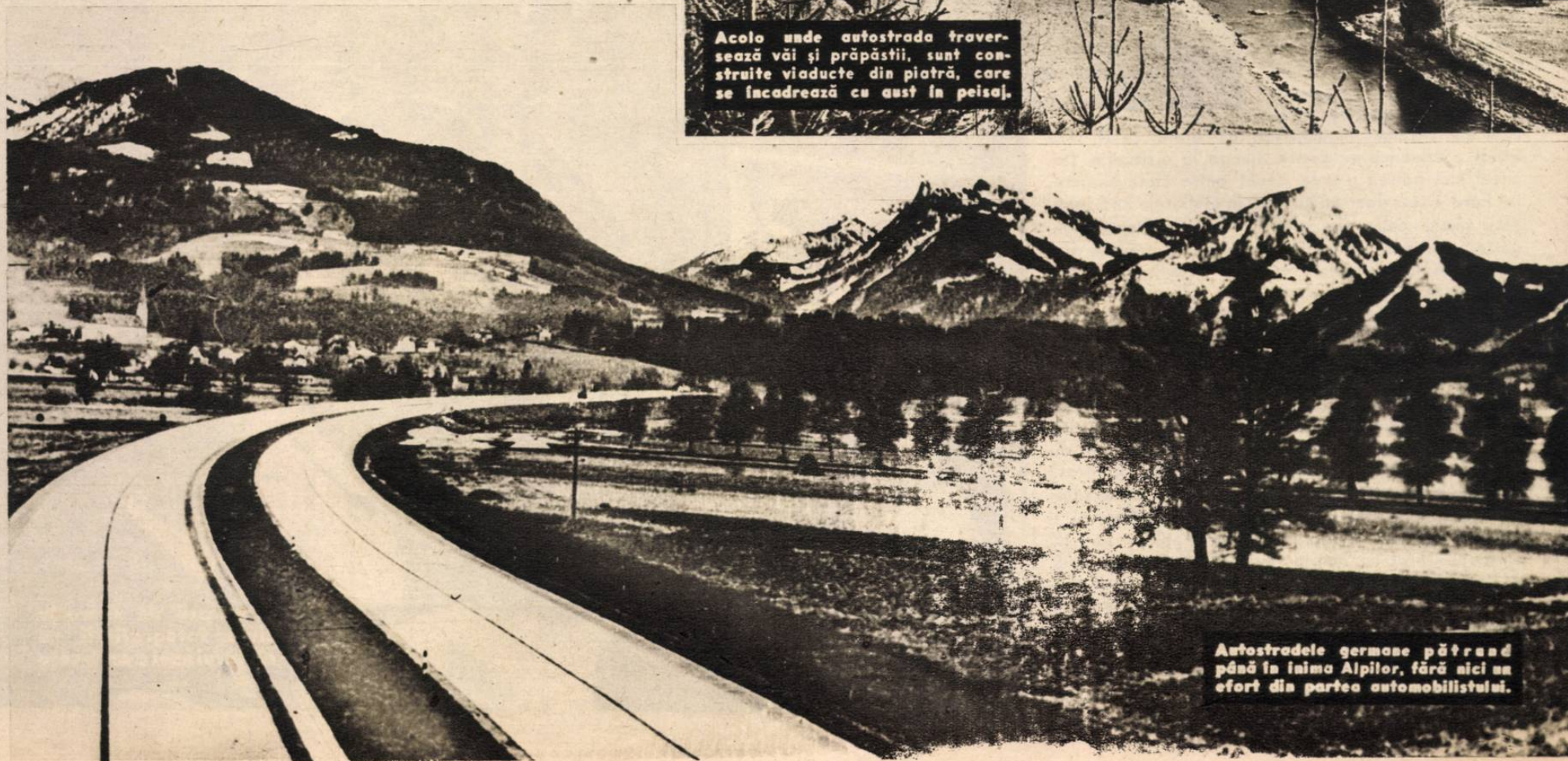
S FARȘITUL tragic al D-rului Fritz Todt, a reactualizat în presa întregului continent o problemă de multeori discutată și anume aceea a modernizării căilor de circulație internațională.

Se știe că încă din timp de pace d-rul Todt se bucura de o mare reputație, prin construcția autostradelor Reichului, care au servit ca model Europei întregi. Opera sa este cu atât mai importantă cu cât aceste căi de comunicație gigantice n'aveau precedent în Europa, și cu cât s'a evitat conștient o copie a celor americane. Fără îndoială, autostradele Reichului servesc încurajării motorizării, făcând posibilă circulația rapidă și comodă a unui mare număr de automobile pe distanțe mari. Dar autostradele Germaniei nu trebuiau să fie numai practice, ci și frumoase. Trista monotonie a lungilor parcururi interurbane din America, lipsa de gust în construcția podurilor în această țară, oribilele panouri de reclamă dealungul șoselelor, stațiunile de serviciu neelegante și hotelurile monstruoase din localități și la răscruci, toate acestea trebuiau evitate, căci d-rul Todt vroia să realizeze nu numai o operă de inginer, ci și una artistică. Și astfel s'a născut în câțiva ani această uriașă rețea de autostrade betonate, încadrate frumos în peisaj, pe care automobiliștii ajung repede și agreabil la ținta lor. Patru mii de kilometri de autostrade, — ceea ce corespunde distanței dela Madrid până la Urali, — au fost create din nimic în cursul a cinci ani; și numărul vehiculelor în circulație pe autostrade s'a mărit din an în an, până ce izbucnirea războiului a stopat traficul particular, rezervând autostradele îndeosebi circulației militare. Se știe că proiecte vaste au fost elaborate pentru prelungirea și dezvoltarea sistemului de autostrade dincolo de frontierele Reichului. Sunt proiectate căi de comunicație între Berlin și Roma, în Scandinavia, Olanda, Belgia, între Riga și Kiev. Deasemenea s'a prevăzut extinderea autostradelor către Est și Sud-est. Fără a se exagera, se poate spune încă de pe

acum că aceste autostrade vor deveni pentru traficul vehiculelor coloana vertebrală a comunicațiilor europene, așa cum marile linii ferate internaționale au devenit pentru traficul feroviar. Plănuirea și executarea acestor autostrade până în cele mai mici amănunte sunt opera personală a d-rului Todt; și se poate spune că această operă nu va supraviețui numai creatorului ei, ci multor generații, căci autostradele acestea, ca și cele ale Romei antice și îndeosebi ale lui Napoleon, sunt construite din cel mai solid material și realizate după condițiunile geografice ale Europei centrale.

Acolo unde autostrada traversează văi și prăpăstii, sunt construite viaducte din piatră, care se încadrează cu gust în peisaj.

Autostradele germane pătrund până în inima Alpiilor, fără nici un efort din partea automobilistului.

Un televizor uriaș construit după planurile lăsate de Flammarion, care și-l visase întotdeauna așa, fără să și-l poată realiza.

A sfârșitul lunii trecute s'a comemorat pretutindeni centenarul nașterii celebrului astronom, Camille Flammarion.

Savantul astronom francez s'a născut la 26 Februarie 1842, în cătunul Montigny-le-Roi, din departamentul Haute-Marne, și a murit în ziua de 3 Iunie 1925 la Observatorul său din Juvisy, (Seine-et-Oise).

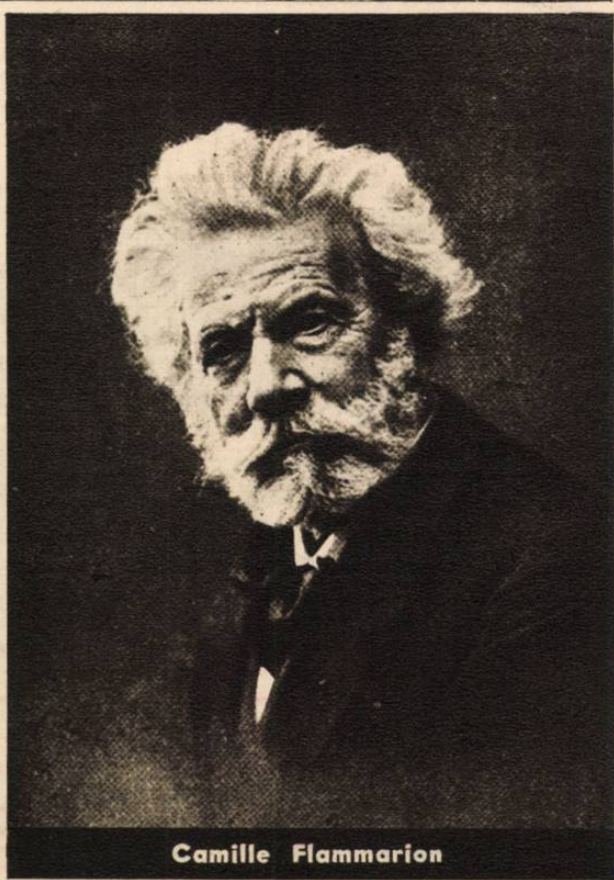
Flammarion a devenit popular în Franța încă dela vârsta de 20 ani. Printre cititorii săi entuziaști cari l-au încurajat a fost și Pasteur. Cum însă nici Pasteur n'avea o situație materială strălucită, Camille Flammarion, cu diploma de baccalaureat la 15 ani, a intrat ucenic la un gravor.

Un frate al viitorului savant, Ernest Flammarion, care deasemenea nu reușise să studieze în universitate, a ajuns unul din cei mai mari editori ai Franței. Carierele strălucite ale fraților Flammarion ne arată că și fără titluri academice se poate ajunge la o situație. De altfel nici Edison n'avea decât patru clase primare, iar Ford a fost doar un lucrător în atelierele lui Edison.

Mai târziu calfa de gravor, Camille Flammarion, găsind că are înclinații puternice să graveze frumusețile bolții cerești în inima și în sufletele oamenilor, intră ca elev astronom la Observatorul din Paris, care era pe atunci sub direcțiunea lui Leverrier, astronom celebru, descoperitorul planetei Neptun prin calcul și creatorul meteorologiei moderne.

Timp de 4 ani Flammarion a stat la Observator, familiarizându-se cu calculul infinitesimal. Învăță să mănuiască uriașele ochiane, ba mai găsi vreme să citească aproape întreaga vastă bibliotecă a directorului. Între timp, câștigă popularitate în presă și ceva bani spre a-și da demisia dela Observator în urma unei certe cu Leverrier (între astronomi și meteorologi fiind invidie ca și între medici și ziaristi). Descoperitorul lui Neptun era de altfel un om bun, ca majoritatea savanților, dar uneori era prea răutăcios și avea dispreț pentru entuziasmul tănărului popularizator al științei. Leverrier n'a prevăzut că novicele îl va întrece.

Alungat dela Institutul Meteorologic, maestrul Flammarion găsi la vârsta de 21 ani un post de cal-

Camille Flammarion

100 ani dela moartea lui Flammarion

culator la „Bureau de Longitudes”, având o leafă care abia îi permitea să locuiască la mansardă. Tot pe atunci ziarul „Le Siecle” l-a angajat ca redactor științific, cu o retribuție ce-i permitea doar să-și cumpere o haină și o carte, iar pentru a-și asigura hrana găsi un al treilea post la revista „Cosmos”. Bietul Flammarion trebuia deci să fie un adevărat cumular pentru a-și asigura o modestă existență. Cu toate greutatele prin cari a trecut în tinerețe, Flammarion și-a conservat cea mai mare parte a sănătății și a trăit 83 de ani. Numele Flammarion începu să fie cunoscut în lume din tipărirea primelor cărți și anume: „Pluralitatea lumilor locuite”, „Viața lui Copernic” și „Lumen”.

Deși ajunsese autor cunoscut peste țări și mări, era însă tot sărac și făcea observațiuni cu ajutorul unei lunete instalată în balconul unde își avea domiciliul.

La 32 ani Flammarion se însură cu o distinsă literată, Berthe Flammarion.

Pentru a câștiga bani, astronomul făcea ascensiuni cu balonul, fotografiind norii și măsurând cu aparate de laborator luate în nacelă, gradientul electricității atmosferice. Una din aceste ascensiuni, făcută împreună cu Berthe Flammarion, după o lună de căsătorie, era să coste viața savantului și a tovarășei sale din cauza unei furtuni neprevăzute, meteorologia, fiind și pe atunci o știință relativă. În urma acestei ascensiuni, Flammarion s'a lăsat de meteorologie, revenind iar la astronomie, meserie mai veche, mai precisă. În anul 1883 a avut loc cel mai mare eveniment cunoscut în istorie, după potop: erupția vulcanului Krakatoa din Oceanul Pacific.

Erupția aceasta a îngrozit lumea. 40.000 de oameni au fost uciși. Detunăturile craterului au fost auzite pe o rază de 3.300 Km. iar cenușa vulcanică a fost aruncată cu atâta putere încât a făcut înconjurul pământului, la o înălțime de 100.000 metri. Krakatoa a asvârlit 18 miliarde metri cubi de lavă, adică de 2200 de ori cât aruncase Vezuviul în grozava erupție din 1929.

Pana măiastră a lui Flammarion a descris în ziare erupția lui Krakatoa, arătând că viața omului e un nimica toată în fața forțelor uriașe ale Naturii. Un cititor entuziast, arhimilionar, avu ideea să doneze ilustrului astronom un castel situat la Juvisy, aproape de Paris. Numele acestui donator, E. Meret, din Bordeaux, a fost immortalizat prin această faptă frumoasă.

O eclipsă totală de soare fotografiată de Flammarion

O eclipsă de soare în clipa fotografierii cu ajutorul unei mari lunete

SFETNICUL IMPARATIILOR NIPPONI

Impăratul Hirohito între frații săi, prințul Chichibu (stânga) și prințul Takamatsu (dreapta) cu prilejul unei solemnități

A câțiva kilometri de Tokio, într-o mică vilă înconjurată de o grădină modestă, un bătrân investmântat într-un kimono de mătase, așteaptă ceasul când moartea va veni să-l ia în regatul ei. Nemișcat, cu fața străvezie cu mâinile așezate pe genunchi, prințul Saionji face impresia unui patriarh al politicii japoneze. Dacă împăratul este considerat ca o întrupare al lui Dumnezeu pe pământ, prințul Saionji este în schimb cea mai mare autoritate spirituală a Japoniei, venind imediat după Tenno.

Când în anul 1937 Japonia a început războiul cu China o mare agitație a cuprins toate clasele sociale ale bătrânului imperiu. Acela care a calmat spiritele, a fost prințul Saionji pe care împăratul l-a consultat.

Bătrânul înțelept solitar a sfătuit atunci pe împărat să încredințeze frânele conducerii prințului Konoye și împăratul l-a ascultat, căci Saionji a fost confidentul și sfătuitorul a trei împărați niponi.

De câțiva ani venerabilul înțelept nu a mai ieșit din vila lui singuratică din apropiere de Tokio. El are dreptul de a face cunoscut împăratului păreriile sale în chestiuni politice datorită faptului că este ultimul Genro... Ce este un „Genro” veți vedea din rândurile care urmează:

La 6 Aprilie 1868, marele împărat al Japoniei, Mutzu-Hito a făgăduit în jurământul pronunțat în fața nobililor, că va guverna cu ajutorul poporului. Acesta a fost începutul erei Meiji, sau a progresului.

Japonia se afla la o răspântie a istoriei sale. Imperiul dela Soare-Răsare paralizat în castele sale, prizonier al unor vechi tradiții, trebuia să aleagă între a merge pe drumul trasat de strămoși sau de a apuca pe calea Occidentului. Împăratul a ales progresul dar, a dorit ca poporul să rămână credincios pildei strămoșilor.

Pentru a realiza aceste două lucruri, de-odată, împăratul a făcut apel la consiliul înțelepților care erau: oameni venerabili, credincioși tradițiilor, dar pasionați de ideile progresiste. Consiliul se numea „Genro”.

Prințul Saionji a fost cel mai tânăr din acest consiliu al înțelepților. El a fost deci ultimul supraviețuitor al acestuia.

Prințul Saionji a scăpat de cinci atentate, a vizitat întreaga lume și a reprezentat Japonia la conferința de pace. Din anul 1920, niciun guvern n'a fost constituit fără asentimentul său.

Este omul de stat care are cele mai multe decorații din toată lumea. Și totuși, acest venerabil înțelept al Japoniei, nu se simte fericit: i se pare că zeii nu-i vor asculta rugăciunile, prin care cere grația de a putea vedea sfârșitul războiului. El este sigur de victorie dar se teme că n-o va putea trăi împărțându-se din bucuria poporului. Vârsta lui de 97 de ani l'a slăbit considerabil.

Prințul Saionji, sfetnicul a trei generații de împărați niponi

Viața acestui reprezentant al nobilimei japoneze este plină de întâmplări minunate.

Într-o seară a lunii Ianuarie a anului 1874, se juca la teatru Odeon din Paris o piesă intitulată „Dragostea și stăpânul ei”.

Marele politician francez, Clemenceau, se afla în sală. Alături de el stătea autorul care nu părea să aibe mai mult decât 25 de ani, și care ațifa o eleganță pur pariziană.

Un singur lucru isbea atenția celui care privea spre vecinul lui Clemenceau: figura lui cu pomelii reliefați, tenul galben și ochii în migdală. Autorul piesei era japonez. Numele lui era Saionji.

Kimmochi Saionji a fost prietenul cel mai bun al lui Clemenceau. A sosit la Paris în vremea Comunei. Scopul călătoriei sale prelungite, a fost de a cunoaște obiceiurile Occidentului și de a pătrunde noile idei politice. Când Clemenceau a vrut să lanseze un mare cotidian politic, Saionji a fost acela care a găsit

titlul: „Aurora”, — gândindu-se poate la renașterea Japoniei, la inițierea ei în stilul de viață al Europei.

Născut la Kioto dintr-o familie foarte nobilă dar extrem de săracă, Saionji a fost declarat dela vârsta de 5 ani general, iar la 19 ani era realmente biruitor în fruntea trupelor încredințate de împărat.

Puțin mai târziu, a venit să-și plimbe gloria pela Paris și în alte capitale europene. După ce se bucurase de gloria militară, tânărul prinț voia să-și realizeze ambițiile politice. A intrat în diplomatie devenind curând o personalitate marcantă. A fost ambasador al Japoniei la Viena și Budapesta, apoi ministru al instrucției publice, al finanțelor, al afacerilor străine și de două ori prim ministru.

Popularitatea lui a crescut într-un chip uimitor. Se spune că acum câțiva ani solitarul prinț s'a îmbolnăvit. Cu acest prilej însăși împărăteasa i-a pregătit o mâncare considerată a avea mari virtuți curative. Împăratul a trimis și el ilustrului bolnav o anumită mâncare. Cu acel prilej, ziarele japoneze relatau că bolnavul după ce a gustat cu recunoștință și umilință din mâncările împărătești, s'a simțit mai bine.

**GENERAL LA 5 ANI,
SFETNIC A TREI
IMPĂRAȚI, PRINȚUL
SAIONJI A SCĂPAT
DELA CINCI ATEN-
TATE ȘI... A SCRIS
O PIESĂ PENTRU UN
TEATRU PARIZIAN**

Japonezul Toichiro Ito, care, cași Saionji, a apucat trei generații de împărați și care la vârsta de 110 ani a ținut să urce pe muntele sfânt Fuji, în costumul tradițional al pelerinajelor sacre, în care-l vedem aici

Considerată purifica-
toare, apa Gangelui
atrage numeroși oa-
meni din popor la băile
sfinte din anumite zile
ale anului.

TĂRÎN

Pe drumuri

Din punct de vedere al populației, India este regiunea cea mai populată a omenirii, cuprinzând o șesime din populația planetei; în ceea ce privește întinderea, suprafața acestei țări este aproximativ cât o jumătate din Europa.

Firește că una dintre cele mai mari bogății ale Indiei o constituie pământul, a cărui fertilitate permite o exploatare agricolă cu rezultate considerabile față de primitivitatea mijloacelor de muncă.

Din cele mai vechi timpuri, cu mii de ani înainte de epoca noastră, India era o țară ai cărei locuitori beneficiau de o cultură impresionantă. Indienii se ocupau cu agricultura, cunoșteau unitățile de măsură, aveau mori, locuiau în case frumoase împodobite și cunoșteau meșteșugul țesutului. Datorită fertilității solului și inteligenței băștinașilor, nu este nicio mirare că în India au înflorit cele mai nobile forme de gândire ale omenirii, că tot acolo a luat naștere cea mai veche filosofie și literatură precum și faptul că tot în India a fost nucleul original al mai multor forme de manifestare religioasă, care s-au împrăștiat în restul Asiei.

Țesături din producția textilă a Indiei, destinate Angliei.

Jos: Aspect de stradă din India... modernizată.

În cele două epoci care cuprind într'un limbaj simbolic istoria milenară a vechilor locuitori indo-arieni ne referim la Ramaiana și la Sakuntala-se vorbește despre dese invaziuni care au pătruns pe poarta nordică a peninsulei din interiorul continentului asiatic.

Se presupune că dravidienii, popor de culoare închisă care stăpânea peninsula, au fost supuși de fiii Soarelui adică de indo-arieni.

Din anul 1500 înainte de Christos, se poate cunoaște cu precizie istoria popoarelor ariene din India. Încetul cu încetul au pătruns acolo cu scopuri imperialiste, grecii și perșii sub Alexandru Macedon și, în cele din urmă, marii cuceritori mongolici.

Din mările Sudului au venit malaezii și arabii și ultimii cuceritori au fost europenii. Din această încrucișare de rase și de popoare, din marele curent de idei prilejuit de fluxul acestor migrațiuni s'a născut cultura indiană de care a beneficiat și Europa.

Veacurile care coincid cu prima epocă a creștinismului, sunt de fapt pentru istoria Indiei, veacurile eroismului primitiv al marilor luptători și viteji. A urmat perioada Rajpuților, care au stăpânit țara datorită ideilor lor cavaleresti și impul-

Jos: Maharajahul de Patiala, fost membru al Consiliului de Război din 1914, a rămas decepționat toată viața de nerespectarea obligațiilor pe care Anglia le luase față de India.

VEACURI de-arândul, India a fost țara de vis la care se gândeau cu nostalgie aventurierii dornici de îmbogățire rapidă.

Primii călători europeni, care au vizitat „peninsula de aur” au descris în fantastice culori, bogățiile imense ale acestei regiuni de proporțiile unui continent.

India a fost considerată încă din antichitate drept „alma mater” a înțelepciunii omenesti, căci doctrinele filosofice cu care se alimentau gânditorii ce au creat faima vechei Elade, au venit pe drumul de aur al Indiei.

Firește că bogățiile economice ale acestei țări, au atras lumea sgomotoasă a oamenilor de negoț care duceau pretutindeni mărfuri prețioase ca: piper, ceai, mătăsuri, esențe mirositoare, smirnă și tămâie, droguri, textile, lemne prețioase, parfumuri, coloranți, pietre prețioase, fildeș, perle și diamante precum și orez, bumbac și zahăr extras din trestie.

India este patria trestiei de zahăr și se pare și a bumbacului, iar ceaiul din Ceylon este prețuit în lumea întreagă.

Chiar la banchete, membrii congreselor naționaliste hinduse, vin înbrăcați în vestimentele confecționate de propria lor mână și mănâncă pe jos, după obiceiurile străbune, — cum vedem în aceste două fotografii

de aur al Indiei

surilor militare. În veacul al XIV-lea câteva din statele străvechi ale Indiei au ajuns la un apogeu al puterii și strălucirii lor.

Exploratorul portughez Vasco da Gama, a putut să aibă o imagine a fantasticei bogății a stăpânitorilor Indiei, cu prilejul vizitei sale la curtea Rajahului de Calcuta, care l-a primit pe un tron de diamante.

În timpul strălucitei domnii a legendarului Acbar, primii negustori englezi au pătruns în peninsula, atrași de relatările fabuloase ale lui Vasco da Gama. În timpul lui Acbar, s'au creat în India o pace dreaptă și impresionante realizări administrative ale căror efecte admirabile au fost resimțite de întregul popor.

Englezii au fost primii europeni care și-au dat seama de imensele resurse economice ale Indiei, care puteau fi ușor exploatate datorită naivității și lipsei de apărare a poporului indian.

Visul de aur al Angliei a fost de a obține cu orice preț monopolul mărfurilor indiene pentru întreaga lume. Încetul cu încetul, influența francezilor în peninsula a fost înlăturată și, datorită unei politici iscusite care mergea mână în mână cu violență, în veacul al XVIII-lea, întinse regiuni din Răsăritul și Nordul Indiei, au intrat sub dominația „Companiei engleze a Indiilor Orientale”.

Această societate comercială britanică a devenit o întreprindere militară pentru cucerirea Indiei. În anul 1858, Coroana britanică se substituie drepturilor de posesiune și de exploatare ale Companiei mercantile sub motivul că, exploatarea Indiei a fost făcută în mod violent și irațional. Numeroase revolte ale băștinașilor au dat prilej englezilor ca sub pretextul apărării și pacificării țării, să ajungă la dominația întregii Indii, care era incontestabil cea mai bogată regiune a planetei.

Timp de două secole, a rămas neschimbată organizarea administrativă a Indiei, care împarte peninsula în 11 provincii guvernate de un vice-rege (British-India) și în 562 de state indigene protejate (Indian States and Agencies) în care puterea este lăsată în mod formal în mâinile rajahilor.

Infiltarea lentă a principiilor politice europene, a favorizat constituirea unei burghezii conștiente, ale cărei eforturi este de a ridica poporul indian din bezna rivalităților religioase și a divergențelor de rit. Se știe că evoluția politică a Indiei a fost împiedicată din cauza conflictelor dese care izbucneau între hinduși și indienii de religie mahomedană.

Lucru pare firesc dacă ne gândim că în timp ce indienii budiști au cultul vacii, Mahomedanii conduceau la abator cu mult sgomot și cu o ceremonie ostentativă aceste animale pe care le mâncau cu poftă.

Englezii au încurajat aceste divergențe de na-

Pe o stradă din Bombay, după o încăierare dintre naționaliștii hinduși și armata britanică.

Jos: Femeie hindusă lucrând la o mașină de țesut ciorapi.

Mahatma Gandhi

industriale a Indiei de către englezi și a preconizat întoarcerea la o, economie tradițională, din care să fie excluse imoralele exploatare a omului de către semenul său. Pentru Gandhi spectacolul muncitorilor și muncitoarelor indiene care lucrează în industriile britanice, a echivalat cu un strigăt de alarmă pentru salvarea spiritului înțelept al străvechi Indii.

Ori de câte ori Anglia a trecut prin Continuare în pag. 14

Elefant pregătit pentru transportul unui prinț hindus

tură religioasă, pentru a împiedica unitatea poporului indian ce ar fi fost fatală politicii lor economice.

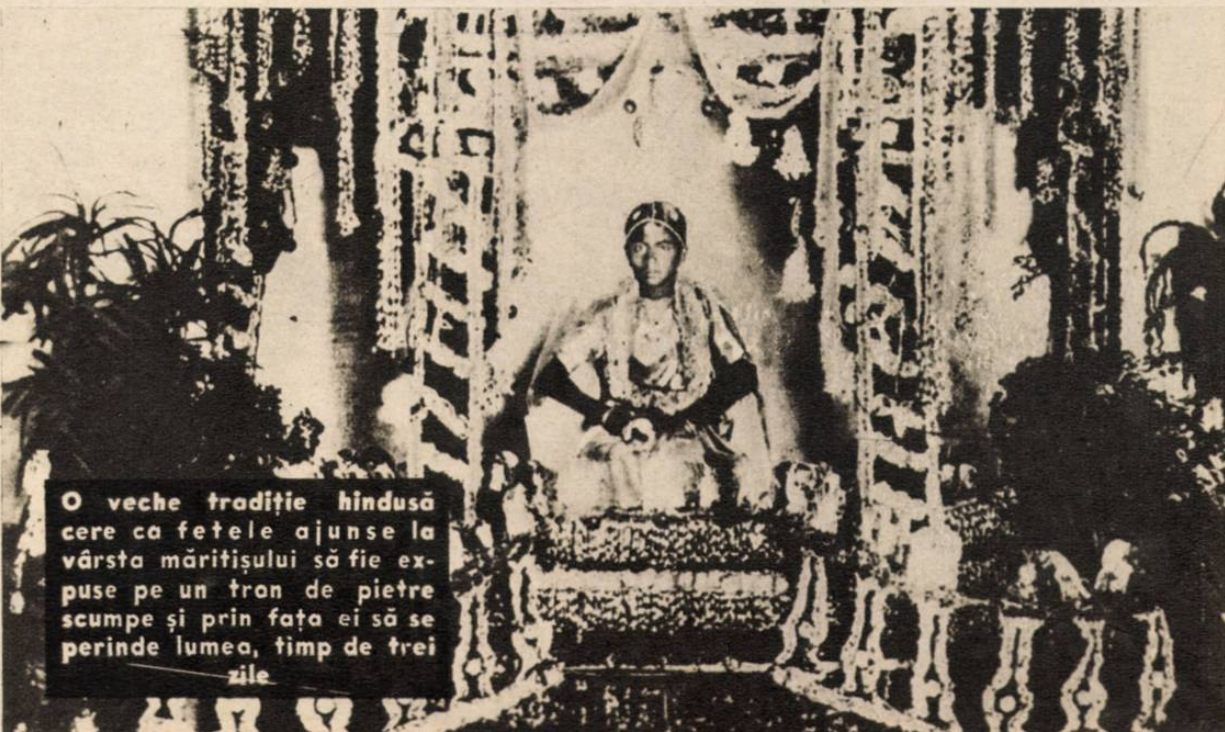
Datorită importantei participări a poporului indian pe teatrele de război ale conflictului trecut, în anul 1919, englezii s'au arătat dispuși să recunoască oarecare drepturi politice celor care au sângerat pentru ei.

Firește că aceste drepturi au fost acordate cu atâta zgârcenie, încât partidul naționalist indian, are drept program independența absolută a indienilor și eliberarea lor de sub tutela britanică.

Marele luptător Mahatma Gandhi, creatorul acelei ciudate lupte politice cunoscute sub numele de non-violență, și-a ales drept simbol al revendicărilor sale, vârtelnița primitivă cu care indienele prelucrau lână și bumbacul. Gandhi s'a ridicat împotriva exploatarei

Oameni fără ocupație, pe una din străzile orașului Calcutta

O veche tradiție hindusă cere ca fetele ajunse la vârsta măritişului să fie expuse pe un tron de pietre scumpe și prin fața ei să se perinde lumea, timp de trei zile

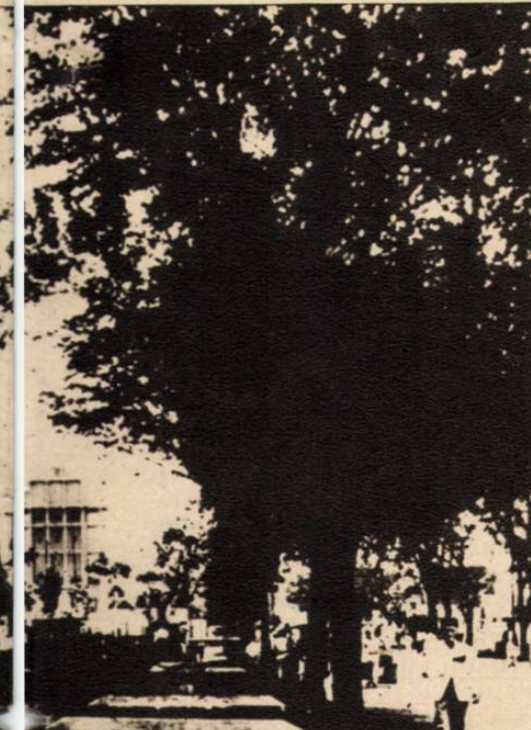
Dreapta: Parizieni, în număr colosal, vin să asculte, în fiecare săptămână, conferințele ce se țin pentru redresarea Franței, în cele mai mari locuri de întruniri publice ale Parisului

Jos: Strada principală a orașului Palembang din Sumatra, — recent cucerit de trupele japoneze și unde trupele anglo-olandeze au încercat o inutilă rezistență

Sus: Aceste vase, cu pânze de forme atât de curioase, aparțin indigenilor din insula Celebes. Mănuitorii lor sunt marinari atât de dibaci, încât n-au nevoie nici de hărți, nici de busolă și nici de compas spre a ajunge la țintă. — chiar dacă aceasta ar fi foarte distanțată de locul plecării.

Jos: Fuehrerul, Mareșalii Göring și Keitel și membrii guvernului german, îndreptându-se spre tribuna sălii Sportpalast, unde ofițerii aspiranți ai Reich-ului au ascultat recentul discurs pe care l-a pronunțat d. Hitler

din TOATA LUMEA

Voluntarii din legiunea franceză, care pornesc să lupte împotriva bolșevicilor, primesc sandvișuri și băuturi calde dela populație înainte de a părăsi Parisul

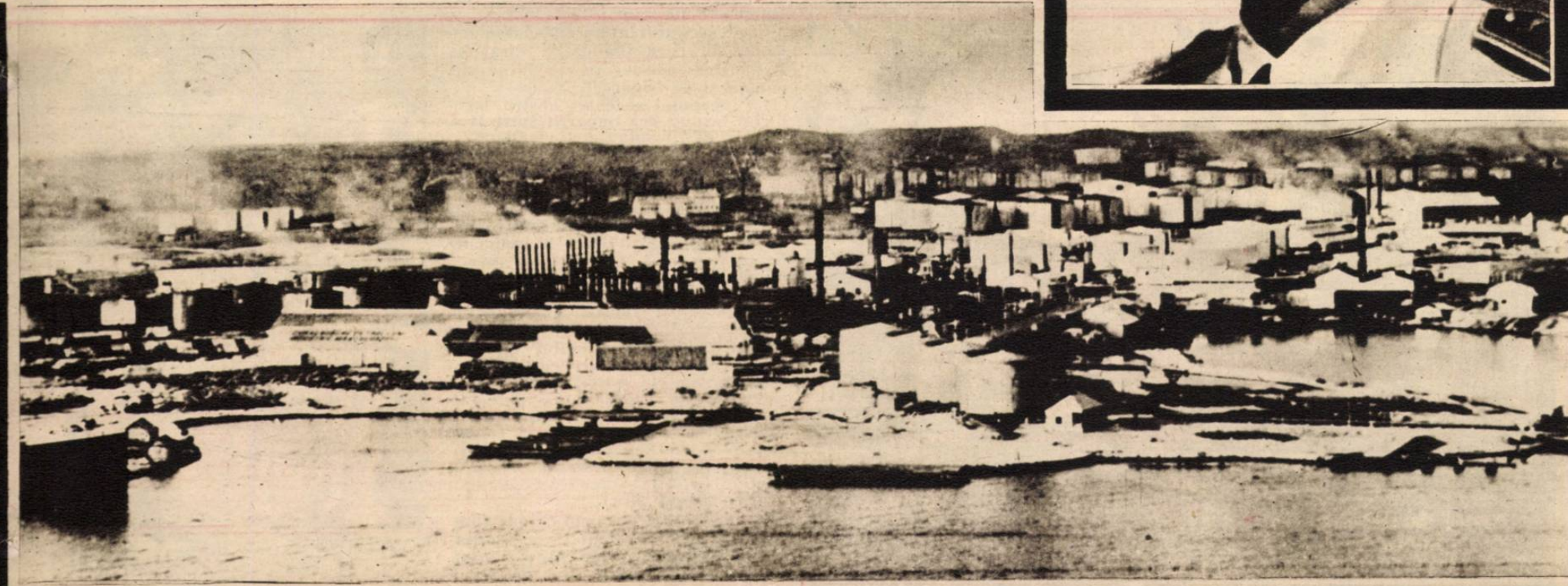
Sus: La 8 Martie s'au împlinit 25 ani dela moartea marelui inventator german Contele Zeppelin, pe care-l vedem, în această fotografie retrospectivă, alături de fiica lui, în nacela primului dirijabil inventat

Dreapta: Ducele de Aosta, fostul comandant suprem al forțelor italiene din Etiopia, și Vice-Regele Etiopiei, care a încetat din viață la Nairobi, după o scurtă dar grea suferință

O uriașă avalanșă de zăpadă a acoperit, aproape în întregime, localitatea franceză Saint-Colomban, făcând numeroase victime. Vedem, mai sus, în urmărită, dar impresionantă, o nea dintre aceste victime, — o fetiță de 12 ani care a fost ucisă împreună cu tatăl ei

Dreapta: O dere generală a rafinării de petrol din Curaçao, în apropierea căreia submarinurile germane au știt să scufunde mai multe tancuri petroliere de mare tonaj

Bali

INSULA FERMECATĂ

LA sud-est de Java se întinde, în mările calde ale Sudului, insula Bali care face parte din arhipelagul cunoscut sub numele de Insulindia sau Indiile Olandeze.

Insula Bali pare să fie — după descrierile călătorilor, — o regiune fermecată care sintetizează toate frumusețile și toate ispitele străvechi civilizații hinduse.

După ce au pus stăpânire în mod formal și efectiv pe insulă, olandezii au descoperit treptat marile ei comori artistice și bogății economice. Pentru a păstra caracterul antic al culturii și civilizației balineze, olandezii au interzis în anumite regiuni introducerea stilului de viață al europenilor.

Nu există un alt loc pe lume, care să ofere asemenea privilegii minunate ca insula Bali. Într-adevăr, încadrată între munții ei, cu plajile ei însoțite și cu vegetația abundentă a sudului, Bali pare să fie un paradis terestru.

Populației insulei păstrează cusfințenie străvechile obiceiuri ale locului. Anumite ceremonii și manifestări de viață religioasă pot da contemporanilor o idee despre formele antice ale religiilor naturale. Astfel cultul mării prilejuește o minunată ceremonie, în cursul căreia femeile și preoții aruncă pe apele mării jerbe și ghirlânzi de flori. Închinarea la izvoare este o ceremonie în care credincioșii după executarea cântecelor rituale, se scaldă goi în apa cascadei pentru a se împărtăși din tainele și frumusețile pământului. În mormântările dau prilej balinezilor să facă uimitoare opere de artă, sculpturi și picturi care sunt arse împreună cu corpul defunctului.

Am spus toate acestea pentru a da o idee despre frumusețea exotică a insulei. Pentru a reveni la limbajul reportajului de război, trebuie să spunem că acest paradis terestru este înzestrat cu mari bogății ale solului și subsolului.

De aci s'a născut interesul crescând al olandezilor în privința exploatarea și valorificării bogățiilor în Bali.

Se știe că în ultimele zile, trupele japoneze au reușit să ocupe complet această insulă care va fi amenajată într-o imensă bază aero-navală.

Din insula Bali au pornit o parte din vasele care au debarcat trupe pe teritoriul lăve.

Balinezii s'au trezit din viața lor meditativă și fermecătoare, surprinși de bubuitul tunurilor și de jăcănitul mitralierelor.

Când își vor da însă seama că intenția japonezilor este de a reda acestei părți ale globului, un caracter asiatic pronunțat și, în special, de a-i păstra comorile naturale, ei își vor continua, pacinic ca și mai înainte, viața lor plină de farmec.

Indigenii din Bali sunt de o frumusețe sculpturală...

Cap de demon care amintește balinezilor existența duhurilor rele

În acest loc privilegiat, mai persistă încă vechile forme de viață ale Indiei antice, așa cum ele au existat cu mii de ani înainte, pe vremea când poporul era împărțit în caste și calea spre desăvârșire era deschisă înțelepților. Datorită climei și fecundității solului, poporul balinez este înzestrat cu o admirabilă natură înclinată spre poezie și meditație. Dacă ar fi să credem pe cuvânt pe călătorii care au vizitat-o, am admite că fiecare balinez știe să cânte, să picteze, să danseze și să sculpteze; toate obiectele chiar și cele mai modeste și mai uzuale poartă pecetea simțului estetic înăscut al insularilor.

În ceea ce privește arta decorativă și a arhitecturii, templele din Bali sunt printre cele mai frumoase monumente ale artei indiene.

Oamenii din Bali sunt de o frumusețe deosebită: bărbații au chipuri luminoase și inteligente, iar femeile care-și arată pretutindeni sânii goi, par intrupări fantastice ale visurilor de frumusețe ale unui mare artist.

Credem că ar fi interesant să relatăm modul în care Olanda a intrat în stăpânirea acestei insule plină de bogății și de frumuseți:

La începutul veacului nostru, teritoriul insular era împărțit între trei sultani, deși insula aparținea Olandei, care n'a ocupat-o totuși cu trupele, mulțumindu-se numai cu un drept nominal de posesie.

S'a întâmplat însă ca un negustor chinez să piardă pe coastele insulei un vas care a fost jefuit de indigeni. Negustorul a făcut o plângere guvernului din Haga și profitând de acest prilej, Olanda a socotit de cuviință că trebuie să-și valorifice drepturile asupra acestui teritoriu, Olanda a trimis, ca urmare a acestor fapte, o expediție de pedepsire care a fost întâmpinată de naivii balinezi cu ghirlânzi de flori, după obiceiul locului. Mitralierele și-au îndeplinit însă rolul. Un singur copil a scăpat din toată familia sultanului și acest supraviețuitor s'a prezentat comandantului expediției olandeze rugându-l să-l omoare și pe el.

Se spune că negustorul chinez care a fost cauza involuntară a acestui teribil masacru, a plâns și a refuzat despăgubirile oferite de guvernul olandez.

Peisaj fermecător din insula Bali

FLORI ȘI PORTRETE DIN PIATRA

CULOAREA MOZAICULUI, — UN SECRET AL MAESTRILOR MOȘTENIT DIN TATĂ 'N FIU

DATORITĂ încurajării și impulsului primit din partea organizațiilor de stat, toate ramurile artei și artizanatului german trec printr-o perioadă de înflorire și de realizări fertile.

Renașterea vechilor meșteșuguri artistice, în care maeștrii germani au excelat dintotdeauna, se datorește în mare parte și faptului că Führerul marelui Reich, este un om înzestrat cu o sensibilitate artistică deosebită, care a socotit că este de datoria unui conducător să stimuleze creația artistică și să pună accentul pe acele preocupări creatoare ce constituie un apanagiu tradițional al spiritului germanic.

De sigur, că printre marii artiști pe care Germania i-a dăruit omenirii, trebuie să menționăm pe marii creatori de artă, de multe ori anonimi, care au împodobit frumoasele catedrale și edificii publice din străvechile orașe germane, cu strălucite capod'opere ale picturii pe sticlă.

Arta mozaicului și tehnica rafinată a vitrourilor nu

Fragment dintr'un mare panou decorativ, la care lucrează concomitent mai mulți artiști.

După prima operație, care constă în fixarea culorilor, urmează rețușarea vitroului, care ne este o muncă prea ușoară.

Din lădița plină cu pietricele de toate culorile artistul mozaicar ia ceea ce îi trebuie.

Stânga: Aspectul unui atelier german unde se confecționează vitrouri și panouri de mozaic. În fund se poate vedea un panou realizat de Hermann Kaspar pentru sala cea mare a muzeului german din München.

Jos: Iată un alt panou decorativ din mozaic, destinat deasemenea uneia din sălile muzeului german din München.

trebuesc considerate perimate. Această o dovedesc cu prisosință valoroși artiști germani, care realizează în atelierele lor impresionante opere de artă.

Arta de a confecționa panouri din bucățele multicolore de piatră, necesită o pregătire minuțioasă și o răbdare nelimitată.

Într'un atelier din Berlin, unde se lucrează vitrouri și panouri de mozaic activează câțiva dintre cei mai mari artiști plastici ai Germaniei ca de pildă Slevogt, Ernst Graaf, Hermann Kaspar, Hans Uhl, profesorul W. Peiner, Ludwig Peter Kowalsky, Uezchen și alții.

Toți acești oameni de creație se ocupă cu compoziția marilor picturi pe sticlă sau cu panourile decorative de mozaic.

Pentru a ne da seama de dificultatea acestor două tehnici înrudite, trebuie să spunem că într'un atelier de pictură pe sticlă și de panouri de mozaic, se întrebuințează 10.000 de culori și de nuanțe.

Bucățele de piatră diferit colorate, suportă rețușări și transformări pentru a obține nuanța dorită de artist. Fiecare culoare este numerotată pentru a fi mai ușor identificată.

Combinarea culorilor de care se servesc artiștii ce pictează marile vitrouri decorative, este un secret profesional pe care vitrierii germani îl moștenesc din generație în generație.

Fiecare culoare are altă formulă în ceea ce privește combinarea și topirea ei; fiecare nuanță are altă formulă chimică.

În ceea ce privește combinarea mozaicului trebuie să spunem că pentru a decora un metru pătrat dintr'un panou, sunt necesare 10.000 de pătrățele de piatră diferit colorată.

Putem spune astfel că la montarea unui panou mai mare, este nevoie adesea de un număr de jumătate milion de pătrățele de piatră. Aceste pietricele trebuiesc fixate de mâna artistului care le dă dimensiunile dorite corectându-le forma.

Pentru confecționarea unui panou de mozaic de 20 de metri pătrați, trebuie să muncească timp de cinci săptămâni, 20 de maeștri.

Arta mozaicului este veche și își are firește tainele ei. Înainte de a se proceda la combinarea pietricelelor se face un model pe hârtie, cuprinzând toate culorile dorite de artist.

Pietricelele se fixează chiar pe machetă pentru a la sfârșit, când mozaicul este terminat și bine întărit în ciment, modelul să fie șters.

Pictura pe sticlă sau arta vitroulului are o tehnică asemănătoare. Dar aici marea dificultate constă în tăierea exactă a fragmentelor de vitrou, care urmează să fie organizate într'un tot armonios.

Marile edificii publice și monumente din Germania folosesc vitroul și panourile de mozaic drept ornamente pline de farmec și de putere sugestivă. Ilustrațiile noastre înfățișează câteva realizări din acest domeniu de artă germană, precum și aspecte din atelier, în timpul lucrului.

Vitrierii se inspiră din modelul aflat în fața lor, după care taie fragmentele exacte ale ferestrei multicolore.

Clipe de recreație IN VIAȚA ACTORILOR

Stânga: Emil Jannigs, care se pasionează după citit, — în special cărți de știință. Dreapta: Hilde Krahl, eroina filmului „Trivolitate”, care dovedește aceeași pasiune însă pentru „romane.”

ACTORII de teatru și de cinema sunt oamenii cei mai ocupați. Atunci când nu joacă, ei repetă și când nici nu joacă, nici nu repetă, sunt obligați să-și studieze rolurile și să se îngrijească de procurarea toaletelor reclamate de scenariu sau de piesele de teatru. De aceea, găsim interesant să arătăm cititorilor, cum își petrec câteva din vedetele filmului, scurtele clipe de recreație pe care le au, în timpul sezonului de activitate.

Emil Jannings, spre exemplu, care posedă o bibliotecă bogată, profită de orice clipă liberă spre a continua să-și citească o carte începută sau spre a începe una nouă. Eroul filmului recent de mare succes „Ulciorul sfărâmat”, se pasionează, în special, după cărțile de știință.

La fel de pasionată după citit este Hilde Krahl, cu deosebirea că în loc să aleagă știința, ea preferă romanele sentimentale sau senzaționale. Din cauza acestei pasiuni, Hilde Krahl e greu de întâlnit în altă parte decât în studioul ei decorat de jur împrejur cu rafturi pline de cărți.

Cu totul altă pasiune are Gustav Froelich, căreia să-i consacre clipele lui libere. Interpretul principal al filmului de amuzantă temă, „Te iubesc, Clarissa!”, este un sclav al sportului automobilistic, așa că de îndată ce scapă din studio,

zboară glonț la mașina lui. Dacă uneori nu poate face curse cu ea, se mulțumește s'o șteargă de praf, să-i curețe motorul și să-i revizuiască piesele...

Clipe de recreație într'adevăr delicioase și înălțătoare își oferă, când nu turnează, Hilde Körber, cunoscută nouă dir

Dreapta: Mady Rahl își consacră clipele libere îngrijirii tenului și exercițiilor de gimnastică.

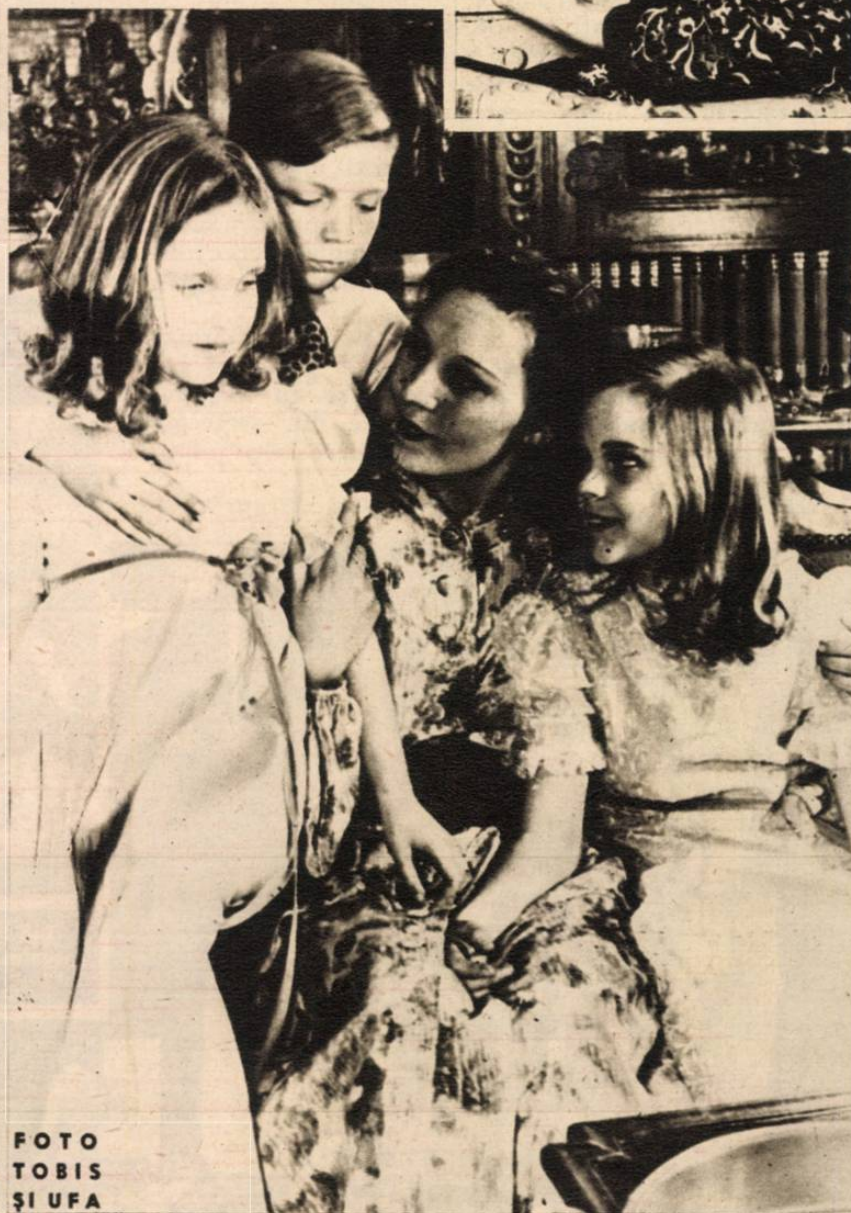

FOTO TOBIS ȘI UFA

Hilde Körber între cei trei copii ai săi cărora le consacră toate clipele Libere.

Gustav Froelich și pasiunea lui: automobilul.

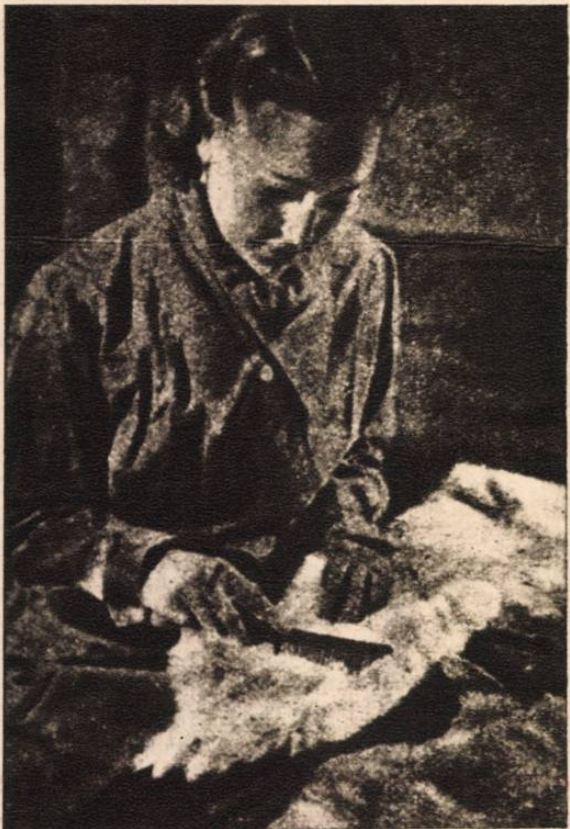
filmul „Vulpea din Glenarvon”, care are trei copii — un băiat și două fete — și care n'ar schimba cu nimic din lume fericirea de a fi, câteva momente pe zi, alături de ei...

Mai cochetă, Mady Rahl își consacră puținele clipe pe care le are libere, exercițiilor de gimnastică pentru menținerea siluetei și îngrijirii tenului.

Se știe, dealtfel, că tenul și silueta drăgălașei Mady bat recordul frumuseții în lumea studiourilor cinematografice.

Primele operații la care sunt supuse pieile de iepure au ca scop decolorarea și apoi lustruirea părului, ca să poată fi transformate, în urmă, după fantezie...

Pieile sunt luate apoi, — una câte una, — și pieptănate cu multă meticulozitate, ca părul să devină cât mai regulat și mai mătășos.

După pieptănat, ele trec la control, unde, firele de păr aspru care au mai rămas, sunt zmulse cu penseta. După această operație, ele par de lutru sau de castor.

Când IEPURELE devine "VULPE ARGINTIE"

Cu pană impregnată de coloranți, o altă lucrătoare „specialistă” vopsește spicul părului dându-i aparență de vizon sau zibelină.

Cu acest „tipar” și cu un colorant pulverizat deasupra, se obține blana de tigru sau de panteră, — cum vedem în fotografia din stânga.

Și iată acum iepurele transformat într-o splendidă... vulpe argintie. „Specialiștii” pretind că nu poate fi deosebit decât după cap.

DIN cauza greutăților de aprovizionare, în multe țări care au fost implicate în războiu, s'a ivit o pronunțată criză în privința vestimentelor de blană. Franța de pildă și Elveția care importau blănuri din diferite alte țări, sunt nevoite să acopere nevoile vestimentare ale populației feminine cu produsele animaliere ale solului lor. Datorită acestor împrejurări, a luat naștere o importantă industrie care prelucraază pieile unor animale ca: nevăstuica, dihorul, și în deosebi iepurele, dându-le aspectul celor mai elegante blănuri de vulpi sau de vizon.

Transformarea unei piei de iepure într-o elegantă vulpe argintie, este un mare secret profesional al blănarilor francezi și elvețieni.

Pieile de dihor și de nevăstuică neutilizate până acum în industrie sunt transformate în feuturi de excelentă calitate, în urma unui tratament ingenios.

Marea resursă a blănarilor francezi și elvețieni o constituie de sigur iepurele, care poate fi transformat cu succes în vulpe albastră sau chiar în astrahan.

Blana de lutru, de castor și de „petit gris”, sunt jocuri de copil pentru blănarii francezi, maeștri în confecționarea surogatelor de blănuri prețioase.

Războiul a prilejuit deci modestului iepure, să-și ia revanșa asupra celorlalte animale care atrăgeau atenția elegantelor și a blănarilor.

În privința acestei industrii de războiu, se povestește următoarea anecdotă:

Două iepuroaice se întâlnesc și una o întreabă pe cealaltă de sănătate.

Urmează în ordine logică întrebarea privitoare la copii:

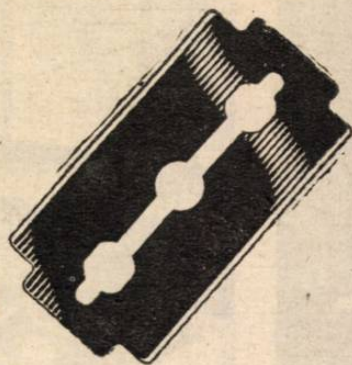
— Ce-ți fac, copiii?

— Bine.

— Și cel mai mic, Jean?

— Oh! ăsta o reușit de minune: A ajuns vizon la Vichy...

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și preten-
țiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut
cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în
calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun
și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o
adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este
accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și
durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Generalul Rommel (stânga) a pus pe pieptul generalilor italieni Bastico și
Gambara „Crucea de Fier” clasa I, acordată de Fuehrer pentru faptele
vitejești ale acestora din Libia

PE DRUMUL DE AUR AL INDIEI...

Urmare din pag. 7

perioade critice, ea a făgăduit
indienilor independența și
Indiei un statut de dominion,
pentru a putea avea concursul
militar al armatelor indigene.

În momentul când trupele
japoneze au pătruns adânc pe
teritoriul Birmaniei, ele au ef-
fectuat o operație cu un dublu
efect: în primul rând ele amen-
ință întreruperea curentului de
arme și muniții îndreptate spre
China marelui Ciang-Kai-
Cek și în al doilea rând, ele
amenință direct teritoriul in-
dian, unde Anglia a creat o
importantă industrie metalur-
gică și de război.

În fața înaintării japoneze,
mișcarea de independență in-
diană se accentuează și se poate
conta în viitorul apropiat, ca
Anglia să treacă prin cele mai
grele și mai hotărâtoare din
istoria stăpânirilor ei coloniale.

Pe toate
anotimpurile
ROBOT
aparatură complet
automat.

ROBOT BERNING & CO. DÜSSELDORF

Se găsește la toate magazinele de aparatură fotografică. Lămu-
riri și prospecte cereți de la Centrala Fotografică Theod. Gr.
Thoma, B-dul Elisabeta 51, București.

SINGURA REVISTĂ SAPTĂ-
MÂNĂ DE SPECIALITATE

CINEMA

Vă prezintă noul format
mărit și o tehnică grafică
ce rivalizează cu marile
publicațiuni străine.
Revista „Cinema” descrie și
comentează ultimele știri din
studiouri și apreciază ex-
celent valoarea filmelor
16 PAGINI, în format
mărit. LEI 15.

CITIȚI
MARIANA

NUMĂRUL DE AZI AL
ADMIRABILEI REVISTE

ZIARUL COPIILOR

CUPRINDE UN SUMAR
DINTRE CELE MAI BOGATE
PRECUM ȘI NUMEROASE
DESENE AMUZANTE
PENTRU COPII ȘI TINERET

ORICE EXEMPLAR DIN COLECȚIA ROMANELE CAPTIVANTE

care publică în fiecare lună câte un roman istoric
pasional sau de aventuri, este o adevărată comoară
pentru cititorul îndrăgostit de frumos.

PREȚUL 20 lei. —

ULTIMELE DE PE FRONTUL CRIMEEI

FOTOGRAFII

Coloană de artilerie românească deplasându-se spre un sector mai înaintat pe frontul din Crimeea.

Ofițeri români și germani studiind, în plin câmp, o hartă a operațiunilor.

Posturi de mitralieră la pândă în apropierea liniilor bolșevice.

O piesă de artilerie românească în plină acțiune, într'un sector al frontului.

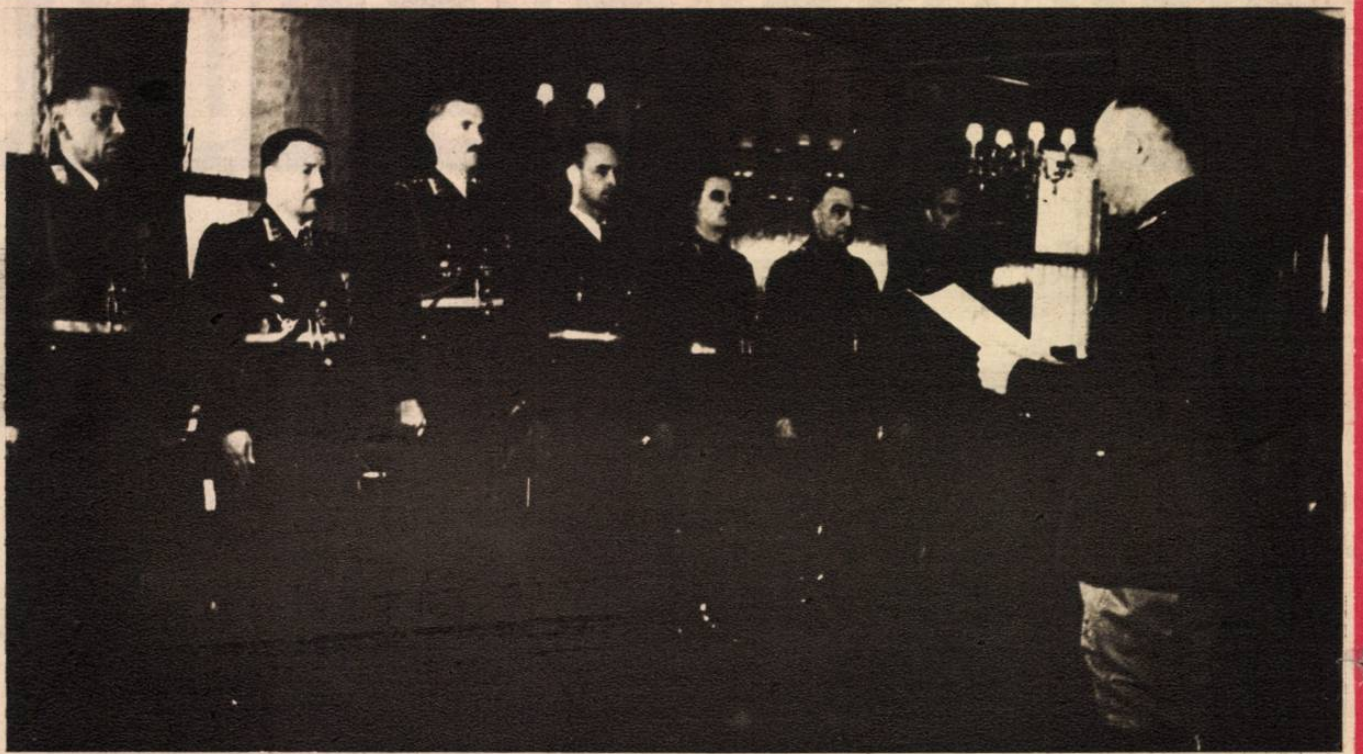
Generalul Comandant al unui corp de armată german decorând cu Crucea de Fier pe ofițerii români cari s'au distins în ultimele lupte din Crimeea.

FOTO
P. P.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

M. S. Regina Mamă Elena în vizită la spitalul Zerlenti, unde s'a interesat îndeaproape de soarta bolnavilor

D. Mareșal Ion Antonescu rostindu-și cuvântarea, cu prilejul primirii în audiență a membrilor Misiunii Militare Slovace cari ne-au vizitat țara

D. Mareșal Rosetti-Golescu, reprezentînd pe M. S. Regele și d. Major Marin, aghiotant al d-lui Mareșal Antonescu, ieșind dela Catedrala Sf. Iosef, după slujba oficiată pentru aniversarea Papei Pius XII

D. General Pantazi prizează decorațiile pe piepturile ostașilor răniți care se găsesc în spitalul Z. I. 307

Ședința Academiei de Științe Morale și Politice pentru recepția d-lui Timeleon Pisani. Stînga: d-nii Mironescu, ing. Ion Gigurtu și prof. George Strat ascultînd cuvîntările. Dreapta: D. Timeleon Pisani rostindu-și conferința de intrare

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 789

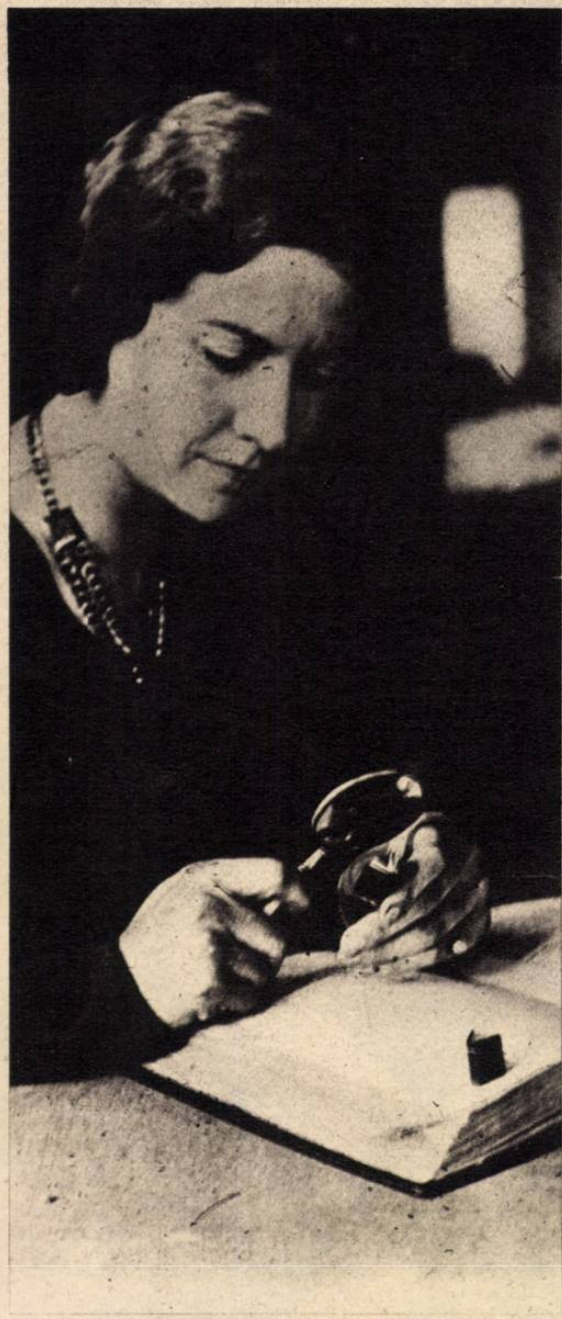
19 MARTIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

S'A SFÂRȘIT SEZONUL
SPORTURILOR DE IARNĂ...

*Dacă
sunteți
curioși*

Cel mai greu și cel mai ușor lemn din lume se găsesc în America de Sud. Iată, spre exemplu, două bucăți din aceste lemne diferite care, deși mult disproporționate ca volum, cântăresc la fel.

Dacă capra de mai jos are pasiunea fumatului, în schimb maimuța aceasta are ...patima beției. Stăpâna ei nu poate să bea niciodată un pahar de vin, fără să-i dea și ei aceeași porție.

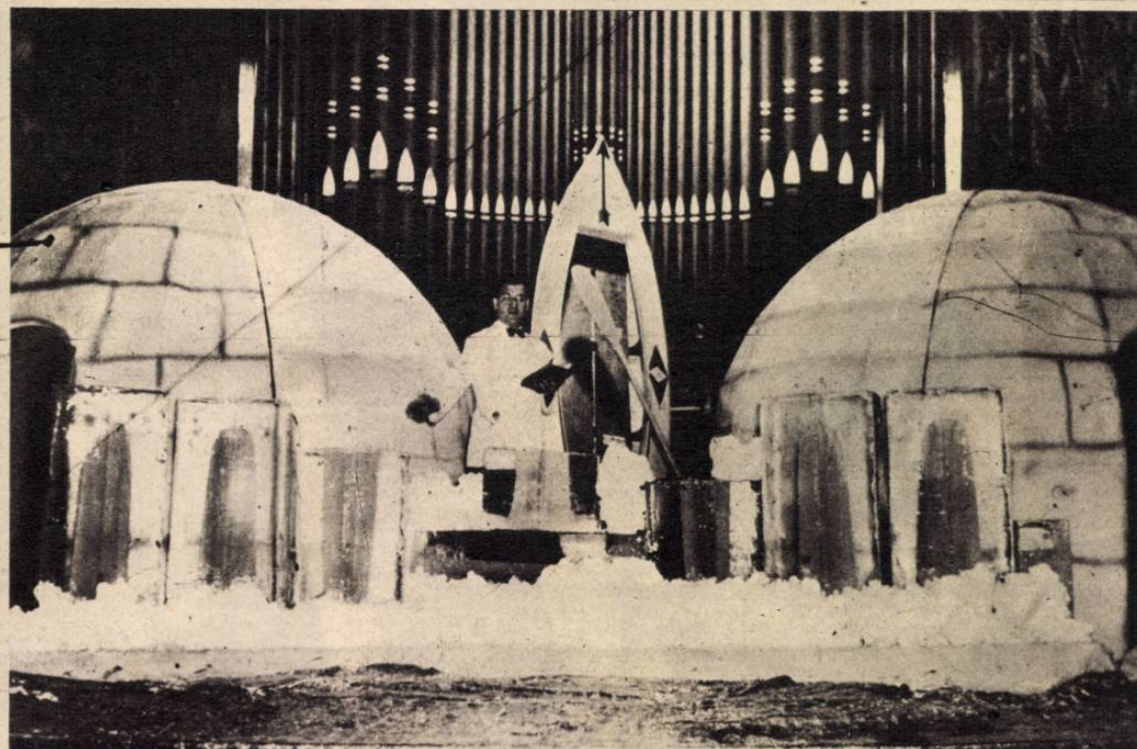
Stânga: Un tipograf francez a reușit să imprime cele mai mici volume din lume. El și-a confecționat întâi matrite de litere minuscule, apoi a tipărit, în formatul pe care-l vedeți în fotografia alăturată, mai multe volume, conținând operele complete ale lui Victor Hugo. Bineînțeles că volumașele nu se pot citi decât cu lupa.

Jos: Capra pe care o vedeți în această fotografie are... pasiunea fumatului. Dacă nu i se dă să fumeze măcar o țigară pe zi, e tristă și începe să behăie. Proprietarul ei, un fermier din Elveția, pretinde că... trage și în piept.

Pe un aerodrom sovietic cucerit de germani a fost găsit acest ursuleț, care a fost „adoptat” de piloții germani ai unei escadrile, de care micul Martin nu vrea să se mai despartă cu nici un preț.

Spre a făuri o atmosferă cât mai propice conferințelor sale asupra Polului Nord, un misionar baptist a construit acest peisaj reprezentând două colibe de eschimoși.

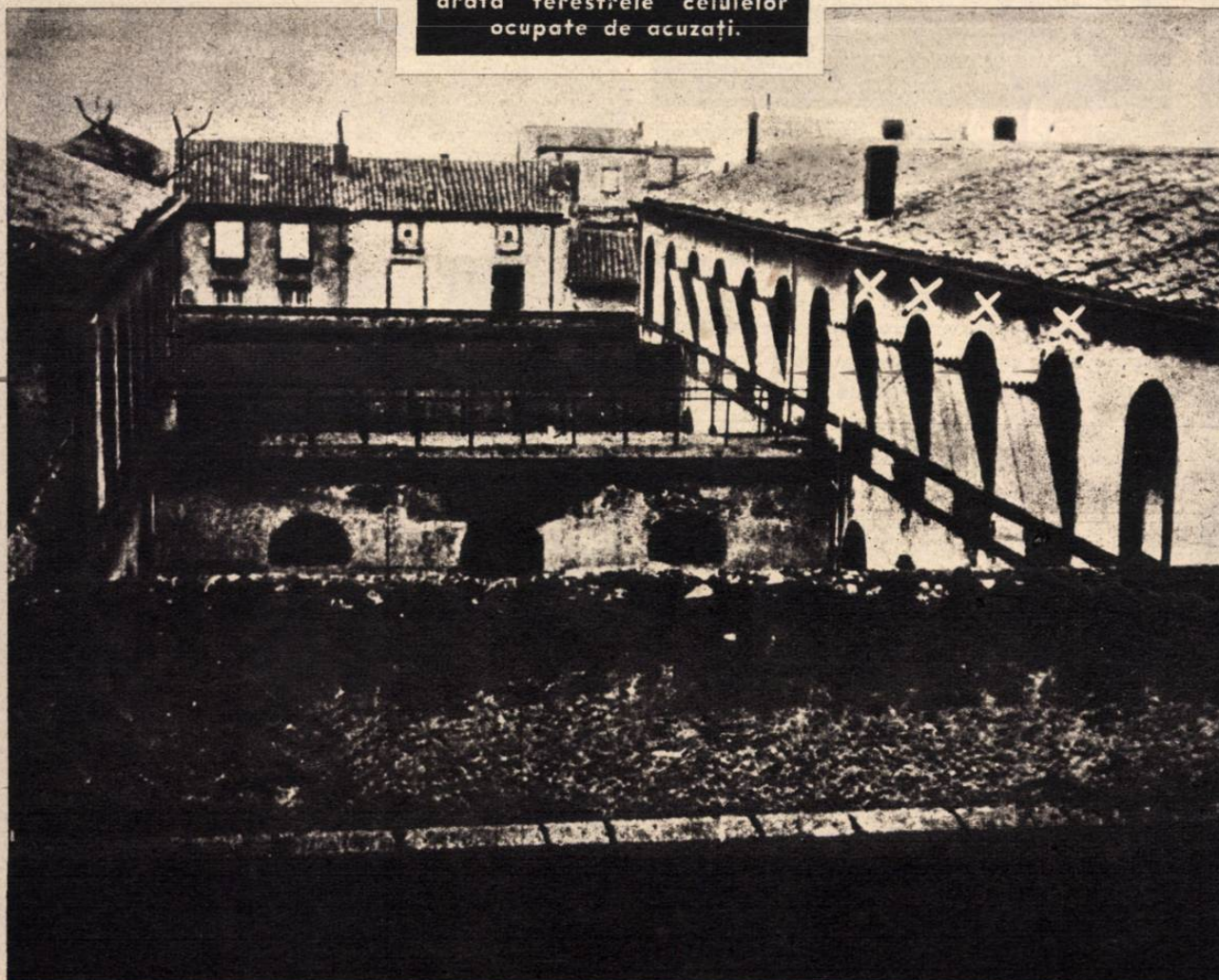

Curtea Supremă de Justiție dela Riom instituită de mareșalul Petain, este în istoria Franței a zecea instanță juridică însărcinată a pedepsi crimele și delictele comise de mari personaje, de miniștrii în exercițiul funcțiunii lor, care au lucrat împotriva intereselor permanente ale statului. Este interesant de trecut în revistă marile procese cu care este presărată istoria Franței.

Prima Curte Supremă de Justiție a fost formată din pairii Franței, sub monarhia capetiană, pentru a judeca pe unul dintre membrii ei. Din anul 1309 această înaltă instanță era prezidată de regele Franței, dar Ludovic al XIV-lea, căruia îi dispăcea funcția de judecător, a însărcinat cu președinția înaltei instanțe pe Cancelarul Franței. În timpul revoluției, s'au creat în mai toate provinciile franceze, curți supreme de justiție, iar Napoleon a înființat la rândul lui, o Curte imperială care de altfel n'a funcționat niciodată, deoarece Bonaparte nu avea încredere decât în

sentințele Tribunalului Militar. Curtea Pairilor a reapărut în timpul Restaurației. Regimurile republicane dela 1848 și 1871 au instituit o înaltă Curte de Justiție, ale cărei funcțiuni au fost asumate în timpul celei de a treia republici de Senatul francez. Ultima ședință a acestei curți senatoriale a fost prezidată de președintele Lebrun în anul 1931.

Jos: Inchisoarea din Riom în care sunt ținute acuzații de azi. Cele patru semne (x) arată ferestrele celulelor ocupate de acuzați.

Cele Zece procese ISTORICE ALE Franței

Stânga: Fostul ministru, Malvy (primul din stânga) trimis în judecată, odată cu Caillaux și Peret, pentru corupție.

MINIȘTRI PUȘI SUB ACUZARE

„Pentru faptul de a fi neglijat interesele națiunii prin lășitatea și slăbiciunea sa...” acestea erau cuvintele cu care începea actul de acuzare prin care un ministru francez era trimis în fața înaltei instanțe. Este vorba de Antoine de Valdec de Lessart, ministru Afacerilor Externe în anul 1791. În fond, inamicii săi politici îi reproșau o simpatie prea mare pentru Ludovic al XVI-lea. Ministrul Valdec a fost dus la Orléans unde urma să fie judecat de Curtea Supremă. În

timpul procesului a survenit un ordin urgent semnat de Danton prin care se cerea strămutarea procesului la Paris.

Convoiul a fost însă atacat de populația Parisului și acuzații au fost uciși în trăsură înainte de a fi judecați.

După 1830, miniștrii lui Carol al X-lea în frunte cu de Polignac, au fost trași în fața înaltei Curți

Sus: D. Caous, președintele Curții din Riom.

Dedesubt: Lumea așteptând să capete dela poliție autorizații de liberă circulație pe străzile Riomului, în timpul procesului.

de justiție pentru vina de a fi redactat ordonanțele care au dat naștere revoluției. După ce au fost condamnați la detențiune pe viață, au fost grațiați după câțiva ani. În anul 1847, ministrul francez Jean-Baptiste Teste a fost tradus în fața Curții Pairilor pentru vina de a fi vândut în mod abuziv concesiunea unei mine de sare. În timpul procesului, judecătorii au găsit o piesă la dosar care conținea dovada vinovăției acuzaților. Teste a fost condamnat dar în seara următoare a încercat să se sinucidă cu un pistol strecurat în închisoare de fiul său. Sinuciderea a ratat și fostul ministru a fost condamnat la degradare civică, la trei ani de închisoare și la plata sumei de 95.000 de franci, prețul corupției sale,

Stânga: Unul dintre dosarele dela Riom: acela al memoriilor înaintate de generalul Gamelin.

peste cadavrul mareșalului, în semn de bucurie și răzbunare pentru ofensa adusă Rusiei de soldatul care a pătruns pe pământul țarului.

În anul 1847, Curtea Pairilor a avut de judecat procesul senzațional al ducelui de Praslin acuzat de a-și fi ucis nevasta în vila sa din foburgul Saint-

damnat și care-l trataseră drept „aventurier” în audiență, pentru a le lua jurământul de credință. Vrând să se răzbune pentru sentința dată, împăratul a lăsat pe magistrați să aștepte câteva ore în șir într'un salon fără niciun scaun. Întrebat de intimii săi asupra acestei atitudini, împăratul răspunde:

— Au stat prea mult pe scaunele lor, astfel că mai pot aștepta și în picioare. Aceasta a fost singura răzbunare a lui Napoleon al III-lea împotriva celor care l-au condamnat.

PROCESUL DELA RIOM

Pentru a zecea oară, în istoria Franței o înaltă instanță este însărcinată să stabilească culpabilități și răspunderi, în ceea ce privește acțiunea oamenilor politici pe care șeful statului francez și întreaga opinie publică franceză, îi consideră vinovați de prăbușirea Franței.

Cei cinci acuzați dela Riom sunt: Daladier, Blum, Gamelin, Guy la Chambre

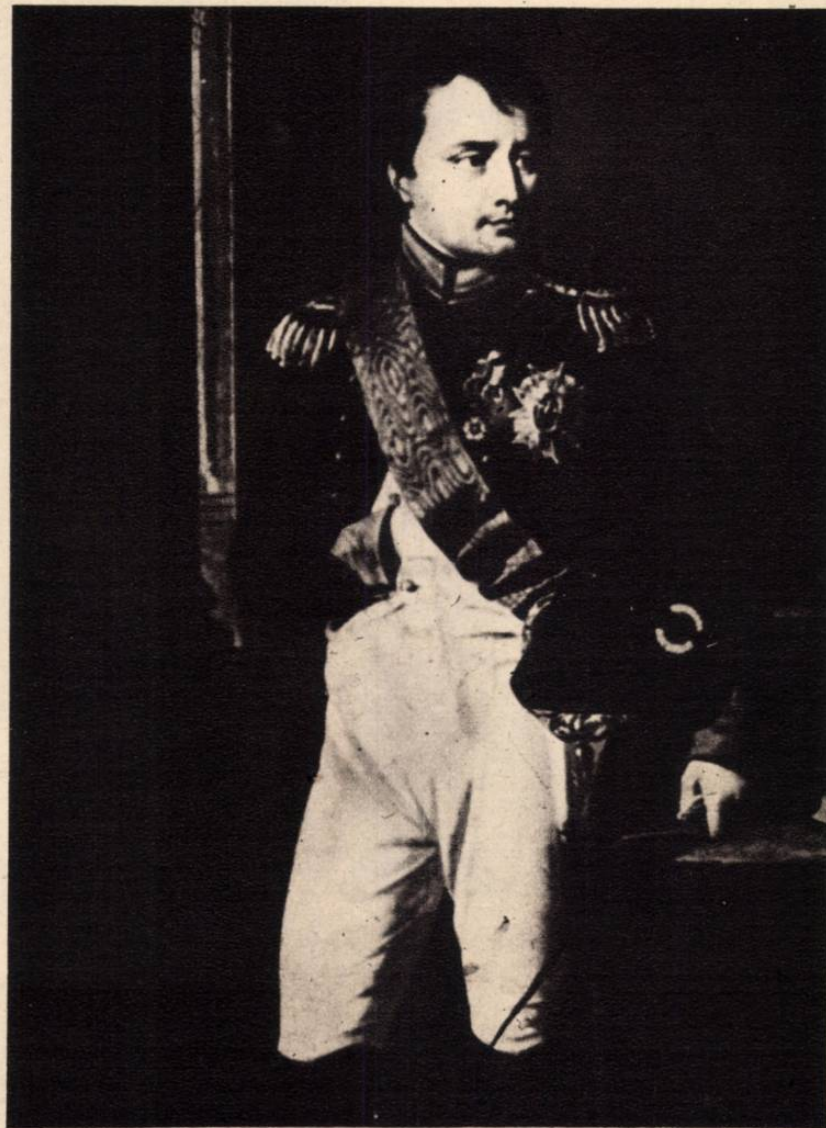
și Jacomet. După cum se știe procesul a început la 19 Februarie, în fața unui public format din oameni politici și ziariști — Un număr de 150 de ziare și de agenții de presă, și-au trimis reprezentanți la acest proces, care se pare că va dura șase luni datorită dosarelor voluminoase și imensului număr de martori. La început s'a vorbit despre 1200 de martori, dar justiția a redus numărul lor la 400. Judecătorii vor mai avea sarcina de a studia acte și depoziții scrise, care formează un dosar monstruos, numărând 100.000 de pagini scrise la mașină. Deoarece numărul avocaților, al martorilor și al reprezentanților presei este foarte mare, publicul nu poate avea acces în sala de judecată.

Numeroase cabine telefonice sunt puse la dispoziția presei pentru a putea comunica episoadele acestui proces monstru.

Este vorba de cei vinovați de intrarea Franței în război fără a fi provocată și fără a fi pregătită.

Și sarcina judecătorilor dela Riom nu este ușoară.

Jos: Fostul Președinte Lebrun, care a prezidat ultimele ședințe ale Curții Senatoriale franceze, în anul 1931.

Napoleon Bonaparte, care deși a înființat o Curte Imperială, pentru judecarea marilor procese, n'a avut niciodată încredere decât în Tribunalele militare.

Germain. În închisoarea dela Luxembourg, acuzatul s'a otrăvit astfel încât acțiunea a fost stinsă odată cu dispariția nobilului asasin. În realitate nu s'au cunoscut niciodată dedesubturile acestei afaceri judiciare, căci multă vreme parizienii au afirmat că pairii au refuzat să condamne pentru crimă pe unul din colegii lor și pentru a evita acest lucru au simulat sinuciderea, lăsând pe acuzat să evadeze. Se mai spunea că în sicriu a fost pus un cadavru luat dela Facultatea de Medicină din Paris.

ȘEFI DE STAT ACUZAȚI

Doi șefi ai statului francez au compărut în fața justiției. Ludovic al XVI-lea a fost condamnat de Convenția Națională la decapitare. Napoleon al treilea a fost judecat de Curtea pairilor, pentru că în anul 1840, pe vremea când era prințul Louis-Napoleon, a încercat să provoace o rebeliune printre soldații unui regiment din Boulogne. Condamnat la detențiune pe viață a reușit să evadeze în anul 1846 din fortăreața Ham.

Câțiva ani mai târziu, când devenise împărat, a primit pe magistrații care l-au con-

sumă care a fost vărsată spitalelor din Paris.

În timpul celei de a treia republici miniștrii Caillaux, Malvy și Raoul Peret au fost trimiși în fața Curții Supreme pentru corupție. Primii doi acuzați au fost condamnați la exil apoi amnistiați, în timp ce ultimul a fost achitat.

PROCESE CELEBRE

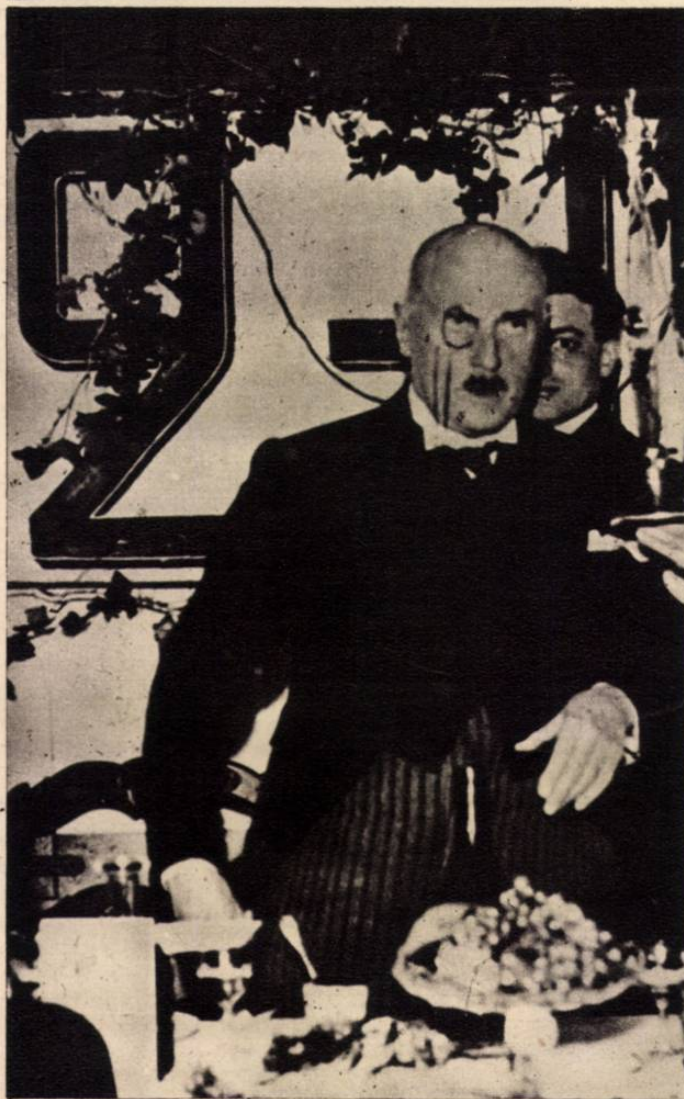
Procesele judecate de Curtea Pairilor, în timpul Restaurăției, sunt de sigur cele mai răsunătoare din istoria Franței.

Procesul care a avut cel mai mare ecou în publicul francez a avut drept erou pe faimosul mareșal napoleonian, pe eroul din Rusia, mareșalul Ney, împotriva căruia se coalizase întreaga nobilime franceză.

Ney a fost acuzat de trădare față de regele Ludovic al XVIII-lea cu prilejul revenirii lui Napoleon din exilul de pe insula Elba. Se știe că atunci mareșalul a trecut imediat alături de marele său șef pe care-l iubea cu toată pasiunea sa de soldat îndrăgostit de geniul militar al lui Napoleon.

În urma concluziilor puse de procuror, acuzatul a fost condamnat la moarte prin împușcare. Câțiva monarhiști fanatici au luat locul soldaților din plutonul de execuție și îmbrăcând uniforme ale acestora au executat cu bucurie pe Ney. Ofițerii ruși care au asistat la proces în calitate de reprezentanți ai trupelor de ocupație, au fost văzuți sărind cu câii

Jos: Caillaux acuzat de corupție, condamnat la exil de curtea Supremă și apoi amnistiat.

**Vederi din portul javanez, Soera-
baja, către care s'au îndreptat
primele atacuri ale aviației nipone**

În felul acesta s'a născut uriașul imperiu colonial al Olandei, care este de 62 de ori mai mare decât patria mamă, având o populație de 60.000.000 de locuitori față de 8.000.000 cât are metropola. Spre deosebire de Sumatra și de Borneo, Java este aproape în întregime cultivată, iar splendoarea vegetației este atât de intensă încât plantațiile par grădini în mijlocul exuberanței vegetației ecuatoriale. Insula este bogată în produse de tot felul, iar importurile din regiunile apropiate îi măresc considerabil bogăția.

Orașele de pe insulă au un aspect pe jumătate european, pe jumătate oriental, ceea ce le mărește considerabil farmecul. Astfel Batavia, capitala insulei și a Indiilor Olandeze, are o populație de 500.000 de locuitori, fiind sediul guvernului; Soerabaja are 220 de mii de locuitori dintre care 20 de mii sunt europeni; urmează Semarang cu 220.000 de mii de locuitori; Bandoeng, orașul de pe platou cu 170 de mii de locuitori dintre care 20 de mii sunt europeni și Giogkia cu 140 de locuitori.

Vin apoi la rând un șir de încântătoare orașe și orașele așezate dealungul coastelor și pe platouri.

Exploatarea pământului se face de către marii și micii proprietari. Cultivarea marilor plantații care ocupă trei milioane

kilograme de aur și 22.000 de kilograme de argint. Deși marile izvoare de petrol se află în Borneo și în Sumatra Java nu duce lipsă de petrol. Terenuri petrolifere importante au fost descoperite pe coasta septentrională a insulei.

Java posedă o industrie textilă destul de dezvoltată precum și numeroase rafinerii și fabricii de uleiuri vegetale.

Cu minunatele ei orașe și sate, cu admirabilele șosele asfaltate, cu terenurile ei acoperite de strălucite plantații, de parcuri și de grădini, cu bogățiile ei incalculabile, Java prezintă cu adevărat aspectul cel mai fermecător al exotismului extrem-oriental.

**Stânga: O plantație
de orez din insula
Java**

**Dreapta: Furnici uriașe
care trăiesc în Java
ca și în peninsula
Malacca și Sumatra**

**Jos: Munții vulcanici
din Java**

CĂLĂTORII care au vizitat Extremul Orient au fost de părere că printre cele mai frumoase și spectaculoase regiuni ale planetei figurează și Indiile Olandeze. Arhipelagul care a devenit teatru de război în cursul ultimelor luni și ale cărui armate au capitulat apoi în fața forțelor japoneze, este uimitor prin frumusețea panoramelor, prin exuberanța vegetației și prin bogăția solului și a subsolului.

Dintre toate insulele arhipelagului Indiilor Olandeze, care se completează cu grupul insulelor Molusce, Java este perla cea mai prețioasă.

Deși are un teritoriu echivalent cu o jumătate din suprafața Italiei continentale insula are 40.000.000 de locuitori. Java este deci din punctul de vedere al densității populației cea mai importantă regiune a Pacificului occidental.

Densitatea populației se datorește, în primul rând, fertilității extraordinare a pământului, care poate alimenta un număr mai mare de locuitori, dacă ar fi exploatat mai intens și în mod mai general.

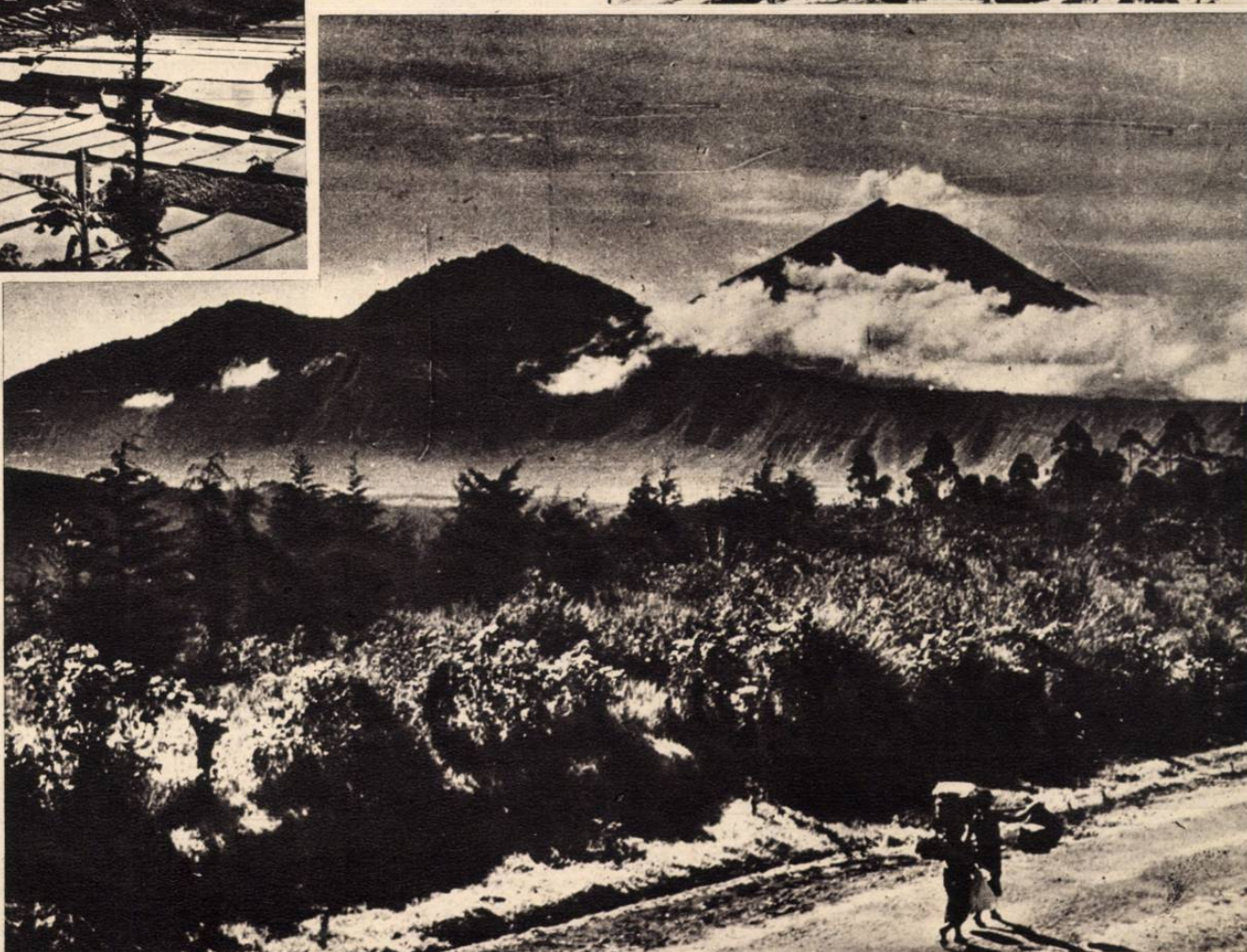
Navigatorii portughezi care au debarcat în veacul al XV-lea în Malaezia au pus stăpânire pe Malacca, de unde au pornit la cucerirea marilor insule Sumatra, Java, Borneo, Celebes.

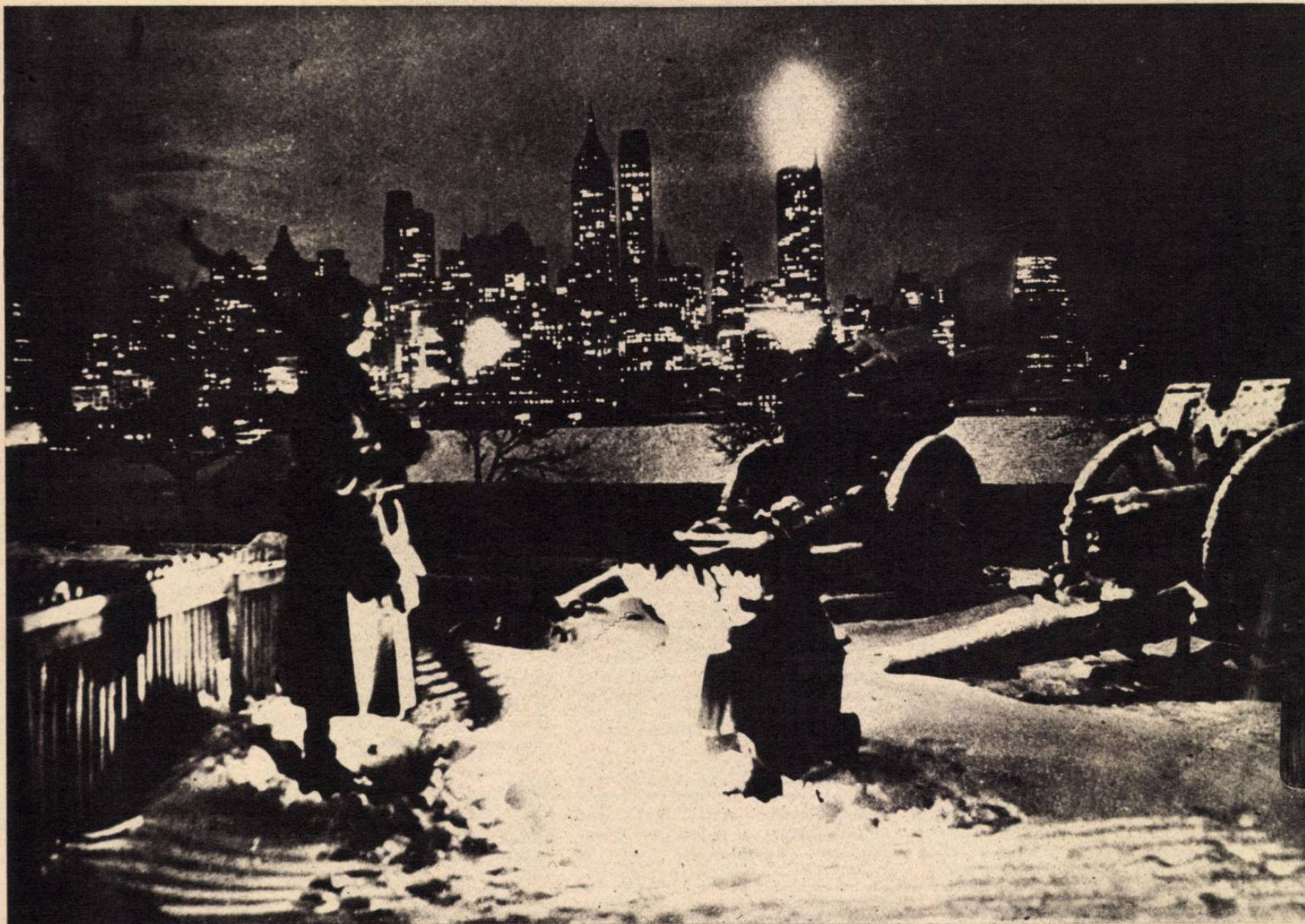
În aceste regiuni, portughezii au fost precedați de expedițiile cu scopuri comerciale ale venețienilor și de călătoriile lui Marco Polo.

În aceeași epocă, spaniolii cucereau Filipinele implicându-se, la rândul lor, în marele conflict din Pacific.

Spre sfârșitul veacului al XV-lea, coloniile portugheze trecuă în stăpânirea spaniolilor în urma unificării celor două coroane — a Spaniei și Portugaliei — sub domnia lui Filip al II-lea.

Mai târziu, aceste regiuni pline de bogății nebanuite și neexplorate, au căzut în mâinile olandezilor care au utilizat pentru cucerirea lor o expediție navală formată din patru vase de război conținând fiecare un număr de 250 de oameni înarmați. În anul 1596, Sumatra și Bantam au fost cucerite, iar în anii următori au fost anexate Java și celelalte insule.

urmă d. Nomura, — am onoarea să vă rog să binevoii a lua notă de conținutul acestei comunicații urgente pe care guvernul meu m'a însărcinat să vi-o înmănez.

D. Cordell Hull ceti și căzu în fotoliu: era declarația de războiu.

În aceeași clipă pretinde — ziaristul italian Luigi Barzini, — bombe japoneze.

Stânga: Odată cu instalarea tunurilor de pază, și căderea zăpezii, New-York-ul și-a trăit ultima noapte fără camuflaj

UN ziarist italian povestește împrejurările în care s'a produs declarația de războiu făcută de Japonia, Statelor Unite.

După ce tratativele duse de trimisul extraordinar al Japoniei, d. Kurusu, au eșuat în condițiile cunoscute, amiralul Nomura, ambasadorul Japoniei s'a prezentat în audiență la d. Cordell Hull, secretarul de stat american la Ministerul Afacerilor Externe.

Iată cum s'au petrecut lucrurile:

Excelență!

În fața d-lui Cordell Hull un omuleț surâzător se înclina ceremonios. La ușa cabinetului ministerial, ziariștii așteptau cu nerăbdare. D. Cordell Hull a arătat cu un gest sobru vizitatorului, un fotoliu. Scena se petrecea la 7 Decembrie, anul trecut, la Washington.

Americanul luă cuvântul cu un aer grăbit:

— Ați pus la o grea încercare nervii d-lui președinte! Vă dați seama, domnule ambasador, de gravele răspunderi pe care le asumă guvernul dv. prelungind această situație critică?

Japonezul se înclină ceremonios și vru să ia cuvântul, dar d. Cordell Hull continuă:

— Nu este cu puțință ca situația aceasta dintre Japonia și America să poată fi continuată, fără a conduce la consecințe ireparabile. Guvernul Statelor Unite nu mai poate aștepta multă vreme. Este necesar să înțelegeți situația. Poporul nostru cere decizii radicale și imediate. Trebuie să vă amintiți că răbdarea președintelui a ajuns la ultima limită.

Ambasadorul Japoniei, se

înclină din nou și din nou vru să ia cuvântul. Dar, d. Cordell Hull continuă:

— Mă simt obligat să vă anunț că pacea trece printr-o criză profundă, datorită atitudinii guvernului japonez...

Japonezul nu scosese niciun cuvânt, pentru că ar fi fost o impoliteță să vorbească înainte ca interlocutorul său să fi terminat ceea ce avea de declarat.

El aștepta o clipă pentru a-și putea da seama dacă d. Cordell Hull a terminat cu adevărat, după care scoase cu mult calm o hârtie din buzunar.

— Domnule Secretar de Stat, — spuse în cele din

Panică într-o școală de fete din New-York, la prima alarmă aeriană

neze, cădeau, peste baza dela Pearl Harbour. Căci japonezii sunt exacti, cronometrice și formali. Ei încep războiul în clipa când îl declară.

De atunci, situația Americii s'a schimbat în multe privinți.

Într'adevăr, din anul 1939, Statele Unite ale Americii priveau războiul din Europa cu o detașare completă, comparabilă cu aceia a spectatorului așezat confortabil într'un scaun la cinema, și care vede desfășurându-se prin fața lui scene dintr'un războiu ce are loc la mii de kilometri de el.

Este incontestabil că americanii doreau victoria Angliei și această dorință nu era dezinteresată. Totuși fiecare cetățean de dincolo de Ocean, nu-și modificase felul de viață, continuând să trăiască în abundență și risipă.

Angajați prin hotărîrea oamenilor lor politici, în actualul conflict, americanii au fost obligați să cunoască, prin forța împrejurărilor, realitatea aspră a războiului.

Datorită lipsei de prevedere a amiralului Husband Kimmel, comandantul flotei din Hawai, puterea navală a Statelor Unite în Pacific a descrescut într'un ritm vertiginos. Curtea Supremă a pus concluzii de vinovăție în privința autorului dezastrului dela Pearl Harbour, dar acest fapt juridic nu poate influența înlocuirea tonajului pierdut odată pentru totdeauna.

Unități nipone din aviație și marină în drumul lor victorios spre bazele anglo-americane din Pacific

Amiralul Husband Kimmel, care a fost trimis în judecata Curții Supreme, ca responsabil pentru dezastrul dela Pearl Harbour.

Încetul cu încetul cetățenii din New-York și din San Francisco, adică oamenii de pe malurile celor două Oceane, încep să se deprindă cu greutate inerente războiului, despre care au citit prin gazete. În magazine anumite produse încep să lipsească; vânzarea benzinei a fost raționată; trenurile circulă cu greutate; autoritățile iau măsuri severe și exercițiile de apărare pasivă devin tot mai serioase. Trecerea dela starea de pace la atmosfera de războiu se face cu anumite preparative. Câteva alarme reale sau false, au fost de-a-juns pentru a strecura în inima populației imenselor orașe americane o anumită nervozitate.

Falsa alarmă aeriană care s'a dat la 9 Decembrie 1941 la New-York, pentru a anunța începutul celui de al doilea războiu mondial, a servit drept repetiție generală. Evacuarea marilor zgârie-nori a fost plină de dificultăți.

Constatând starea de spirit a populației, autoritățile au lipit afișe pretutindeni pe vitrine și pe zidurile caselor, cu următoarele cuvinte încurajatoare:

„Cetățenii! Nu vă fie frică! Priviți cu curaj viitorul în față. Viitorul vă aparține!”

Aceste cuvinte reproduc întocmai starea de spirit a poporului american, care a intrat nepregătit în acest războiu. Industria cinematografică produce acum numai filme cu un pronunțat caracter propagandistic, iar radio și presa Statelor

asista pe un ger cumplit la tristul sfârșit al unei nădejdii americane.

Fazele incendiului care a mistuit vieți omenești și averi considerabile, au fost urmărite cu emoție de o populație care începuse să se trezească la realitatea nemiloasă a războiului.

Pe de altă parte, acțiunea submarinelor germane în apele teritoriale americane precum și incursiunile submarinelor oceanice japoneze în zona Pacificului, au avut urmări incalculabile în ceea ce privește scăderea entuziasmului anterior intrării în războiu.

Una dintre problemele cele mai acute pentru Statele Unite este criza mâinii de lucru necesară în industria de războiu obligată să facă față planurilor gigantice de înarmare ale președintelui.

Față de această criză de muncitori, Statele Unite se găsesc în situația de a nu putea apela la eventualii emigranți europeni, și nici la muncitorii din America de Sud.

În ultimul moment, autoritățile americane au fost nevoite să ia măsuri drastice împotriva muncitorilor nomazi care călătoresc de-alungul și de-alături Statelor Unite, în căutarea unor salarii mai bune și a unor condiții de viață mai omenești. Acești oameni au fost încadrați cu forța în industria de războiu. Totuși golul n'a putut fi umplut și astfel s'a apelat la colaborarea femeilor care urmează să fie instruite pentru a putea lucra în întreprinderile de înarmare.

Firește că perioada de pregătire și de instrucție va dura

Între locuitorii unui zgârie-nori și cei ai unei case modeste, cei mai privilegiați sunt azi ultimii, fiindcă pot coborî repede în pivniță, la auzul alar-melor

mai multe luni, poate un an altfel încât întreaga înarmare a Statelor Unite ale Americii va suferi o importantă întârziere. Americanii conștienți de aceste triste realități, preconizează raționalizarea produselor alimentare și industriale, pentru a ușura sarcina producătorilor ce urmează să fie utilizați numai în vederea împlinirii țărilor de războiu.

Așa dar economie și sobrietate, acestea sunt cele două mari dificultăți de ordin Psihologic pe care le întâmpină propaganda de războiu americană. După perioadele de abundență și de risipă, americanii nu se mai pot obișnui cu economia și cu sobrietatea.

ȘI RĂZBOIUL

Unite sunt complet aservite țărilor de propagandă.

De-ocamdată planurile unui imperialism planetar american se găsesc în faza proiectelor. Eșecurile militare sunt acoperite cu promisiuni, iar pierderile teritoriale au drept efect o intensificare a propagandei care anunță cu emfază planurile de înarmare uriașă.

Firește că aceste planuri își propun date care sunt capabile să umple de desnădejde inimile americanilor uluiți de marile victorii japoneze și astfel ignorarea forței adversarilor are ca prim efect demoralizarea întregului popor.

Statele Unite contau foarte mult pe capacitatea vaselor rechiziționate dela diferitele puteri europene beligerante. Dar și în acest domeniu al nădejdlor, s'au strecurat îndoeli și incertitudini cu prilejul catastrofei marelui pachet francez „Normandie”.

Într'adevăr, pierderea acestui vas pe care amiralitatea americană îl destinase transportului de trupe, a fost o grea lovitură pentru fiecare american mândru de achiziția neașteptată a orașului plutitor.

Se știe că „Normandie” avea o capacitate de 80.000 de tone și că putea transporta un număr de 20.000 de călători. Când s'a produs incendiul pe bordul pachetului, new-yorkezii au alergat în port pentru a

Baloane captive au apărut deasupra zgârie-norilor și tranșee au fost săpate în grădinile publice ale New-York-ului

D. dr. Ante Pavelic, conducătorul statului croat, la redeschiderea Parlamentului din Zagreb, care activează acum din nou, după o pauză de 23 ani.

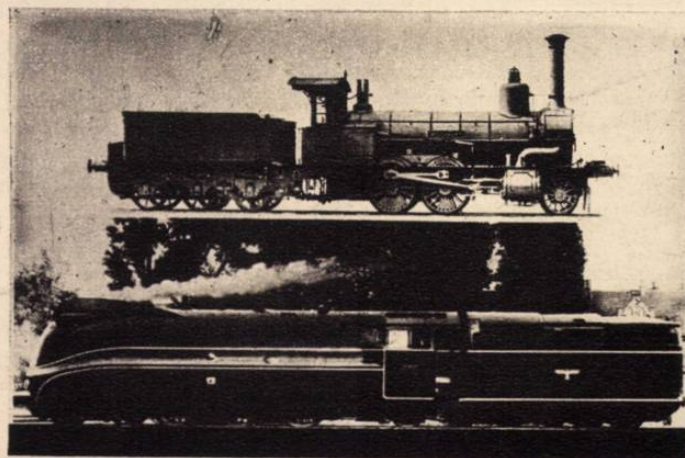
Soldatii japonezi care au ocupat arhipelagul insulelor Sunde, au avut prilejul să asiste și la această erupție a vulcanului Perbuatari, înregistrată luna trecută

Cu prilejul împlinirii unui an dela intrarea Bulgariei în Pactul Tripartit a avut loc la Berlin o solemnitate la care au participat (dela st. spre dr.) d-nii: Oshima, ambasadorul Japoniei; Draganov, ministrul Bulgariei la Berlin; Von Massov, președintele Asociației Germano-Bulgară și prof. Dikov

Soldatii japonezi alături de tancurile lor, într'un sector al frontului din Birmania, așteptând noile ordine de atac

Stanga: Uzinele „Scharzkopf” din Berlin au sărbătorit împlinirea a 75 ani dela construcția primei locomotive. Cu acest prilej au fost expuse aceste două locomotive: prima (sus) care a împlinit 75 de ani și care se numea „Weishaupt” și ultima (jos) — o aerodinamică modernă de mare viteză

din TOATA LUMEA

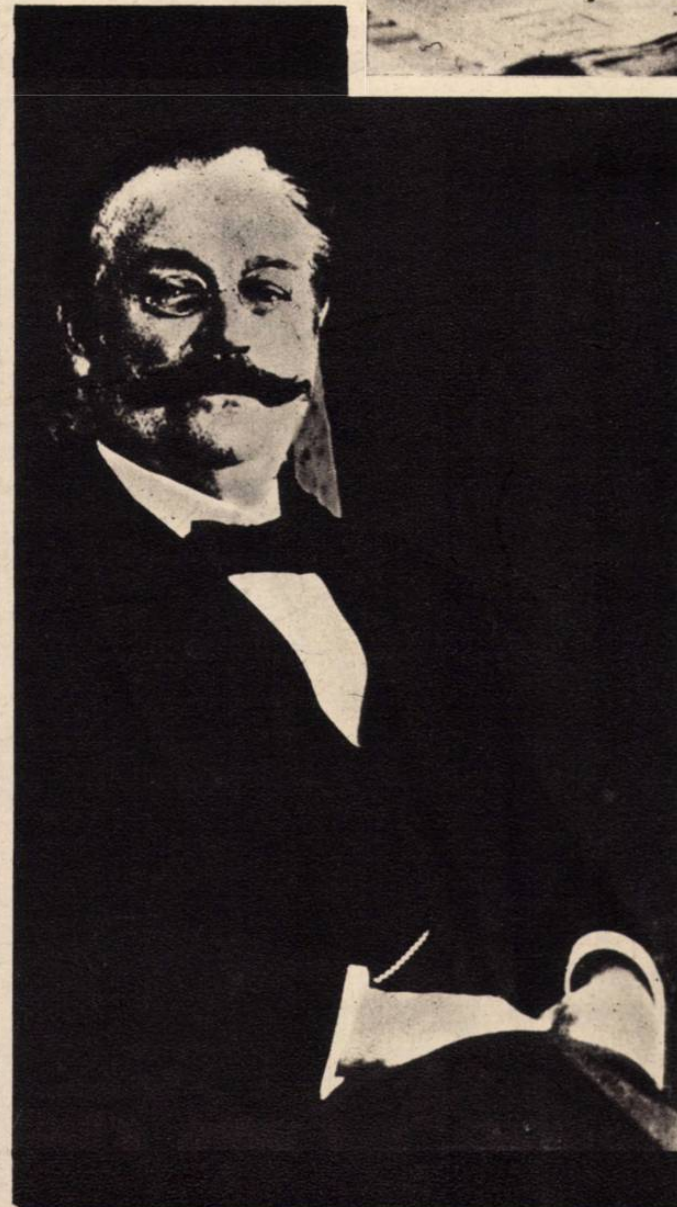

Doi generali au fost avansați, recent de Fuehrer, pentru destoinicia și faptele lor de arme: generalul de unități blindate, Model (stânga) și generalul de aviație Von Richthofen (dreapta). Amândoi au fost avansați la gradul de Generali de Armată

Cu toate preocupările lor actuale de ordin militar, germanii nu neglijează nimic din buna evoluție a vieții sociale și, mai ales, a igienei și sănătății generale. Iată, spre exemplu, (stânga) un grup de tineri germani, cari abia au așteptat să dispară zăpada și să apară soarele, spre a profita de puținele lor clipe libere și a practica folositorul sport al așa numitei „mingi medicinale”

Dreapta: La Berlin s'a sărbătorit împlinirea a 100 ani dela nașterea lui Nikolaus Dürkopp, primul constructor de biciclete și fondatorul uzinelor care-i poartă și azi numele. (In fotografie: Dürkopp)

Acesta este generalul englez Percival, care a reușit să rămână în viață în timpul asaltului japonez, s'a împreună cu toți soldații săi. Fotografia e luată după un portret apărut în „Illustrated London News”

Tot la Berlin s'a sărbătorit, de asemenea, împlinirea a 100 ani dela invenția saxofonului, care se știe că a fost introdus în marile orchestre de Richard Strauss, Vedem, mai sus, pe Adolf Sax, inventatorul acestui atât de popularizat instrument muzical

Dealungul coastelor înghețate ale Mării Nordului, sunt utilizați renii domestici pentru transportul poștei și a altor obiecte

VIATA NOUA

Din rolul de control și îndrumare a inspecțiilor, amănunțite și repetate, cu care d. guvernator prof. G. Alexianu, intervine personal în desfășurarea vieții sociale, economice și administrative a Transnistriei, desprindem o serie de învățăminte, demne de reținut.

Voim, deci, să vorbim de un devotament dintr-o credință intimă că, administrația, pornită astfel, va putea forma întotdeauna un organ real de trăinicie în interesele superioare ale neamului.

POTEMKIN, STALIN ȘI RĂZBOIUL BURILOR

Vechile inspecții potemkiniste, care treceau fugar, iresponsabil și lăfăiat în orgoliul titlului, au rămas în domeniul Istoriei ca cea mai nefastă plagă socială, prin care boalele politice și-au arătat totdeauna, în Stat, veșnica lor rânjire anarhică, mai ales în imperiul țarist (pravoslavnic sau roșu).

În desfășurarea de veacuri a omenirii, în procesul ei de viață, organizare și ideal, cea mai nemiloasă Curie Marțială, pentru factorii de răspundere rămâne Istoria. Condamnările ei urmăresc victima în infinitul se-

In trecere printr'un sat transnistrian un soldat german amuză copilul unui țăran.

Așa arată mai toate bisericile care au mai rămas în picioare după retragerea bolșevicilor. Sovietele se serveau de aceste lăcașuri sfinte pentru a-și depozita așa numitele bunuri ale colectivității

INTRE

coleur, așa cum „războiul Burilor” urmărește nația engleză ca un strigoi ce mângâie nocturn și sinistru, gâtul unui lord îmbătrânit în rele.

Teroarea rece și crima oficială, sadica eleganță a englezilor în gâtuirea viteazului popor Bur, dau Istoriei o veșnică elocvență despre „altruismul” Marei Britanii.

Rusiei, simple capricii la dispoziția unui romantism acaparator.

Se știe că împărăteasa Rusiei, în intima ei dărnicie și în disprețul Istoriei, ținea morțiș să-l facă pe Potemkin „Împărat al Dacilor”.

În soiul acesta de glume sinistre, a alcovurilor feminine, Istoria intervine glumeț și fixează victimele pe frontispiciul veșniciei ca pe niște gândaci virili într'un muzeu insectar.

Cu Stalin însă, Istoria nu mai zâmbește. E destul a se pronunța numele acestui Țar roșu, ca florile

să se ofilească; să înghețe zâmbetul pruncului la sânul mamei sec-cat de spaimă; să se otrăvească izvoarele și să amuțească cîrripitul păsărilor.

Istoria va vorbi deapururi de geniu Stalin în degenerarea omului.

LUMINĂ NOUĂ ÎN VIAȚA SOCIALĂ

În satele transnistriene, unde am însoțit pe d. Guvernator, în inspecție, mulțimea, ieșită în întâmpi-

nare, părea scoasă din temnițe, buimăcită de lumina vieții sociale ce i se oferă acum.

Lucrările de reconstrucție economică și reorganizare administrativă, problema reactivării fabricilor de zahăr, ulei; remedierea lipsurilor provocate, în mediul rural, de neglijența sovietică printr-o mărire metodică a producției agricole, întreține în populația Transnistriei o atmosferă cu totul nouă.

D-nii prof. Alexianu și ministru al Reichului Pflaumer în cursul unei călătorii de inspecție făcută în Transnistria.

Rușii, cu toată istorica lor bunăvoință de a găui poarele Europei, n'au ajuns se pare la acest grad de cinică perfecție.

Actuala alianță ruso-engleză, în „ideologie” și speranțe, va împiedica, desigur, pe d. Churchill să mai țină ascuns, posomorâtului Stalin, acest mare secret englezesc de a stăpâni lumea.

Cât de nevinovată apare în Istorie, față de Stalin, iubăreața Ecaterina II-a „împărăteasa Pontului Euxin”! Realitățile etnice, valorile și comandamentele istorice ale unei națiuni erau, pentru această vânturată fustă a

Stânga: Preoți cu odăjdii sfințind cu botezul aghiazmei o lucrare recent terminată în Transnistria.

Dreapta: În călătoriile sale de inspecție, d. guvernator Alexianu este întâmpinat pretutindeni cu pâine și sare.

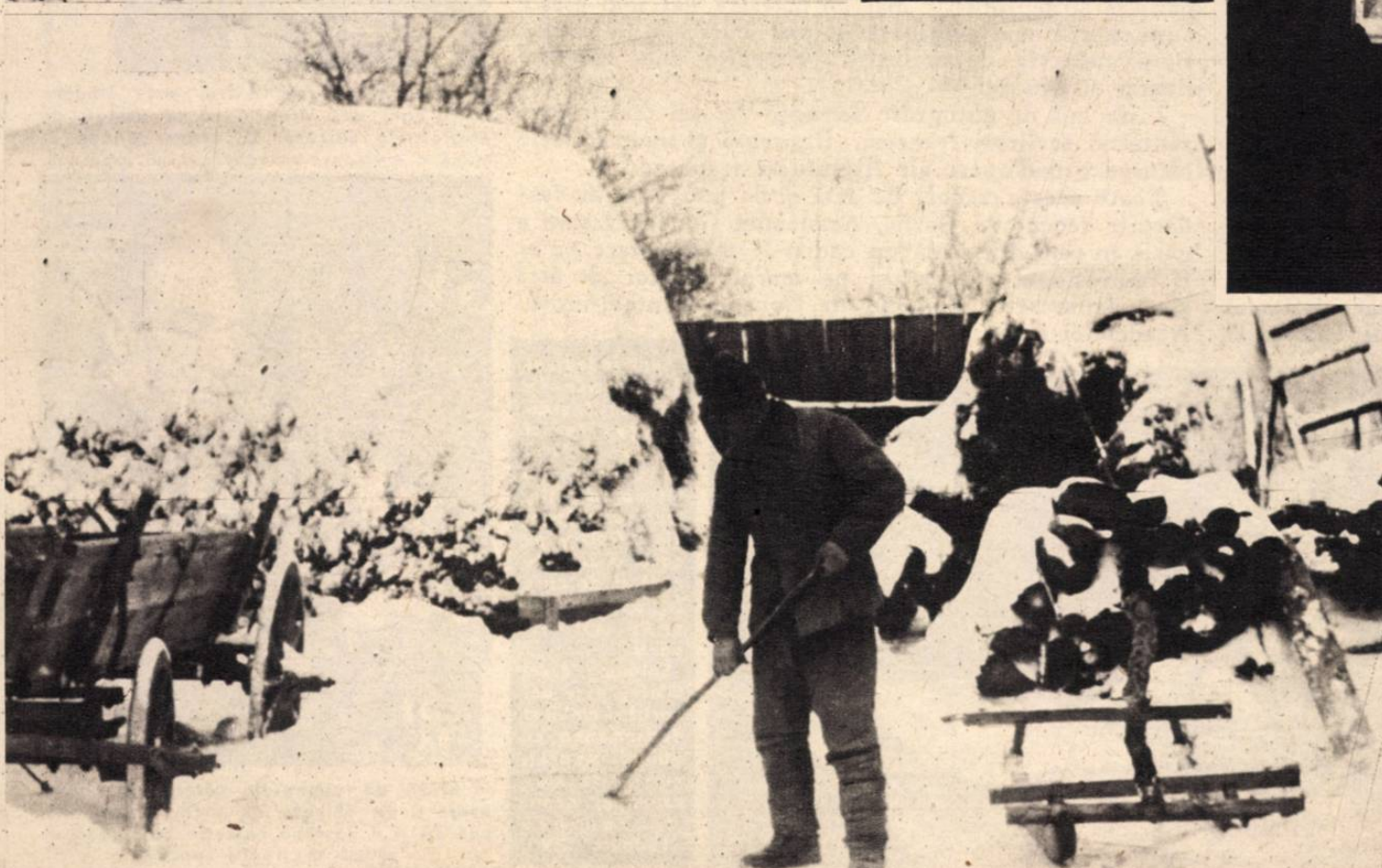
BUG ȘI NISTRU

INSEMĂRI DINTR'O CĂLĂTORIE ÎN TRANSNISTRIA

Gospodăriile sătenilor din Transnistria revin la viață normală.

Stânga: Familia gospodarului moldovan Vanea Buruiană.
Jos: O curte în care avuții aparțin gospodarului.

Portretul Mareșalului - Desrobitor este purtat de populația transnistriană ca o icoană a credinței.

IDEIA DE STAT, BISERICĂ VIE

Guvernământul cultivă în Transnistria, ideea de Stat ca o biserică vie, cu prizmă în viață reală.

Biața socială se reconfortează se trăiește, aici cu un ritual, — se poate vorbi de un ritual pătruns de farmecul credinței într'un ideal stimulator de creație dinamică.

Guvernământul ridică munca la rangul de religie, — aceea religie a muncii cu care noua ideologie a Statului român, prin înfăptuitorii ei, ocupă un capitol de sanctuar în Istorie.

Mircea Vrânceanu

Sacha Guitry lucrează într'un birou care conține prețioase relicve literare și opere de artă în valoare de 5 milioane de franci. Printre obiectele cele mai prețioase se pot semna: 1) scrisoare autografă a lui Jean-Jacques Rousseau; 2) o scrisoare a lui Voltaire; 3) o mască funerară a lui Blaise Pascal; 4) cap chinezesc din veacul al patrulea; 5) fotografie cu dedicație din partea regelui Alfonso al XIII-lea al Spaniei; 6) o mână sculptată de Rodin; 7) un peisaj de flamandul Van de Staat; cutiile numerotate 8 și 15 conțin autografe în valoare de un milion, aparținând următoarelor personaje istorice: Napoleon, Ludovic al XVI-lea, Voltaire, Jules Renard etc.; 9) bustul lui Alfred de Musset făcut de un artist contemporan David D'Angers; 10) portretul d-nei Lucien Guitry făcut de Boldini; Balzac sculptat de Rodin; 12) mufă după mâna lui Chopin; o tabacheră care a aparținut lui Napoleon.

Sacha Guitry pe scara interioară a casei sale. Pe perete se văd două pânze de Dunoier și de Segonzac, precum și halatul purtat de Gustave Flaubert în vremea când a scris „Madame Bovary”.

Conduc de Sacha, René Benjamin vizitează sediul viitor al Academiei Goncourt. În fața celor doi se află vesta lui Talleyrand și eșarfa pe care o purta revoluționarul Camille Desmoulins.

Tezaurul lui Sacha Guitry

LA ultima adunare a Academiei Goncourt artistul de mari resurse și dramaturgul înzestrat cu vervă pariziană, Sacha Guitry, a fost ales membru al Academiei Goncourt, care după cum se știe numără numai zece membri.

Ca majoritatea colegilor săi, Sacha regreta și regretă încă faptul că academicienii sunt nevoiți să se întrunească prin cafenele și restaurante din lipsa unui local propriu discuțiilor prelungi despre literatură și artă.

Spiritualul dramaturg regreta mai ales, faptul că celebrul pod unde Edmond de Goncourt își ținea cenele academice, deși a fost obiectul a numeroase restaurări și reparații, nu putea oferi un mediu convenabil reuniunilor academice.

Sacha Guitry actorul și autorul răsfățat, iubește luxul și mai ales frumusețea. Numărul mare de femei frumoase pe care le-a schimbat în cursul existenței

sale ne dovedesc că este un pasionat al frumuseții.

Dar omul acesta mai iubește și frumusețea artistică.

Faptul se poate constata vizitând casa de pe Champ-de-Mars, pe care Sacha a moștenit-o dela tatăl său, Lucien Guitry.

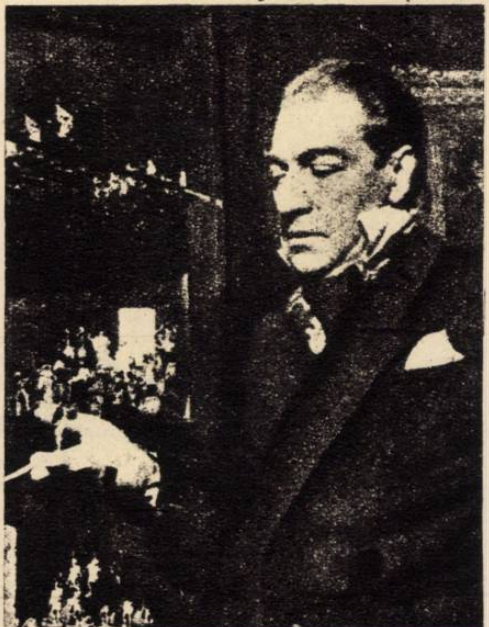
În această casă, destul de spațioasă, Sacha a adunat pânzele și sculpturile marilor maeștri, dar mai ales a adunat cea mai prețioasă și mai curioasă în același timp, colecție de amintiri, provenite dela oamenii iluștri ai Franței.

Între mii de autografe semnate de cei mai reprezentativi scriitori francezi, figurează și manuscrisele câtorva capod'opere ale literaturii franceze.

Toate aceste comori de artă și de bun gust au fost dăruite recent de Sacha, Academiei Goncourt care a găsit în cele din urmă un cadru de manifestare, ce ar fi impresionat desigur și pe marele amator de artă și de frumusețe, Edmond de Goncourt întemeietorul Academiei celor zece.

Doamna Genevieve Guitry, este singura fiică care are dreptul să se atingă de prețioasele obiecte. O vedem ținând în mână o scrisoare autografă a lui Napoleon.

În afară de faimoasele colecții de autografe și de obiecte de artă, Guitry mai posedă și o nostimă colecție de soldați de plumb din toate epocile.

Sunt îndeajuns de cunoscute căsătoriile și divorțurile lui Sacha Guitry. Iată-o însă pe ultima lui soție, frumoasa Genevieve Guitry, pe care o iubește mult și de care se pare că nu se va mai despărți.

Salonul d-nei Guitry este decorat și mobilat deasemenea cu obiecte de preț, cum ar fi, spre exemplu, această canapea „Ludovic XV”.

Amy Johnson în carlinga unuiu dintre primele ei avioane.

AMY JOHNSON

Spioană...

cu Amy Johnson Nu putea să fie decât ea.

Totuși s'a spus că Amy a murit. A murit acum un an. Un comunicat englezesc a anunțat la începutul anului 1941, că aviatorea Amy Johnson care avea misiunea de a conduce pe aerodromuri avioanele ieșite din uzină a căzut victima unui accident mortal.

Aparatul a dispărut în apele Tamisei.

Corpul ei n'a putut fi regăsit.

Murphy își amintea de întreaga literatură senzatională publicată de gazete cu prilejul acestui accident regretabil.

ACCIDENT SAU POVESTE?

După neașteptata întâlnire de pe străzile Filadelfiei, Murphy s'a dus la un prieten ziarist, căruia i-a povestit cele întâmplate.

Jos: Amy Johnson și pilotul cu care a zburat adeseori, Mollison.

AVIATOAREA CARE A ZBURAT DELA LONDRA ÎN AUSTRALIA ȘI CARE TRECE AZI DREPT MOARTĂ, A FOST VAZUTĂ, RECENT, PE STRĂZILE FILADELFIEI

Amy, pe vremea când nu era decât o simplă și anonimă dactilografă.

VĂ amintiți desigur de aviatorea americană Amy Johnson, care a sburat dela Londra până în Australia?

Înainte de a deveni o mare vedetă a aviației, Amy Johnson a fost o modestă dactilografă, cum există atâtea în orașele imense ale Americii.

Inițierea ei în arta de sbura a fost făcută de pilotul, as al aviației, Murphy, care se îndrăgostise de „mica dactilografă”.

După ce a cucerit gloria și atenția tuturor gazetelor din lume, Amy Johnson a dispărut într'un chip misterios, căzând cu avionul în Tamisa.

Moartea aceasta neașteptată a produs — cum era și firesc — uimire și chiar bănueli.

Puțini au fost aceia cari au crezut în accidentul mortal al „dactilografei zburătoare”.

Recent, în orașul Filadelfia s'au petrecut următoarele:

Pe unul din bulevardele cele mai animate ale orașului american trecea o femeie aproape tânără.

Fața era puțin fanată încadrată de un păr castaniu. Dar siluetă era suplă și plină de viață.

Un bărbat s'a oprit în fața acestei femei. O urmărește cu privirea și pare să ezite.

În cele din urmă se decide: aleargă și o ajunge din urmă.

— Amy! Amy! — a strigat necunoscutul. Femeea s'a întors brusc.

— Amy! Nu mă recunoști? Eu sunt Murphy! Murphy, pilotul! D-ta ești Amy Johnson?

Femeea a roșit: s'a îmbujorat. S'ar spune că tremura ușor de emoție.

În cele din urmă răspunse:

— Vă înșelați, domnule. Nu mă numesc Amy Johnson. Nu vă cunosc.

Și a plecat.

Totuși Murphy este sigur că nu s'a înșelat.

Toată lumea a cunoscut prin intermediul reporterilor indiscreți amorurile lor furtivoase, raidurile lor comune, eșecurile și succesele lor.

Femeea numită „dactilografa zburătoare” a legat pe cale aeriană Londra de Australia, bătănd toate recordurile de distanță.

El, Murphy, micul și anonimul pilot de linie, a zburat dela Londra la Melbourne în opt zile și 19 ore, deci într'un timp record.

Cei doi ași ai aviației de linie s'au cunoscut și au făcut numeroase raiduri împreună. În timpul acestor călătorii, între cei doi tineri aviatori s'a născut o idilă de dragoste care s'a prelungit timp de câțiva ani.

Murphy era deci sigur că s'a întâlnit

Prietenul a făcut o anchetă serioasă și rezultatele ei le reproducem în rândurile ce urmează?

În vremea când aviatorea, devenită o celebritate, se întorcea dintr'un raid din Egipt, ea era urmărită de numeroși creditori. Lucrul este explicabil: dintr'o simplă dactilografă cu un salariu modest, Amy Johnson s'a trezit celebră. Odată cu celebritatea fosta dactilografă a resimțit nevoia de a face escapade costisitoare și de a cheltui nebunește banii.

Acești bani îi primea dela diverși bancheri, cari mizaseră pe celebritatea ei socotind că tânăra femeie avea frumoase perspective de viitor. Cu timpul, Amy s'a înglodat în datorii și nu le-a mai putut plăti.

După câteva luni de hărțuire și de urmărire, creditorii s'au liniștit. Ce se întâmplase? Cineva și-a asumat sarcina de achita datoriile „dactilografei zburătoare”.

Cine a plătit aceste datorii?

Ziaristul american a ajuns la concluzia că guvernul englez, sau mai exact, „Intelligence-Service” și-a luat această sarcină. Dece?

De multă vreme, „Intelligence-Service” avea intenția de a face din Amy o agentă a sa. Murphy știa și el acest lucru.

De fapt Amy i l-a povestit pe vremea când erau intimi.

Inteligentă, îndrăzneată și energică, Amy putea deveni o colaboratoare prețioasă a Poliției Secrete britanice.

Dar fata era prea ocupată cu aventurile ei amoroase, cu raidurile ei sentimentale, cu escapadele și chefurile.

(Continuare în pagina 15)

Cu Paula Wessely

despre ea și despre
ultimul ei film

O scenă din „Heimkehr” în care o vedem pe Paula Wessely în rolul eroinei principale a acestui film.

iecție în public. Sunt atunci, atât de emoționată, că nu mai rețin nimic din ceea ce desfășoară pe ecran. Deaceia și cer, dealtfel, să mi se proiecte, înainte de premieră, filmul.

Stânga: Carl Raddatz, partenerul Paulei Wessely în filmul „Nostalgie”.

Dreapta: Paula Wessely, cu una din micile ei parteneri din ultimul ei film.

„A M întâlnit-o pe Paula Wessely — spune corespondentul nostru din Berlin — la câteva zile după premiera ultimului ei film „Heimkehr” (Nostalgie), care repurtase un succes într-adevăr extraordinar. Părea fericită, fapt pe care mi l-a și confirmat dealtfel:

— Sunt întotdeauna fericită — a spus ea — când îmi reușește pe deplin un film. Dar sunt cu atât mai fericită de reușita acestui ultim film al meu, la care am ținut enorm, atât pentru tema lui excepțională, cât și pentru creația minunată pe care mi-a dat prilejul s-o fac marele regisor Gustav Ucicky.

— Ați avut emoție la premieră? am întrebat-o.

— Oricât vi s'ar părea de curios, am întotdeauna emoție, când încep să turnez un nou film și când asist la prima lui pro-

mul, pentru propria mea delectare — dacă pot spune astfel.

— Ce v'ar fi plăcut mai mult din „Heimkehr”, dacă ați fi fost o simplă spectatoare?

— Hm! — răspunse zâmbind — desigur, în primul rând... Paula Wessely...

— Și în al doilea rând?

— Regia lui Ucicky. Și apoi partenerii ei: Carl Raddatz, Peter Peterson, Attila Hörbiger, Warner Fuetterer și Gerhild Weber, fiecare dintre ei interpretându-și rolurile cu admirabil temperament.

— Spuneți-mi ceva despre proiectele de viitor...

— N'aș putea să-ți precizez nimic, deoarece mă găsesc, în momentul acesta, în tratative cu mai mulți regisori, cari îmi propun diverse scenarii și cu un impresar care vrea să facă un mare turneu european cu mine. Nu știu la ce mă voi hotări până la urmă...

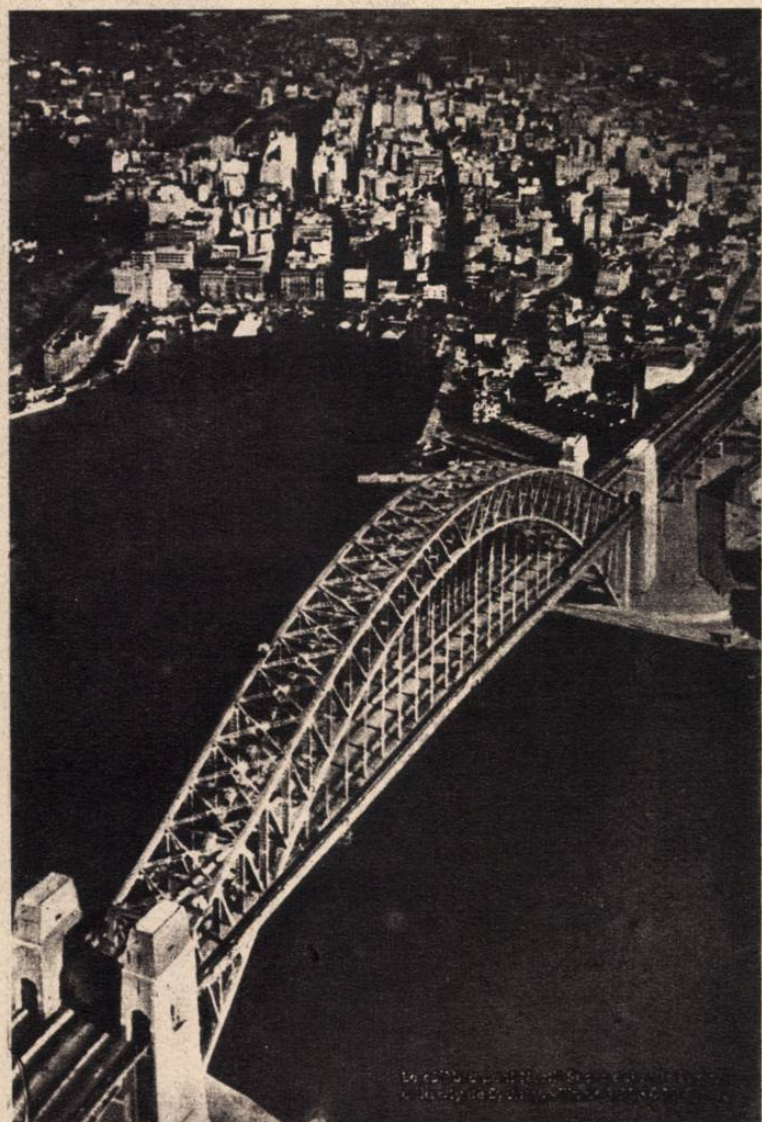

Paula Wessely, așa cum apare în rolul Mariei Thomas din „Heimkehr”.

FOTO
U F A

Detășament de cavalerie română explorând terenul în apropierea liniilor inamice din regiunea Kerci (Foto P. P.).

Între orașul și portul Sidney din Australia, legătura feroviară se face pe acest pod monumental care conțenește printre cele mai costisitoare din lume

Moda se crează pentru femeile cu siluetă impecabilă

Persoanele grase, tinere sau în vârstă, se pot cu greu îmbrăca după cerințele modei și chiar când nu țin seamă de modă, alegerea îmbrăcăminte le este dificilă.

Pentru înlăturarea dificultăților la îmbrăcăminte, remediu cel mai sigur și inofensiv, lipsit de orice suferințe, este o cură de slăbire cu tabletele de slăbire Kissingen, care modelează silueta. Tabletele de slăbire Kissingen sunt un produs natural, extras din sărurile apelor de cură dela Kissingen.

AMY JOHNSON SPIOANĂ...

(Urmare din pag. 13)

„Intelligence Service“ privea cu răbdare cum tânăra fată se îngloda în datorii. În ziua când Amy nu le-a mai putut plăti, ea a intrat în serviciul poliției secrete engleze, care în schimb a satisfăcut pretențiile juste ale creditorilor.

Deoarece Amy era prea celebră, prea vizibilă, trebuia să dispară. Și atunci s'a întrebuințat un truc banal: accidentul de avion și prăbușirea în apele Tamisei.

Este probabil că în momentul de față „dactilografa zburătoare“ rătăcește prin lume sub un nume fals, pentru a aduna informații pentru faimosul „Intelligence Service“.

SINGURA REVISTĂ SĂPTĂMÂNALĂ DE SPECIALITATE

CINEMA

Vă prezintă noul format mărit și o tehnică grafică ce rivalizează cu marile publicațiuni străine. Revista „Cinema“ descrie și comentează ultimele știri din studiouri și apreciază excelent valoarea filmelor

16 PAGINI, în format mărit. LEI 15.

CEA MAI UTILĂ REVISTĂ PENTRU COPII ȘI TINERET

ZIARUL COPIILOR

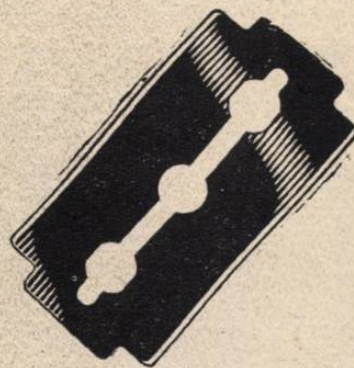
Reumatism

Nu vă lăsați pradă reumatismului, cî luați imediat tablete Aspirin. Veți simți foarte repede o ameliorare.

Nici un cămin fără
ASPIRIN

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într-o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Vindecarea imediată a tusei

Deseori nu se dă importanță necesară tusei provocată de temperatura rece sau curenți din care cauză se produc complicațiuni ca: răgușeală, tuse rebelă, bronchită, etc., etc.

Siropul „EPHEIODIL“-Asfar” compus din macerații de plante naturale, asociat cu diverse săruri inofensive funcționării normale al organismului, vindecă ori ce fel de tuse și înlătură toate complicațiile.

„EPHEIODIL“-Asfar” la Farmacii și Droguerii.

Depozitul General Laborator Asfar, Gh. Stoicescu. București, Str. Olari 11.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. Mareșal Antonescu ieșind dela biserica italiană, unde a asistat la slujba pentru pomenirea Ducelui de Aosta

D. General Pantazi decorând răniți din spitalul Z. I. 325

Stânga: D. Mareșal Antonescu vizitând Expoziția organizată de Institutul Național al Cooperăției

Jos: D. Von Killinger, ministrul Germaniei, vorbind la cimitirul „Pro Patria” de ziua eroilor

D. Ministru Jienescu vorbind răniților cu prilejul vizitei făcute la spitalul Z. I. 309

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

ANUL XVI No. 790

26 MARTIE 1942

32 PAGINI 20 LEI

D. PROF. MIHAI ANTONESCU,
VICE- PREȘEDINTELE CONSI-
LIULUI DE MINIȘTRI VORBIND
LA MAREA MANIFESTAȚIE
NAȚIONALĂ DIN AULA
FACULTĂȚII DE DREPT.

*Dacă
sunteți
curioși*

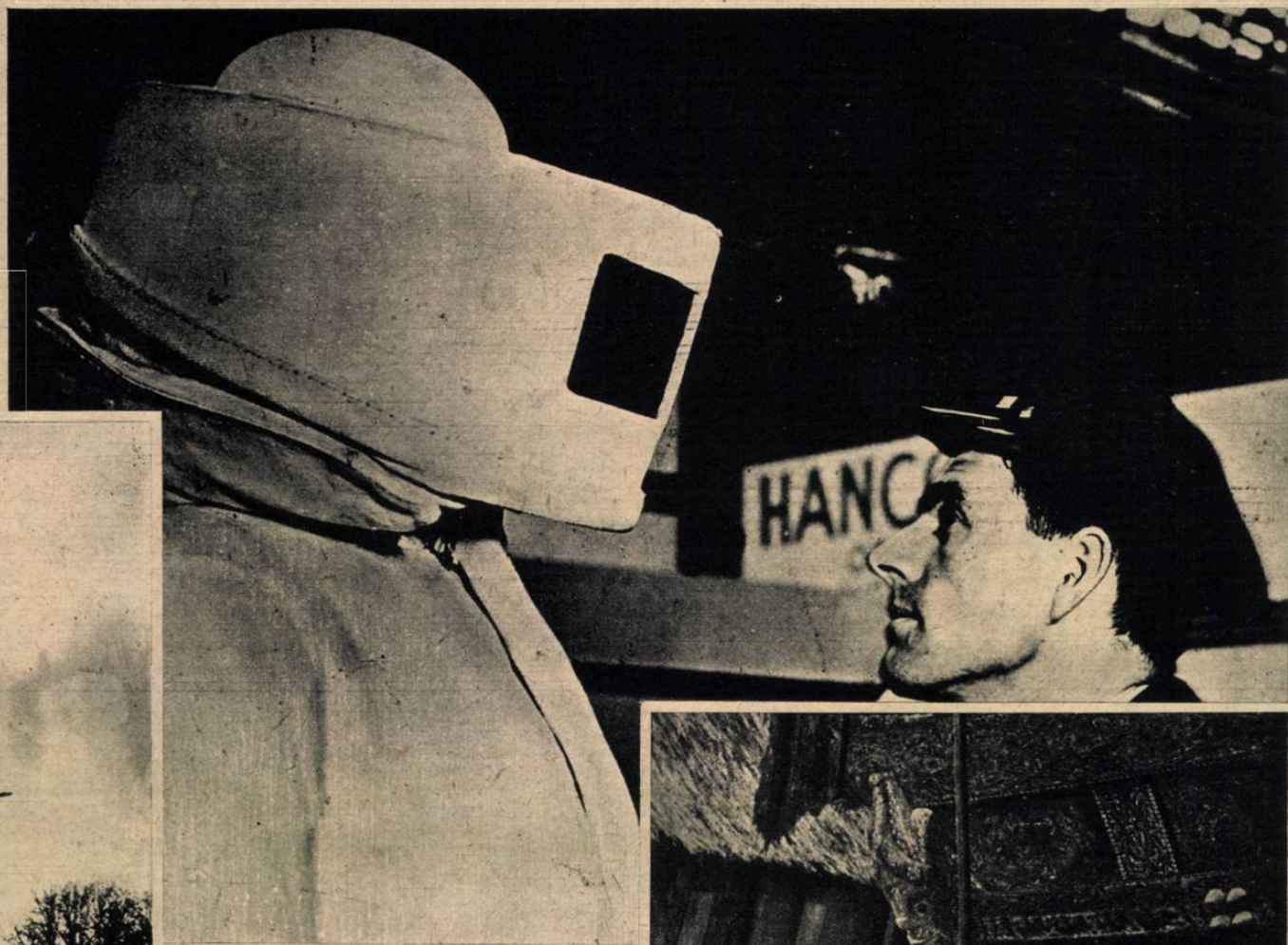
Doi locuitori curioși ai Finlandei: Tânărul Waino Myllrine care măsoară 2.51 metri înălțime și prietena lui, Elisabeth Tzeullner, ceva mai... micuță.

Pentru a face față restricțiilor în materie de petrol, portughezii au inventat această motocicletă originală, care e pusă în mișcare de un motor electric.

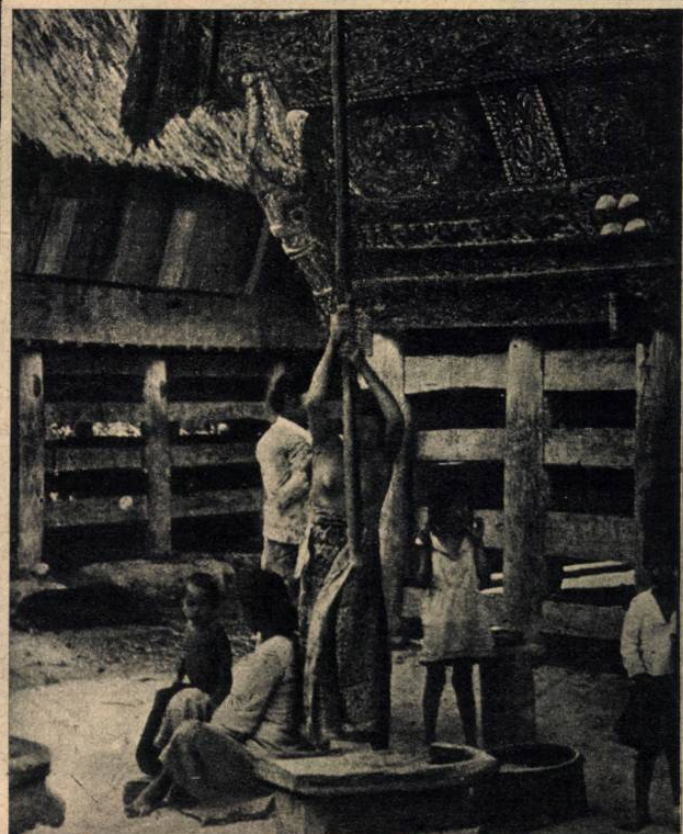
Un sportman portughez, care este egal de pasionant pentru călărie ca și pentru pescuit, a găsit mijlocul de a-și satisface ambele pasiuni: el pescuiește călare...

Costum de asbest inventat de un spaniol pentru uzul pompierilor care trebuie să pătrundă într-o clădire incendiată

Stânga: Suedezii nu se obțin dela sportul înotului nici în toiul iernei. Iată o plonjă la 40 grade sub zero.

Dreapta: Așa arată curtea unei gospodării din Sumatra. După cum vedeți, locuințele sunt suspendate de teama jivinelor ecuatoriale.

IATĂ! Casa a fost Parisul

Cunoaștem cu toți, din reportajele înserate de presă, cum a fost bombardat Parisul de către avioanele britanice. Spre o mai completă documentare, reproducem acest reportaj fotografic pe care ni-l trimite agenția „Presse Illustrationen”, dela corespondentul său din Paris.

„Opera națională de ajutor” dă hrană copiilor rămași fără părinți și mamelor rămase fără copii și fără soț, în urma bombardamentului executat de avioanele britanice.

Ambasadorii De Brion și Scapini urmând cortegiile funebre ale victimelor.

Jos: O biserică din Paris distrusă de bombe.

Un instantaneu luat în timpul funeraliilor. Oameni răniți, cari nici nu se pot ține pe picioare, urmează sicriile cu membrii familiei uciși de bombe.

Cei cari au scăpat cu viață își caută rudele prin mormanele uriașe de dărăməturi ale imobilelor distruse.

Jos: O bombă grea a căzut asupra acestei case din cartierul muncitoresc. Iată ce-a mai rămas dintr'o clădire cu cinci etaje...

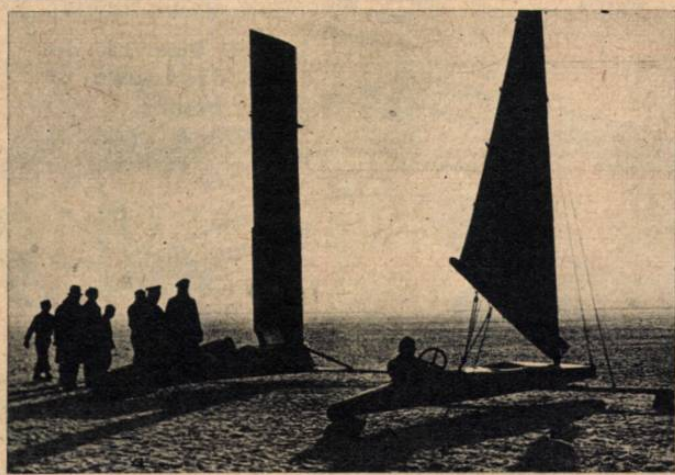
Ceace vedeți aici, nu e altceva decât un yacht transformat în sanie... cu pânze

Un campion al acestui sport: Saa jr. la volanul sa-
niei sale cu pânze

Și cel mai tânăr
pasionat al acestui
sport de iarnă

Când yachtul

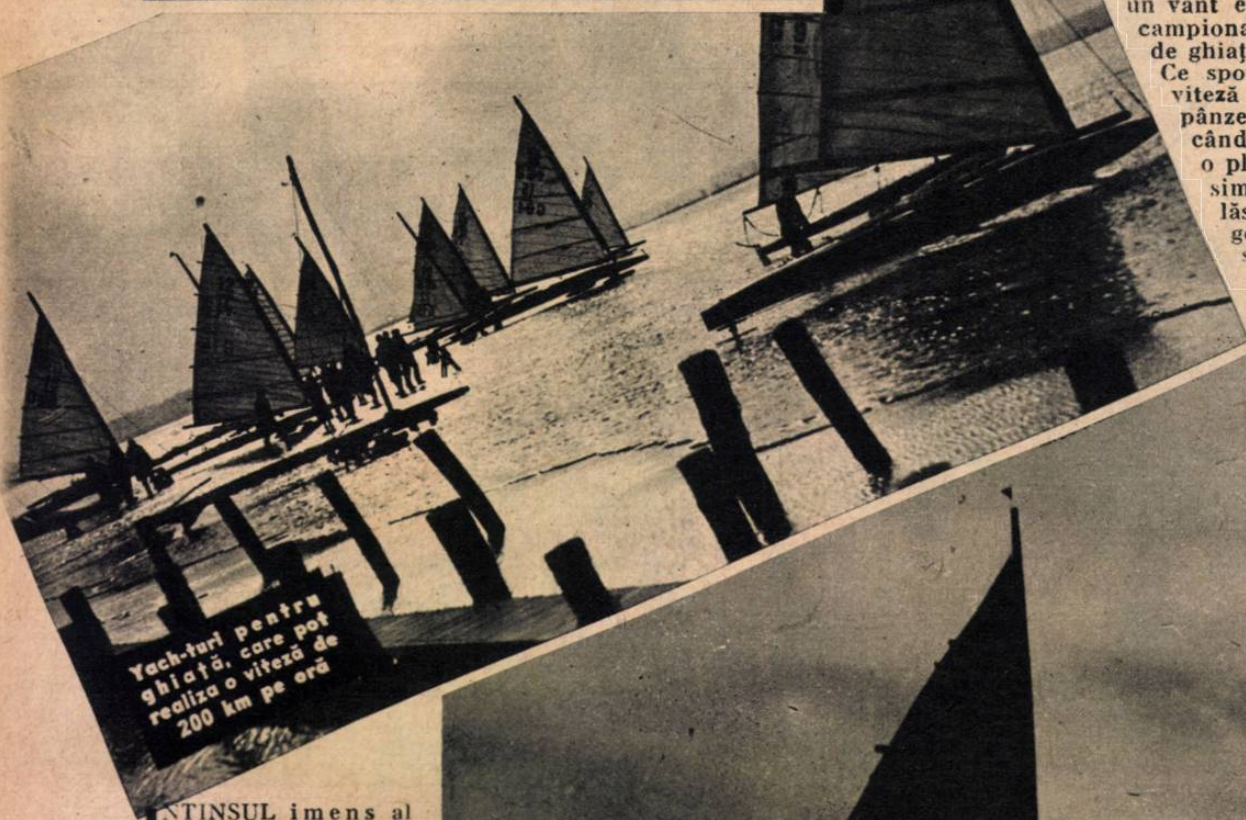
SE TRANSFORMĂ IN SANIE

mai bune condițiuni pentru acest sport de iarnă: o întindere vastă, ghiață bună și un vânt excelent. Deaceia se țin aci și campionatele germane ale yacht-urilor de ghiață.

Ce sport minunat! Să aluneci cu o viteză de peste 100 km pe oră, cu pânzele umflate în vânt, peste ghiața când netedă, când ondulată... Este o plăcere deosebită, iar cel care a simțit-o vreodată, nu se mai poate lăsa de acest sport. Și armata germană s'a interesat de acest sport de iarnă și poți vedea pe lacurile Prusiei Orientale câte un soldat sau ofițer, venit

direct de pe front, alunecând într-o viteză nebună cu yachtul pe ghiață.

Iar acum vine primăvara și când ghiața se topește, mai poți vedea câte un pasionat al acestui sport încercând dacă stratul de ghiață — ce devine din ce în ce mai subțire — îl mai poate ține. Într-o bună zi însă, ghiața s'a topit de tot și yacht-urile de ghiață trebuie să facă loc yacht-urilor de vară. Pe aceleași lacuri, aceiași sportivi ridică din nou pânzele pentru ca vântul să-i ducă de data asta pe întinsul neted al apei.

Yacht-uri pentru
ghiață, care pot
realiza o viteză de
200 km pe oră

INTINSUL imens al lacului Schwenzait din Prusia Orientală se pierde în depărtări. E iarnă, și e ger. Tăranii din satele de pe țărm au aprins focul în bucătărie.

Toate lacurile, mici și mari, ale Prusiei Orientale s'au acoperit cu un strat gros de ghiață, iar tineretul se bucură pretutindeni patinând. Lacul Schwenzait de lângă Angerburg este paradisul săniilor cu pânză pe ghiață. Sportivii nu se lasă înfricoșați de un ger mare, părăitul ghiției și fluturarea pânzelor în vânt este muzica lor preferată. Nici „Kurisches Haff“ și nici „Frisches Haff“ din Prusia Orientală, precum nici lacul Rangsdorf de lângă Berlin nu întrec lacul Schwenzait. El prezintă cele

Un concurs de yachturi de ghiață pe lacul Rangsdorf de lângă Berlin

NOUA Guinee, așezată în vecinătatea Australiei, este cea mai mare insulă a planetei, după continentul australian și Groenlanda. S'ar putea spune că insula a fost legată în timpuri îndepărtate de Australia, dar că în urma unei prăvăliri de terenuri s'a săpat strâmtoarea Torres, care are o adâncime de numai 200 metri și ale cărei ape sunt mult mai liniștite decât acelea ale mărilor înconjurătoare.

Deși a fost descoperită de spanioli, acum patru veacuri, insula este aproape complet necunoscută. Estul insulei se află sub stăpânire olandeză, iar sud-estul sub administrație australiană. Nord-estul este controlat de britanici, în timp ce interiorul insulei este populat cu papuași antropofagi.

Datorită munților înalți care străbat insula în toate direcțiile, terenul nu a putut fi cercetat în întregime. Pădurile virgine și populația inospitalieră sunt tot atâtea piedici care s'au opus explorărilor mai intense.

Câțiva exploratori au fost de părere că cercetarea

Un peisaj caracteristic al coastelor Noii Guinee. Se văd și bărcile cu pânze și cu... ațaș, cu care își fac indigenii transporturile

Noua Guinee insula antropofagilor

amănunțită a Noii Guinee este tot atât de anevoioasă ca și aceea a ținuturilor arctice. De-alungul coastelor se întind șiruri de lacuri și de bălți, iar munții, a căror înălțime atinge în unele locuri, 5000 de metri, sunt bariere care se opun unei meticuloase explorări.

O ciudățenie a munților din Noua Guinee o oferă faptul că deși insula se află în regiunea ecuatorială, ghețurile și zăpezile sunt permanente pe piscurile lor.

Suprafața insulei este de 750.000 de km. p. adică odată și jumătate cât suprafața Franței; lungimea cea mai mare fiind de 2400 de km. iar lățimea maximă de 600 de km. Pe acest teritoriu imens trăiește o populație de 1.100.000 de oameni, dintre care numai câteva mii de europeni, — 12.000 în total.

Șesurile din interior sunt întretăiate de numeroase cursuri de apă care pot fi folosite pentru navigație cu vase mici.

Unul dintre aceste cursuri de apă, Sepik, este navigabil pe o porțiune de 1000 de kilometri, adică mai mult decât majoritatea râurilor din Europa centrală. Din păcate însă, aproape toate râurile din Noua Guinee își înfundă albiile cu aluviuni de nisip, fiind nevoite să-și schimbe cursul în anumite anotimpuri.

Colibe indigene pe malurile lacurilor din Noua Guinee

Clima insulei este tropicală, cu o medie anuală între 25-28 de grade Celsius. Aerul este apăsător ca atmosfera unei sere încălzite.

Fertilitatea pământului este considerabilă. Datorită ploilor abundente, căldurilor tropicale și râurilor cu debite mari de apă, vegetația insulei este excesivă.

Pe țărmurile mării cresc palmieri de toate speciile iar munții, colinele și înălțimile, sunt acoperite cu păuri dese.

Palmierul cel mai căutat din Noua Guinee, numit „șago”

Palmierul numit șago, este extrem de prețios având multiple utilizări. Populația băștinașă se hrănește cu roadele vegetației, adică cu banane, trestie de zahăr și șago.

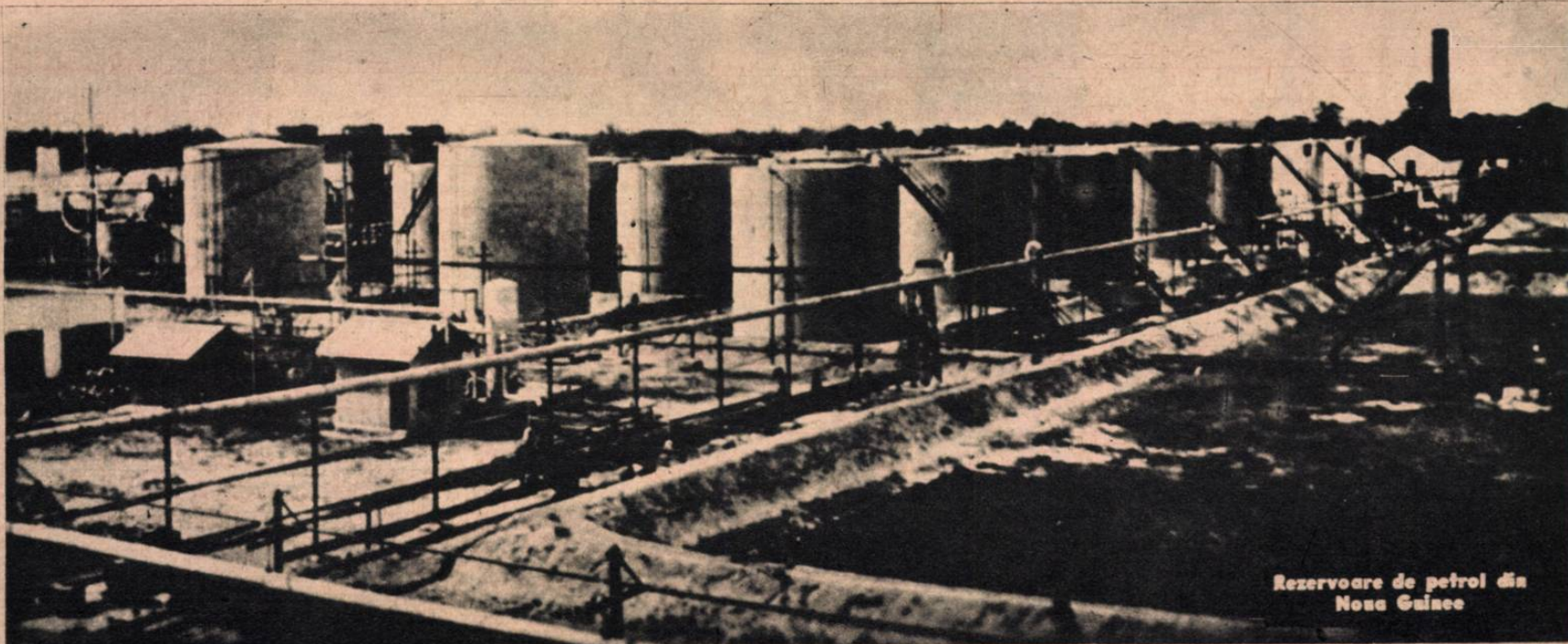
În anumite locuri indigenii au plantat palmieri de cocos și au făcut o agricultură primitivă. O mare parte din resursele alimentare ale locuitorilor insulei, îl constituie pescuitul căci indigenii sunt extrem de pricepuți la construirea vaselor de pescuit.

Una dintre caracteristicile indigenilor din Noua Guinee îl constituie faptul că majoritatea lor se pricep să confecționeze diferite obiecte uzuale din lemn, pe care le împodobesc cu interesante motive sculptate și colorate.

Cu toată fertilitatea insulei, coloniștii europeni nu și-au făcut decât foarte puține plantații.

Noua Guinee posedă și importante resurse minerale. În apele insulei se pescuiesc cantități însemnate de scoici cu perle iar subsolul conține zăcămintele de plumb, cărbune, zinc, pucioasă și chiar aur.

Valoarea totală a produselor exportate în Australia, din regiunea aflată sub control australian, însuma până anii trecuți o cifră de 2.300.000 de lire australiene, dintre care 1.200.000 reprezentau valoarea coprei și a cauciucului.

Rezervoare de petrol din Noua Guinee

Pentru exploatarea masivă a bogățiilor solului și subsolului neo-guinez, sunt necesare însă investiții de mari capitaluri și aducerea a numeroase brațe de muncă.

Industria pentru prelucrarea minereurilor sunt încă în faza incipientă, datorită tocmai lipsei de capitaluri.

În vederea exploatarei bogățiilor acestui teritoriu insular, s'ar putea conta pe folosirea cursurilor de apă care coboară din munți, și care ar putea oferi însemnate forțe motrice ieftine.

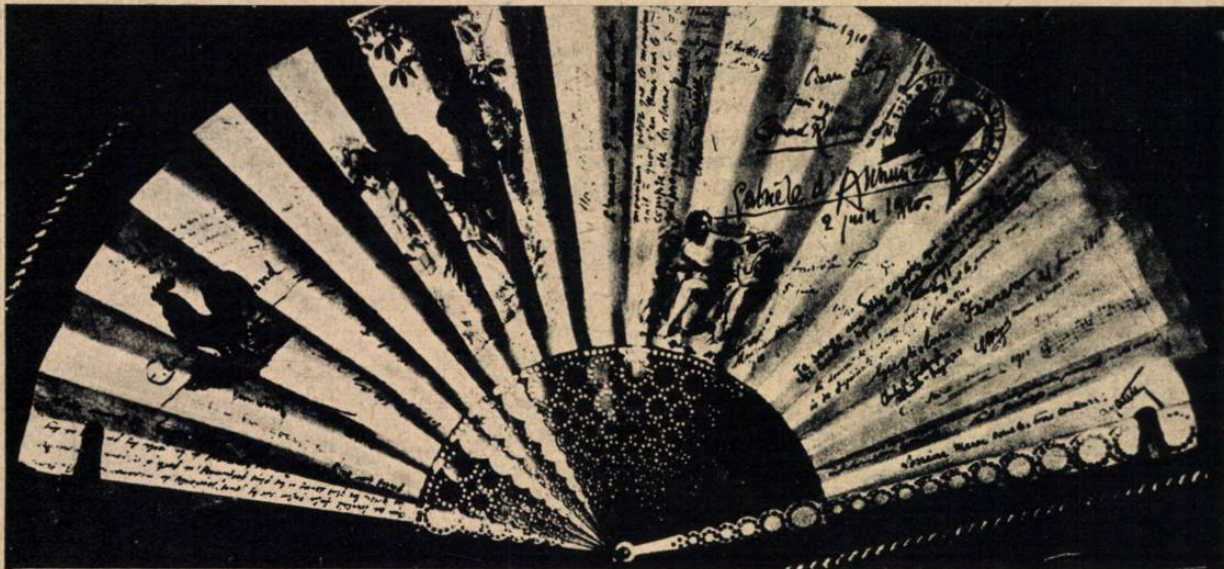
(Continuare în pag. 15)

CAND oamenii ajung la o oarecare bună stare, ei au nevoie se pare de anumite pasiuni pentru a-și umple existența. Uni colecționează scrisori de dragoste, alții monezi și mărci poștale, alții în sfârșit diferite obiecte dintre cele mai ciudate și mai rare.

De sigur că o pasiune nobilă este aceea de a colecționa autografele oamenilor iluștri sau diferite manuscrise, sau opere de artă de valoare istoriografică.

Cartea de lux, edițiile „princeps”, edițiile rare scoase în condițiuni de artă superioară, formează obiectul cel mai interesant pentru acei nobili colecționari numiți bibliofili.

Evantai din colecția Barthou, cu o acuarelă și o dedicație de Pierre Loti, având ca subiect arhipelagul polinezian.

Alt evantai din bogata colecție Louis Barthou, pe care se văd autografele: Pierre Loti, Edmond Rostand, Gabriele D'Annunzio, Mareșalul Petain, Joffre, Foch, Lyantey, Bleriot și Lindbergh

Omul comun nu poate înțelege însă pasiunea de a colecționa obiecte rare.

Numeroși oameni politici și scriitori francezi au fost colecționari de obiecte rare și unii dintre ei au avut chiar originalitatea de a colecționa într'un chip personal autografele celebrilor lor contemporani.

Scriitorul francez Paul Bourget a adunat o interesantă colecție de bastoane și de toiege din toate epocile, dramaturgul Henri Lavedan a adunat o bogată colecție de umbrele, Auguste Rondel numeroase documnete și obiecte privitoare la teatrul și la serbările date la curtea regilor Franței, Valery Larbaud are cea mai bogată colecție de soldați de plumb, reprezentând toate

epocile istoriei, Reynaldo Hahn, compozitorul, are o bogată colecție de fotografii care pot da o interesantă privire de ansamblu asupra evoluției acestui meșteșug, Louis Barthou a colecționat evantaie din toate țările pământului, de toate mărimile și din toate epocile.

Pe lângă marii colecționari care sunt cunoscuți, clasați și apreciați, există însă lumea mărunță a colecționarilor, care merită și ea să fie cunoscută.

Astfel, în afară de obiecte de artă sau lucruri curioase pot fi colecționate obiecte complet inutile și lipsite de caracteristice: sunt anume oameni care adună de-alungul unei întregi existențe cărți de vizită, afișe, tabachere, călimări, etc.

Mulți colecționari suferă de o lipsă profundă de imaginație: există medici care colecționează obiecte și instrumente chirurgicale, farmaciști care fac colecții de istorie naturală, ingineri care sunt în căutare de compase și de instrumente de măsurătoare.

În America trăiește un medic bibliofil care-și leagă cărțile sale rare cu pielea condam-

MANIACII ȘI COMPLE

naților la moarte. Un pedicurist parizian a adunat o bogată colecție de bățături și cum multă vreme a fost pedicuristul celebrităților din lumea politică și artistică, acest om a reușit să adune o interesantă colecție de bățături de diferite forme și mărimi pe care le ține expuse sub sticlă.

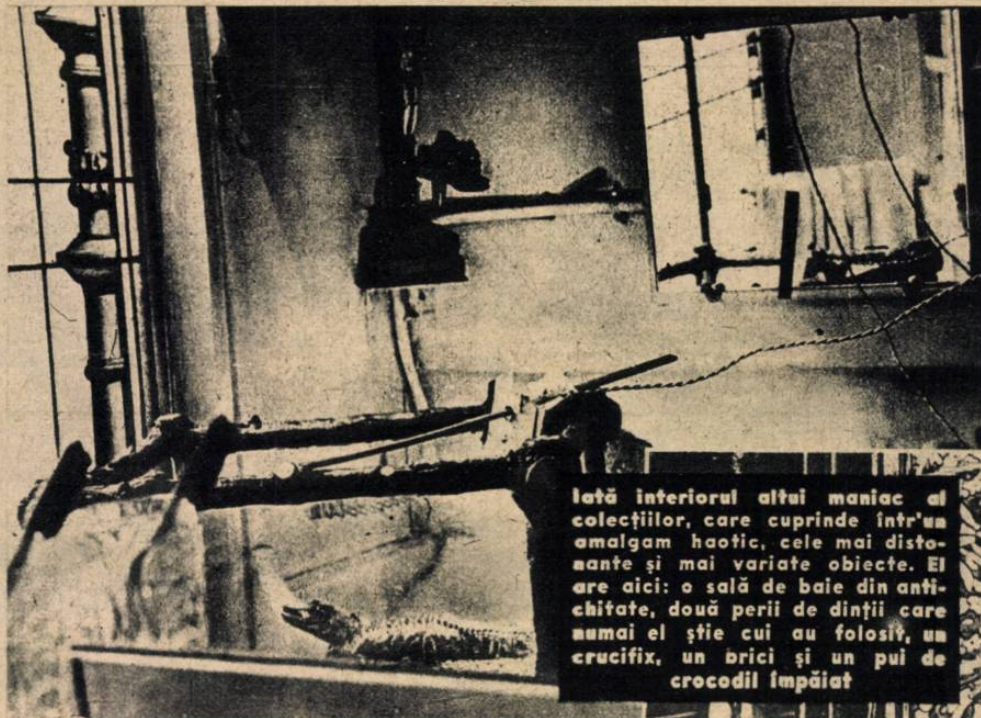
Scriitoarea franceză Lucie-Delarus-Mardrus a colecționat numeroase lumânări de toate formele, confecționate chiar de ea.

Evantaiele defunctului om de stat francez Louis Barthou sunt celebre în lumea colecționarilor. Pe aceste evantaie se pot vedea desene de Auguste Rodin, de Detaille, de Besnard, de Maurice Denis, de Jouve și de Steinlein.

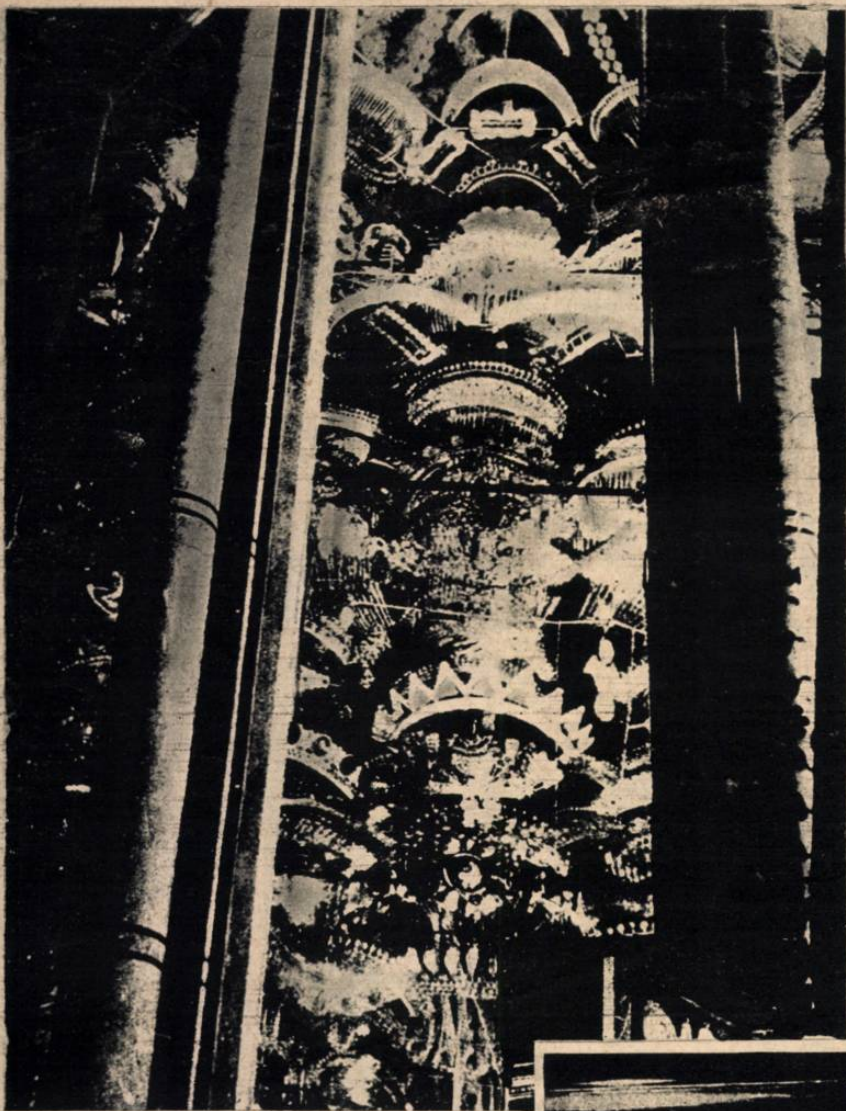
Desenatorul Georges Cain a început un desen terminat de Detaille. În amintirea unui dîneu la care au participat mai mulți scriitori și artiști unul dintre evantaiele lui Barthou s'a îmbogățit cu numeroase semnături, ca acelea ale lui Edmond Rostand, Pierre Loti și Gabriele D'Annunzio.

Alături de aceste semnături celebre în lumea literară au semnat Guglielmo Ferrero, Saint-Saëns, Maurice Barrès, Massenet, care a scris un fragment din partitura sa Thais, Vincent D'Indy, care a semnat în josul câtorva măsuri din legenda lui Cristof, Maeter-

Găsești prin casele colecționarilor, ce nici nu-ți trăznește prin capătă, spre exemplu, aceasta: a găsit pasionant să cumpere și să păstreze neatins un perete pe care se află atârnat cel dintâi telefon instalat la Paris. De notat că și tapetul de pe perete — și, probabil și cărămizile — au aceeași valoare pentru colecționar.

lată interiorul altui maniac al colecțiilor, care cuprinde într'un amalgam haotic, cele mai distoante și mai variate obiecte. El are aici: o sală de baie din antichitate, două perii de dinții care numai el știe cui au folosit, un crucifix, un brici și un pui de crocodil împăiat

Interiorul acestui colecționar are pereții ornați de sus până jos cu piepteni și diademe de pe vremea Restaurăției franceze

Don Juan și Cassanova au fost și ei colecționari, căci se pot colecționa și aventuri amoroase nu numai timbre poștale și cărți.

Colecționarul a fost de multe ori un obiect de ironizare. Ispita era prea mare. A ridiculiza pe un bătrân savant care-și petrece timpul pieptănând buclele încâlcite ale unor personaje istorice este un lucru facil, dar de multe ori colecționarii își bat joc unii de ceilalți.

Cel care colecționează instrumente de muzică vechi, tratează drept nebun pe colecționarul de stampe, cel care colecționează pipe, râde de colecționarul de cutii de ochelari și așa mai departe.

Colecțioarii prudenți nu ies niciodată din domeniul specialității lor.

Pentru a-și ușura cercetările, numeroase societăți au fost fondate sub semnul prieteniei și al totem-ului. Astfel există societăți de iubitori ai picturii, ai medaliilor și monedelor, ai cărților etc.

Amatorul și colecționarul nu sunt, din punct de vedere fizic și moral, tipuri bine definite. Există colecționari surzători, alții gravi și majestuoși, alții încruntați și plini de importanță.

De sigur, că bibliofiliile formează categoria cea mai distinsă de colecționari. Marii bibliofili au o bibliotecă dublă: una pentru lectură, cealaltă pentru admirat și mângâiat.

O domnișoară care și-a făcut studiile în vechiul centru universitar german Heidelberg, a avut ciudățenia de a colecționa numeroase cranii, omeștești, cărora le-a dat o interesantă întrebuințare în decorarea interiorului ei. Lămpile, scrumierele, vasele de flori sunt cranii omeștești.

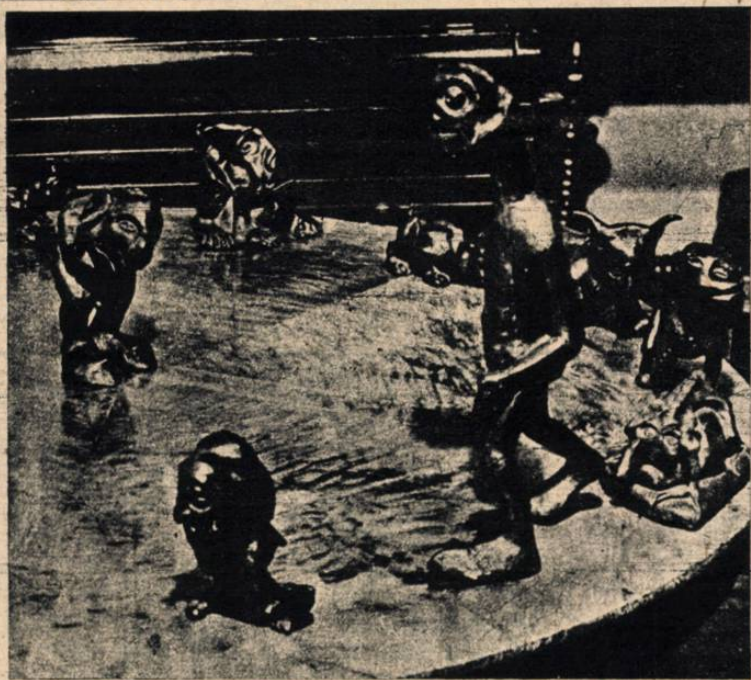
Ideea este, ce e drept, cam macabră.

La Paris trăiește un bătrân colecționar Henri-Renè care posedă o interesantă colecție de lacăte, de sculpturi în lemn, de jocuri vechi, de cărți de joc, de cărți, de tablouri și de sculpturi africane.

Sus: O vitrină în care fiecare obiect — de aur sau argint — își are valoarea și istoria ei.

Jos: Așa arată antichitatea dintr-o cameră a unui colecționar de păsări și obiecte istorice.

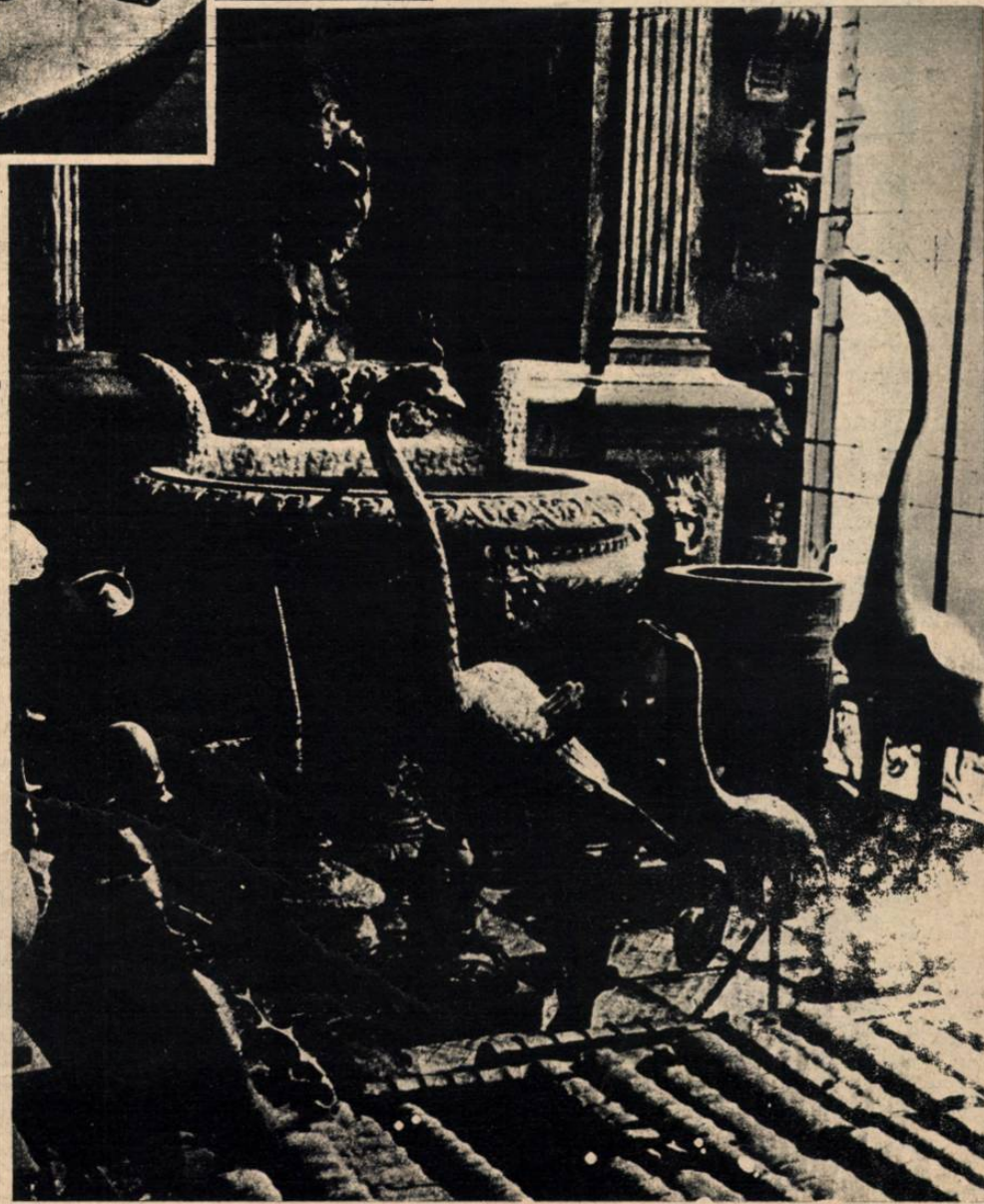
Posesorul acestor „bibelouri”, este un pasionat al capetelor de monștri

trestiiile și cu exuberanța vegetației lor, insulele pustii ale Sudului mângâiate de vânturile alizee, le-am vizitat în zilele de vagabondaj.

De sigur că avantajele familiei Barthou sunt piese rare pentru un colecționar și se poate spune că puține colecții pot rivaliza cu ele.

Ce este un colecționar? După dicționar ar fi un om care colecționează diferite obiecte. Psihologii își dau seama de greutatea de a defini pasiunea colecționarului. Colecționarul ar putea fi un personaj foarte complex și interesant care joacă dar este stăpânit de jocul lui, un avar care trăiește printre comorile sale, un maniac a cărui bucurie este de a lipi etichete (nu toți colecționarii lipesc totuși etichete) un îndrăgostit care-și cântă cu lirism pasiunea, trăind numai pentru obsesia lui amoroasă.

Intr'adevăr, de foarte multe ori colecționarul se servește de limba îndrăgostiților. Un bibliofil poate să spună „Dragostea cărților ne cuprinde ca o voluptate dominatoare”, un alt colecționar de tablouri căruia i s'a spus că operele plastice pot fi admirate și în expoziții a replicat: „Pasiunea mea nu se mulțumește cu privirile, ea tinde să stăpânească?”

Colecția ocupă toate încăperile unui imobil cu patru etaje. Totul este de preț în casa acestui colecționar: fiecare furculiță, fiecare orologiu, în general fiecare obiect își are istoria lui.

Și antichitatea și-a avut colecționarii ei: Veres, magistratul, hoț de obiecte de artă pe care l-a acuzat Ciceron; Antoniu care a ucis pentru a-și însuși o colecție de obiecte de artă, etc.

În istoria medie, Sfântul Ludovic regele Franței a colecționat relieve și moaște de sfinți, iar Carol V cărți rare.

linck, Jean Richepin, Anatole France Blériot, aviatorul care a trecut canalul Mânecei și Lindbergh.

Cei patru mareșali ai Franței sunt și ei semnați pe evantaiul lui Barthou.

Mareșalul Pétain a scris: „Iată!”, Joffre: „Trăiască Franța!”, Foch: „Întâi Franța!” și Lyautey următoarele cuvinte: „Să consolidăm imperiul african!”

Două alte evenimente aparținând doamnei și d-lui Barthou conțineau următoarele autografe ale scriitorului și marinarului Pierre Loti:

„Există în farmecul tahitian o tristețe care în general apasă asupra tuturor insulelor din Oceania. Te epuizezi căutând să surprinzi și să exprimi caracteristicile peisajului... Eforturi zadarnice: farmecul locurilor îți scapă și rămâne neînțeles...”

„Am scris despre Tahiti numeroase pagini: există în ele detalii asupra celor mai neînsemnate plante... Să se cetească toate acestea cu cea mai mare bunăvoință din lume. Ei bine! mare lucru nu se poate înțelege.

După ce ai crezut că ai reținut ceva din frumusețea locurilor, noaptea, peisajul îți destăinuiește o altă față a lui, mai misterioasă, mai discretă și mai neînțeleasă.

(Scriș pe vremea când eram aspirant de marină).“

Pe evantaiul doamnei Barthou sunt scrise următoarele rânduri ale marelui scriitor și poet al mării, Pierre Loti:

„Am schițat toate acestea pentru prietena mea cea mai bună, madam Alice-Louis Barthou, rmintiri de pe imensul Ocean pe suprafața căruia am navigat în toate direcțiile. Arhipelagurile Polineziei cu palmierii supli ca

Spaniolii se manifestă zilnic pentru participarea cât mai intensă la războiul împotriva bolșevismului. În fotografia de mai sus, vedem noi voluntari ai aviației spaniole părăsind Madridul spre a merge să lupte alături de camarazii lor din „Legiunea Albastră”.

Ieșite de sub camuflajul zăpezii, gurile uriașe de tun care străjuiesc coasta franceză a canalului Mânecii și-au arborat toaleta de primăvară, în așteptarea ordinului de intrare în acțiune.

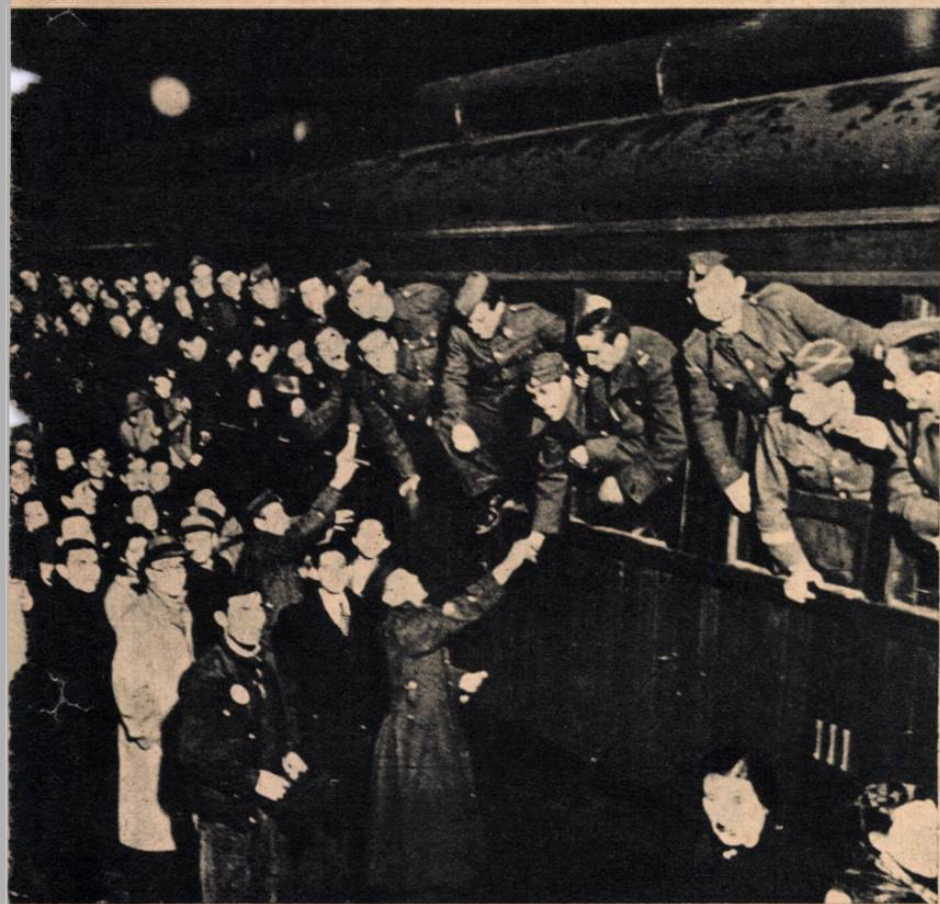

Stânga: Poporul hindus e în plină agitație contra Marii Britanii. El simte că a sosit momentul să nu mai creadă în promisiuni și să-și obțină independența, după care tânjește de atâta vreme. În fotografia noastră: o mare manifestație anti-britanică pe străzile orașului Bombay.

Sus: În ofensiva lor prin regiunile ecuatoriale, soldații niponi au de luptat atât cu inamicul cât și cu primejdiile junglei. Vedem aici un bivuac improvizat în mijlocul junglei din Sumatra. Trei soldați trebuie să stea de pază cu arma în mână spre a paraliza un eventual atac al fiarelor sălbatice.

Dreapta: Comunicatele Marelui Cartier German au anunțat repetate atacuri ale submarinelor Reich-ului în apele mării Caraibelor, asupra vaselor americane, încărcate în special cu produse petrolifere din Curaçao. Iată aici o vedere a portului Willemstadt, care este și capitala insulei Curaçao.

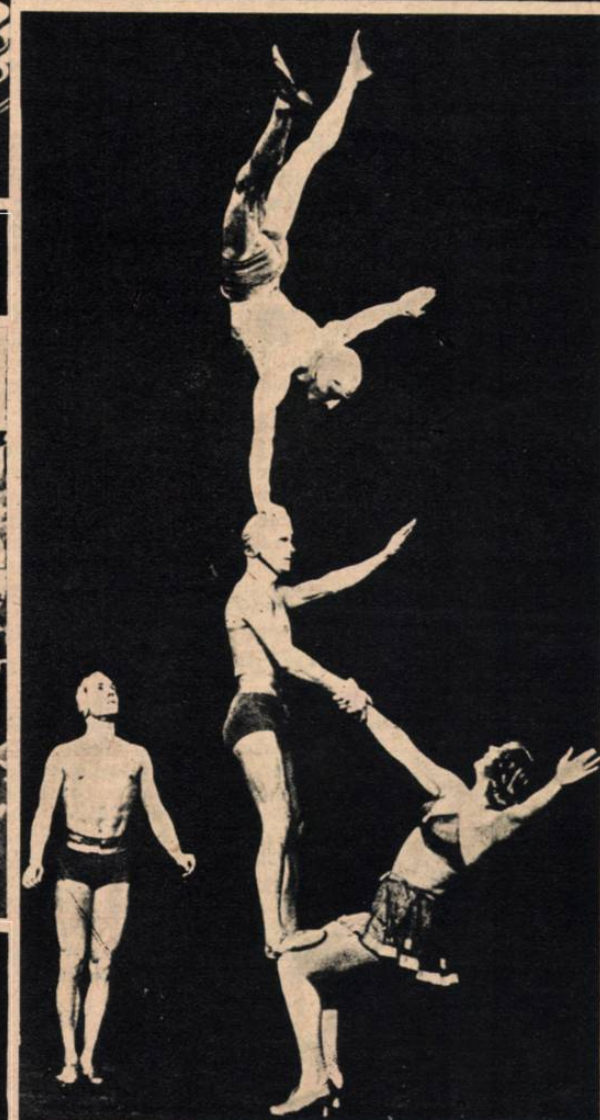

Plugarii spanioli defilând prin fața lui Caudillo, cu prilejul împlinirii a trei ani de la eliberarea orașului Barcelona de sub comuniști.

Femeile finlandeze au organizat cantine pentru soldați în toate localitățile spaniole de pe front.

din TOATA LUMEA

Dreapta: Grupul de acrobați olandezi „Cei patru Barbara”, care obțin actualmente cel mai mare succes pe scenele varieteurilor berlineze.

Aviatorii germani și italieni nu numai că au bombardat intens în ultimele săptămâni insula Malta, dar au prins și fotografii documentare cu ajutorul teleobiectivelor. Iată mai sus două aspecte din orașul La Valetta, după trecerea bombardierelor germane.

Întoarcerea la grăsimile primitive

EPOCILE de războiu creează crize alimentare destul de serioase datorită concentrării forțelor în domeniul înarmărilor și mai ales datorită concentrării mijloacelor de transport în vederea atingerii scopurilor de războiu. Traficul și curentul de materii prime și de produse alimentare este întrerupt și astfel se ivesc în anumite locuri crize. Firește că oamenii ingenioși caută să remedieze aceste lipsuri și astfel apar surrogatele.

De multe ori inventivitatea omenească știe să folosească resurse neglijate și ignorate căci nevoia este cel mai bun profesor al omului.

Ingeniozitatea omenească, în privința înlocuirii grăsimilor, de pildă, necesare alimentării și industriei, a ajuns la concluzia că păsările care trăesc în stare sălbatecă sunt resurse pe nedrept neexploatate.

GRĂSIMEA PĂSĂRILOR

Corpurile grase sunt substanțe pe care ni le oferă plantele și animalele. Odinioară, în anumite regiuni oamenii se mulțumeau cu uleiul de palmier pentru confecționarea lumânărilor, iar ceara albinelor era folosită la fabricarea cerei de sigilat, a creioanelor litografice și a bomboanelor de masticat.

Ceara de albine se transforma, după necesități, în lumânări, în piese anatomice de muzeu sau în pomade farmaceutice. Uleiul de în era folosit de pictori iar uleiul extras prin fierbere picioarelor de bou la ungerea pieselor mecanice.

Grăsimile balenelor avea multiple întrebuințări la: fabricarea săpunurilor moi la prepararea pieilor și mai ales la falsificarea unor grăsimi mai rare și mai costisitoare. Toate acestea s'au schimbat, căci inventivitatea omenească este una dintre cele mai frumoase manifestări ale inteligenței practice. S'a ajuns astfel la înlocuirea unor produse care nu păreau să poată fi înlocuite. Câțiva savanți au cercetat grăsimile păsărilor domestice și sălbatice ajungând la concluziuni dintre cele mai interesante.

CE POT PRODUC PINGUINII

Pinguinul, o pasăre care trăiește nu numai la Pol ci și pe coastele oceanice ale Franței, oferă o grăsimă care dacă nu înlocuiește grăsimile de gâscă poate fi folosită în industria tăbăcăriei. Câteva echipaje de pescari francezi reușesc, după o vânătoare care durează o lună, să se întoarcă cu o cantitate de 60.000 de kilograme de grăsimi de pinguin care urmează să fie folosite în tăbăcării, în locul unor grăsimi mai prețioase sau mai inaccesibile.

CASE LUMINATE CU... PĂSĂRI ȘI MÂNCĂRURI GĂTITE CU UNT DE... PORUMBEL

PĂSĂRILE - LAMPI

În insulele din strâmtoarea Bass, se vânează intens o pasăre cunoscută în regiune sub numele de muston-bird cu scopul de a se extrage grăsimile. Când sunt tinere păsările acestea sunt atât de grase

încât este suficient să fie presate ușor, pentru a extrage grăsimile lor, care este albă, să se scurgă prin gură. Experiența a dovedit că o singură pasăre din această specie, poate furniza o cantitate de grăsimi de 1 kilogram și patru sute de grame.

Grăsimile de muston nu poate fi întrebuințată la prepararea mâncărilor, însă, în schimb, oferă multiple utilizări în medicină.

Păsărea palmipedă din regiunile tropicale, numită fregată, oferă o grăsimă din care localnicii își prepară singuri un remediu împotriva sciaticii.

Păsările originare din Antile, numite de localnici carey, au o utilizare din cele mai ciudate. Întrucât sunt foarte grase, localnicii își luminează încăperile cu corpurile lor în care pun murem de luminare. Operația este după cum vedeți extrem de simplă.

Trupul arde și lumina pe care-o dă, satisface nevoile indigenilor din Antile. O grăsimă foarte prețioasă este incontestabil aceea de struț. După ce vânătorul a smuls penele struțului, el adună în saci grăsimile păsărilor, care va servi apoi ca aliment.

Grăsimile de struț înlocuiește cu succes untul, putând fi unsă pe pâine. Datorită acestui fapt, în timp de războiu, grăsimile de struț devine un aliment foarte căutat. Arabii atribue acestei grăsimi proprietăți medicinale în lecuirea afecțiunilor reumatismale. Tratamentul se face cam în felul următor: partea bolnavă este unsă cu grăsimi de struț după care bolnavul este culcat cu spatele pe nisipul arzător al deșertului.

MARGARINĂ DE PORUMBEL

Imensa cavernă Gauchara din America de Sud este populată cu mii de păsări nocturne, pe care localnicii le masacrează în masă pentru a le extrage grăsimile, foarte abundente în regiunea peritonului. Faptul acesta confirmă obiceiul pe care-l au țărani din anumite regiuni europene, care când pun la îngrășat anumite păsări domestice le țin la întuneric.

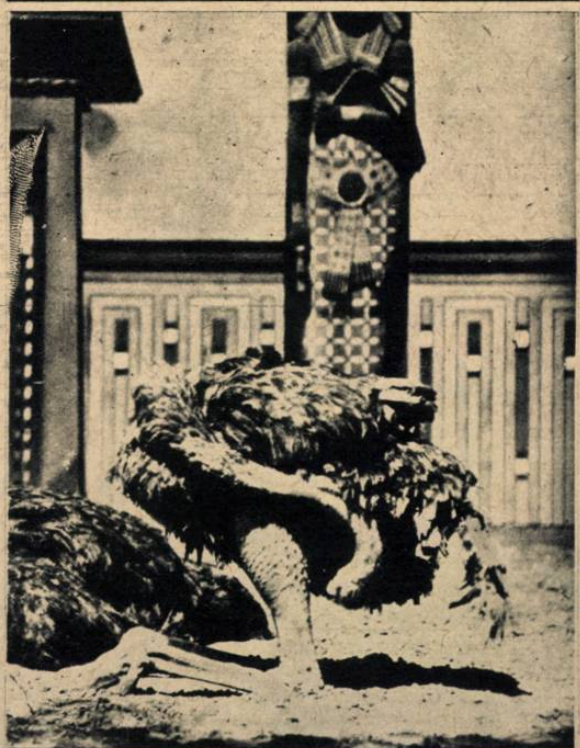
Grăsimile acestor păsări numite „laprimulgus” sau „steatornis” este utilizată ca aliment. Din grăsimile porumbeilor sălbatice se poate prepara o margarină de bună calitate, care are întocmai gustul untului. Grăsimile de păun poate fi și ea întrebuințată în scopuri gastro-

Pinguinii sunt cunoscuți ca fiind dintre păsările cele mai grase. De aceea ei și sunt mult căutați în epocile de criză a grăsimilor.

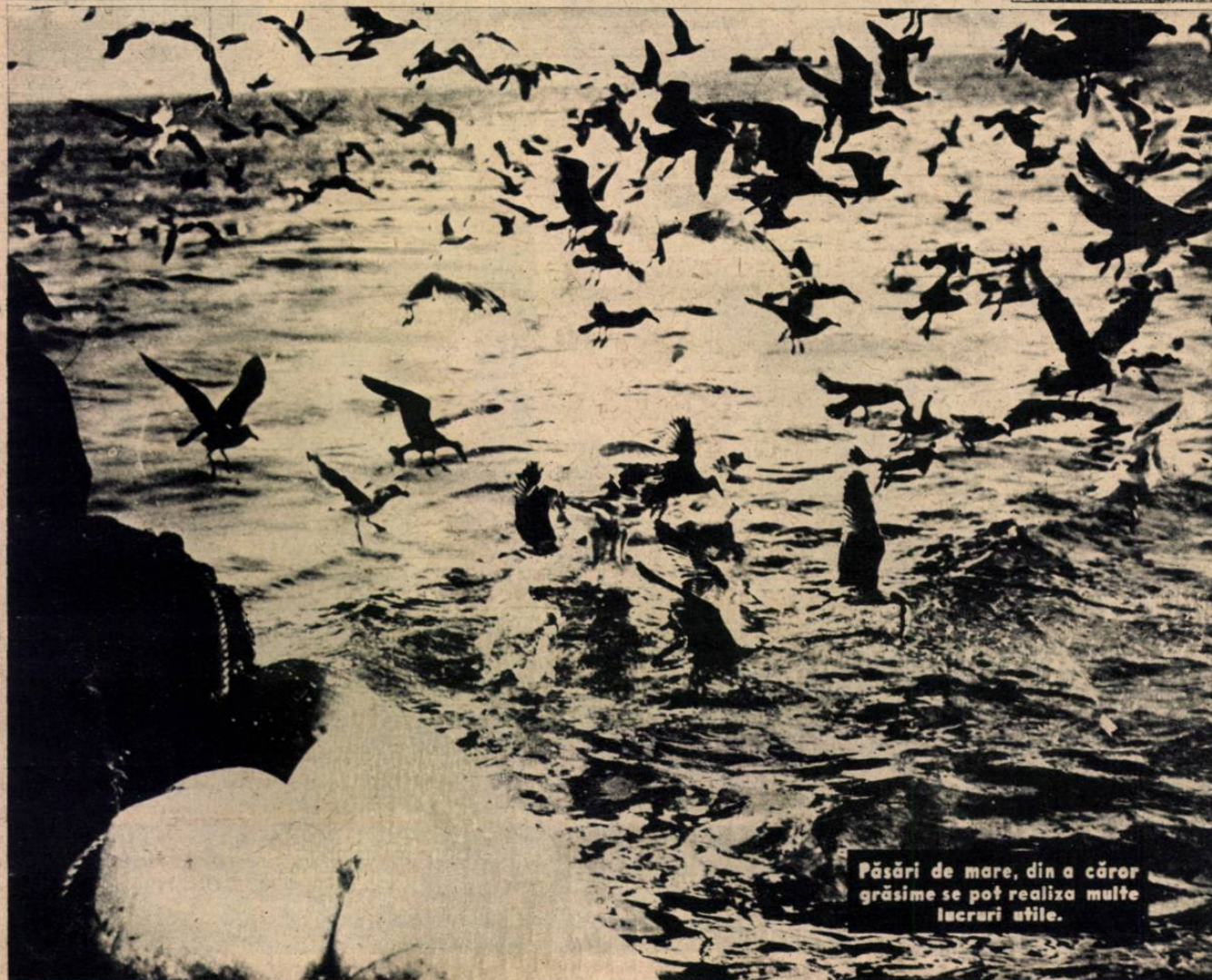
Jos: Untura struțului are gust de unt. În fotografia de mai jos, un struț fotografiat într-o poziție curioasă, în fața unei vechi statui egiptene.

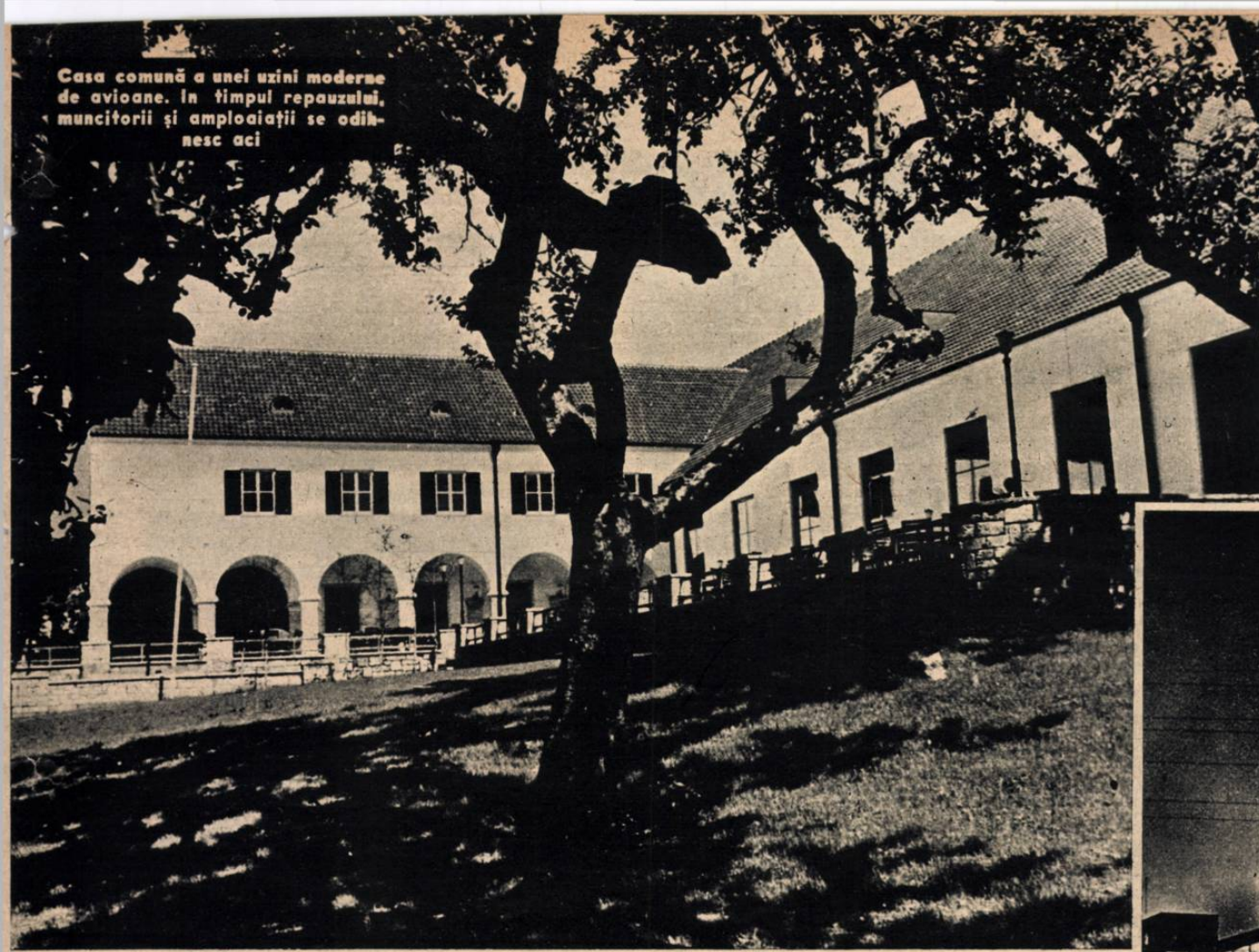
nomice deși dă mâncărilor un gust cam ranced. Porumbeii care emigrează din America sunt vânați de indieni care le extrage grăsimile considerate de ei drept un aliment delicat.

În momentul de față, europenii nu cunosc și nici n'au căutat să cunoască valoarea alimentară a grăsimii de vrabie, dar este posibil ca știința să indice în viitorul apropiat utilizarea grăsimilor anumitor păsări care trăesc în clima continentului nostru.

Păsări de mare, din a căror grăsimi se pot realiza multe lucruri utile.

Casa comună a unei uzini moderne de avioane. În timpul repauzului, muncitorii și angajații se odihnesc aici

Aceste uzine moderne ale secolului XX, dispun de încăperi de refacere, de cantine și de case demne pentru muncitori și funcționari.

Aceștia pot mânca ieftin și-și pot petrece orele libere aici. Deasemenea fiecare uzină are un teren de sport și multe dispun chiar de cămine de odihnă, unde lucrătorii își pot petrece concediul.

Toate aceste noi instalații industriale sunt dovezi pentru voința și efortul depus în Reich, pentru creierea unor condițiuni sociale pentru muncitori, fără egal în lume.

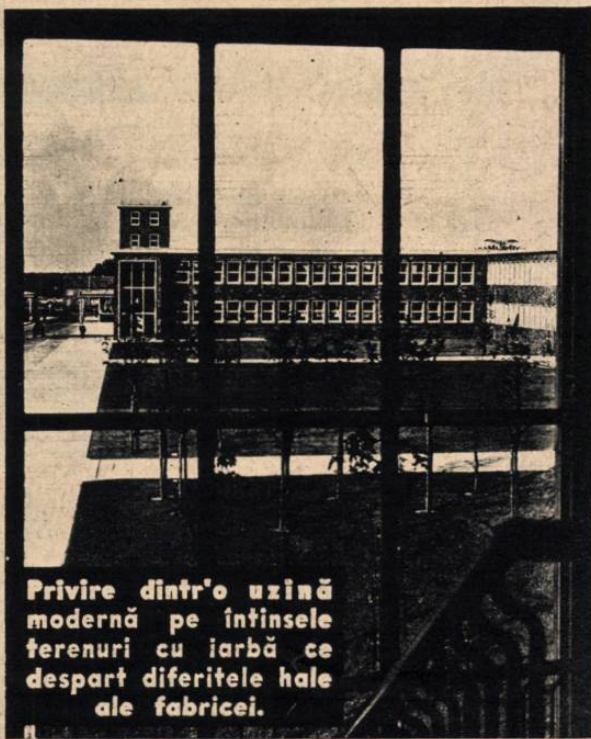

O fabrică modernă înainte de... camuflaj.

UZINA sec XX

Muncitorii odihnindu-se în timpul liber

Privire dintr-o uzină modernă pe întinsele terenuri cu iarbă ce despart diferitele hale ale fabricii.

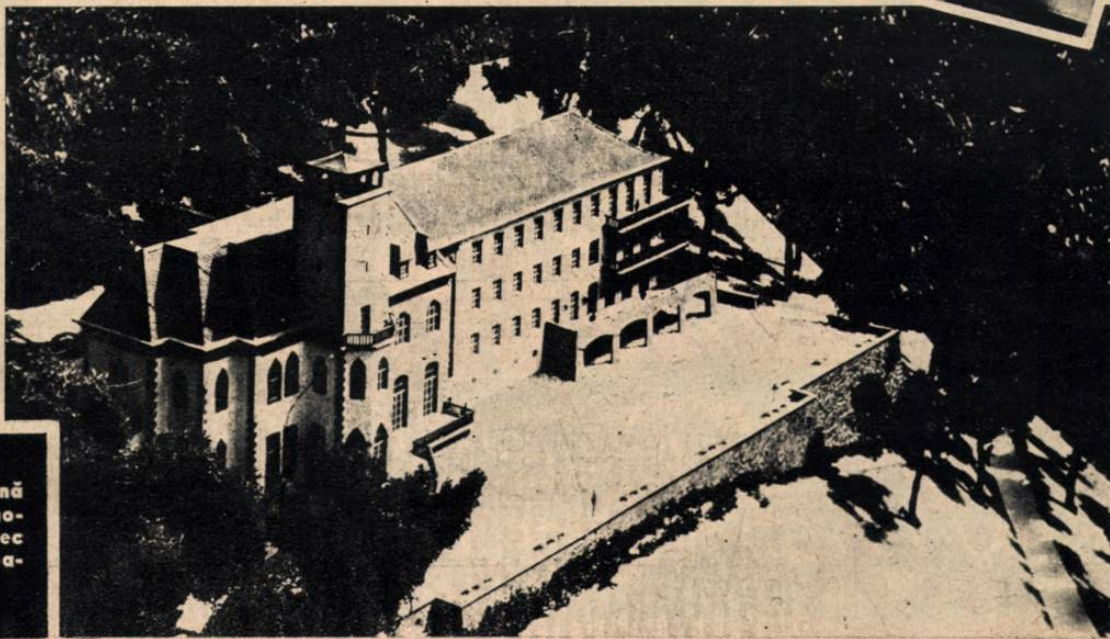
Când acești laboranți ridică ochii de pe lucru, privirea lor dă de pomi înfloriți și nu de pereții murdari ai unei alte fabrici

DELA începutul epocii mașinilor, aspectul fabricii s'a schimbat considerabil. În timp ce înainte o fabrică era un șantier murdar, neplăcut și nesănătos, astăzi o instalație industrială modernă are în cele mai multe cazuri un aspect prietenos, atât din afară cât și în interior. Tocmai numeroasele clădiri moderne, construite în ultimii ani în Germania, au un aspect atât de curat și prietenos, încât ai impresia că te afli într'un sanatoriu, și nu într'o uzină.

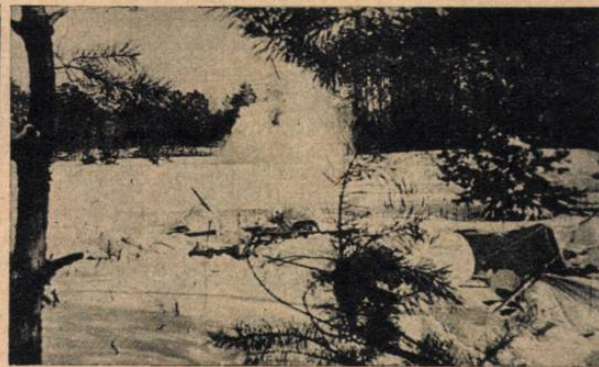
Un piesagiu minunat, terenuri cu iarbă verde, cu pomi fructiferi, înconjoară aceste uzine industriale. Între diferitele hale se întind aceste terenuri verzi cu ronduri de flori, plantații de pomi, — „plămâni“ vii ai fabricii, — care servesc menținerii aerului curat și oferă în același timp muncitorilor posibilitatea de a se reface în scurtele clipe de repaus.

Toate ferestrele nouilor fabrici sunt mari și lasă să străbată lumină și soare în abundență în încăperile de lucru. S'a ținut seama chiar și de frumusețea locului de lucru, căci în fața muncitorului, care-și ridică privirea dela lucrul său, se întinde frumoasa natură, și nu o vecinătate cenușie și tristă.

Un cămin de odihnă al unei mari uzini moderne unde-și petrec muncitorii și angajații concediul.

Un regiment de poliție al formațiunii SS înaintând, cu un perfect camuflaj de iarnă, în căutarea unor bolșevici risipiți.

Rușii se mai apără într'un ultim efort. Iată o lovitură de grenadă rusească.

curajul și experiența de luptă a formațiunii germane au făcut să eșueze intenția bolșevicilor. Terenul este curățat și de micile resturi, și un nou atac se pregătește pentru a alunga și trupele care se găsesc în liniile din spate.

PE uriașul front din Est luptele înverșunate se țin lanț dela capul cel mai nordic al continentului până la Marea Neagră. Prin zăpada care se menține încă abundentă, prin gerul cumplit, soldații germani opresc atacurile disperate ale bolșevicilor, atacă ei înșiși și înaintează.

Atacurilor massive ale trupelor germane, bolșevicii nu pot rezista, mii de cadavre acoperă câmpul de luptă, alții cad prizonieri și mici resturi caută să se refugieze în liniile lor. Dar nici aceștia nu scapă. Regimente de poliție ale formațiunilor SS îi urmăresc. Iată de exemplu o astfel de acțiune: Bine camuflați în haine albe, soldații acestor formațiuni înaintază pe terenul acoperit cu zăpadă spre o pădure la a cărei margine se ivește o unitate inamică risipită, pe care o caută.

În câteva minute mitraliera este adusă în poziție de tragere și imediat se abate asupra bolșevicilor focul nimicitor. Cu nervii încordați, soldații germani ochesc, deschid focul de mitralieră și nu slăbesc pe dușman, care se apără cu disperare trăgând cu brandturile împotriva... stafiilor albe. Dar nu durează mult și se poate vedea efectul aruncătoarelor de grenade germane. Nouri de zăpadă se ridică la marginea pădurii. Bolșevicii nu mai scapă din focul bine ținut al...stafiilor albe, nu se mai pot mișca din loc; nu mai poate fi vorba de fugă. Atenția,

Fie pe câmp, fie prin sate, soldații germani, cași cei finlandezi, utilizează acest camuflaj de iarnă care le dau aparența unor stafii...

La marginea pădurii dau de unitatea rusească care caută să se refugieze în liniile ei.

Focul mitralierei unității germane se abate asupra lor.

**În
Cuptă cu
STAFIILE
ALBE!**

Misterul vibrațiilor omenești

TOTUL este vibrație în univers, iar viața acestui univers considerat în ansamblul său sau în părțile sale constitutive, nu este decât vârtaj continuu. Tot ceea ce umple intensitatea, fiecare particică din univers nu-și datorează individualitatea decât naturii specifice a mișcării de vârtaj, oscilațiilor sau vibratorii care o însuflețește.

Această teorie pe care o expune susținând-o cu numeroase dovezi experimentale, Henri Mager geo-fizician, în cartea sa „Studiul vibrațiilor”, poate să pară ciudată celor care nu sunt familiarizați cu nouile îndrumări ale științei fizice.

După descoperirea razelor de diferite naturi care străbat atmosfera din jurul planetelor, după descoperirea radio-activității, fizicianul de Broglie a enunțat cutezătoarea sa teorie asupra materiei și a energiei care se manifestă prin vibrații în eter.

Dela teorie până la practică a trebuit să treacă oarecare timp. Geo-fizicianul Mager a reușit să construiască o baghetă cu ajutorul căreia se pot înregistra vibrațiile caracteristice care emană dela diferite ființe și corpuri.

Bagheta lui Mager pe care descoperitorul o numește detector este de fapt o antenă care recepționează particulele de energie care vibrează în spațiu, sub formă de unde, emană dela diferite corpuri.

Detectorul nu este altceva decât o perfecționare a baghetei magice de care se serveau magii și alchimistii. Ea se compune din câteva bețișoare suple de os, dispuse în formă de furcă. Operatorul menține fiecare din extremitățile furcei între degetele

sale, ținând detectorul în poziție orizontală sau ușor oblică. Înarmat în felul acesta, el înaintează în căutarea câmpurilor electro-magnetice vibratoare și oricâteori vârful detectorului întâlnește asemenea zone încărcate cu vibrațiuni, detectorul se ridică vertical întrucât el este locul de întâlnire al curenților emanați din pământ și aceia întâlniți în spațiu.

În urma unor cercetări îndelungate, Mager a reușit să stabilească următoarele: toate corpurile sunt centre de radiație și de vibrație, care se întretaie și se întâlnesc în spațiu.

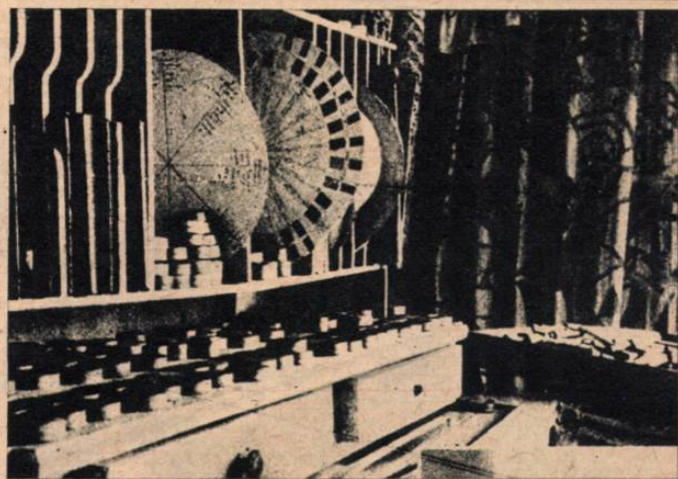
Corpul omenesc este o adevărată uzină care emană vibrațiuni puternice iar fiecare parte a trupului nostru este izvorul unui alt soi de vibrațiuni. Prin identificarea vibrațiilor și analizarea lor s'a putut descoperi o gamă întreagă de mișcări ondulatorii, care variază dela individ la individ și dela corp la corp.

Vibrațiunile corpului omenesc au fost presimțite de multă vreme. În lumina acestor cercetări, aureola cu care ne sunt înfățișați sfinții în

Tablou reprezentând alchimiști ai evului mediu în efortul lor de a transforma metalele ordinare în aur

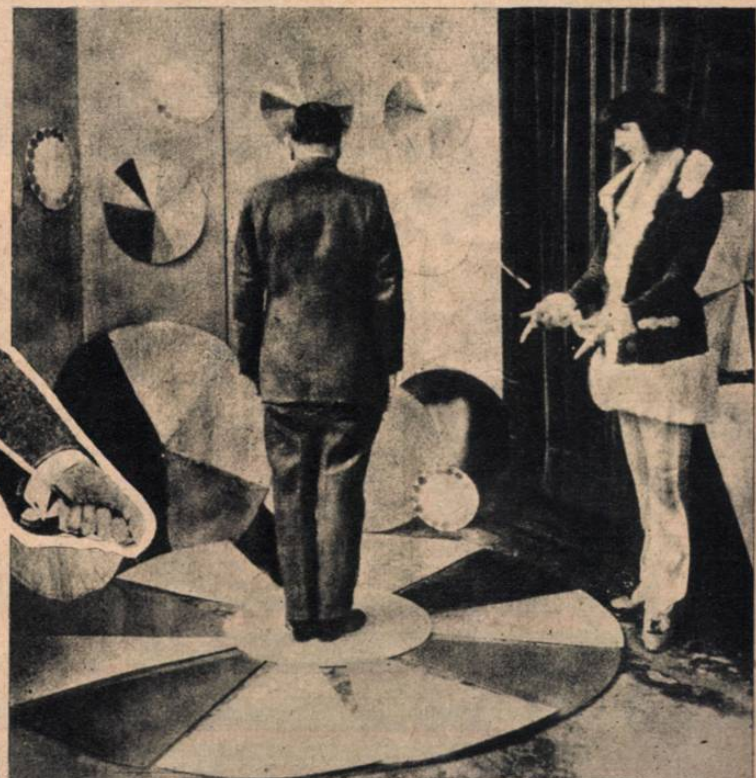
Jos: Instrumentele care servesc la identificarea vibrațiilor omenești

Abatele Carrié cercetând cu o baghetă hydrosopică debitul de apă al unui teren

Baghetă primitivă utilizată în anul 1623

Jacqueline Chanteraine studiind, cu detectorul lui Henry Mager, vibrațiile omenești

Stânga: Detectorul perfecționat al lui Henri Mager și modul în care trebuie ținut în mână, în timpul cercetărilor

Dreapta: Un căutător de comori înarmat cu bagheta sa

icoane, nu ar fi decât reprezentarea plastică a stării vibratorii a corpului omenesc. Este iarăși posibil ca sfinții să fi avut prin natura preocupărilor lor morale și metafizice, vibrațiuni mai puternice care să fi devenit vizibile sub forma aureolei, celor care se apropiau de ei.

Una dintre discipolele fervente ale lui Mager, doamna Jacqueline Chanteraine, a dus mai departe cercetările maestrului și a reușit să stabilească pe bază de numeroase experiențe repetate, că fiecare corp, fie-

care culoare, fiecare ființă sau plantă, emană o altă vibrație. Această deosebire este și cantitativă și calitativă.

Prin mănuierea detectorului, Jacqueline poate identifica anumite regiuni ale corpului omenesc care au vibrațiuni insuficiente, descoperind astfel deficiențe fizice sau patologice.

Firește că cercetările acestei femei n'au pretenția de a crea o nouă îndrumare în știința medicinei, dar ea își pune eforturile în slujba progresului omenesc care, într'un viitor apropiat va folosi din belsug sistemul analizei vibrațiunilor emanaate de corpuri vii și de materii anorganice.

În fața acestor interesante cercetări cari au atras atenția oamenilor de știință experimentală observăm că lumea se întoarce la principiile profesate de alchimistii Evului mediu, care pretindeau, că alimentația și întreaga viață fi-

(Continuare în pag. 15)

Cercetarea unui teren din Sudul Franței cu bagheta

Zarah Leander

DESPRE EA ȘI
DESPRE ULTIMUL
EI FILM

Un elegant tailleur de primăvară pe care-l lansează Zarah Leander.

Zarah Leander într-o superbă rochie de interior.

CORRESPONDENTUL nostru cinematografic din Berlin ne trimite acest scurt interview luat celebrei actrițe Zarah Leander:

„Am întâlnit-o la câteva zile după premiera pentru presă a ultimului ei film „Die grosse Liebe“, care a reperat un strălucit succes. Și, cu toate că nu dispunea de timp, n'a refuzat să răspundă câtorva întrebări pe care i le-au pus în legătură cu biografia și cu cariera ei.

— M'am născut — a spus ea — în orașul Karlstadt

din Suedia. Anul nu interesează, din moment ce vezi cum arăt. Dela tatăl meu am moștenit — cred — talentul artistic iar dela mama înfățișarea și... priceperea în gospodărie.

„Ceeace cred că nu știți, e că la vârsta de 16 ani am fost căsătorită... pentru prima oară. Pe atunci însă nu mă hotărâsem încă pentru cariera cinematografică, așa că faptul are o scuză...

Intrebând-o care este părerea sa asupra calităților ce se cer unei femei spre a reuși în cinematograf, a răspuns:

„Întâi talentul. Acesta însă dacă nu e dublat cu o doză enormă de răbdare și cu o putere excepțională de muncă, nu e suficient. Numai cine posedă din plin aceste calități, poate reuși în cariera cinematografică“...

— Ce părere aveți despre ultima dv. realizare?

— „Die grosse Liebe“?... Nu știu dacă părerea mea contează, fiind interesată direct în... cauză, dar cred c'ai citit părerile cronicarilor, după care, de altfel, mă orientez și eu. Credința mea e că spectacolul acesta este atât de reușit, întâi datorită regisorului Hansen, care e un mare maestru al studiourilor și în al doilea rând partenerilor admirabili pe care i-am avut în Victor Staal, Paul Hörbiger, Grette Weiser și Viktor Jansson.

Iată de ce cred că sunt îndreptățită să mă aștept ca acest film să repurteze un mare succes pe toate ecranele europene.

Jos: Așa cum o vom vedea în rolul principal al ultimului ei film.

FOTO
UFA

Zarah Leander și partenera ei din filmul ei „Die grosse Liebe“, Grethe Weiser.

„4711” veritabila Apă de Colonia aduce prin puterea ei înviorătoare, plăcere și fericirea vieții

„TOSCA” Apa de Colonia reunește calitățile delicioase ale veritabilei Ape de Colonia „4711” cu parfumul încântător TOSCA „4711”

MISTERUL VIBRAȚILOR OMENEȘTI

(Continuare din pag. 13)

zică a omului, trebuie să fie condusă în raport cu vibrațiile eminate dela diferite corpuri. Astfel, alchimistii recomandau consumarea anumitor plante pentru puterea lor vibratorie și sfătuiau pe cei care vroiau să-i asculte, să-și așeze patul într'un anumit fel, dormind cu capul într'o anumită direcție, pentru a fi la adăpost de vârtejurile de vibrațiuni care se formează în spațiu. Se știe deasemenea că există oameni care pretind că pot descoperi cu ajutorul baghetei magice zăcămintele de petrol sau filoane aurifere. Ei bine, și aceste pretențiuni corespund realității, întrucât aurul și petrolul pot fi recunoscute după vibrațiuni caracteristice pe care sensibilitatea magului sau a omului de specialitate, le recunoaște.

Numărul Special de Paști al revistei „REALITATEA ILUSTRATĂ” va apărea la 28 Martie. Tipărit în patru culori, într'un număr sporit de pagini și conținând cele mai pasionante și mai variate reportaje de actualitate, precum și cel mai selecționat material beletristic

**VA FI O REVELAȚIE
IN PUBLICISTICA
ROMÂNEASCĂ**

Tirajul neputând corespunde cererilor, din cauza restricțiilor de hârtie, rețineți din vreme acest număr la chioșcarul Dv.

CITITI MARIANA

cea mai occidentală revistă românească
28 DE PAGINI IN CULORI — 40 LEI —

NOUA GUINEE INSULA ANTROPOFAGILOR

(Continuare din pag. 5)

Din cauza crizei de oameni de care suferă australienii, cât și britanicii și olandezii, bogățiile imense ale insulei au fost lăsate în părăsire.

În expansiunea lor militară impresionantă, forțele japoneze au debarcat în Noua Guinee din care-și vor face o importantă bază de plecare în atacul apropiat împotriva Australiei.

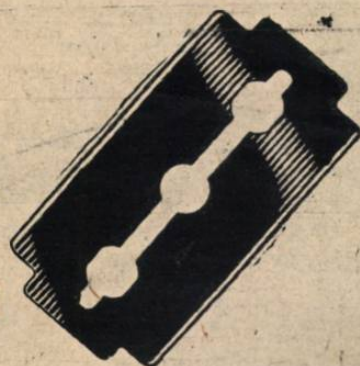
Desigur că Japonia va ști să organizeze și să folosească bogățiile Noii Guinee, care sub stăpânirea olandezilor și a britanicilor au fost ignorate și neglijate.

**Cum îți vei
așterne așa vei dormi**

Menținerea sănătății și a bunului trai, stă în mână Dvs. Nimeni nu are a se teme astăzi de dureri de cap, răceli, reumatism. Contra acestora există doar tabletele Aspirin! Luați și Dvs. cu încredere acest neîntrecut medicament! Observați însă un lucru: Tabletele Aspirin sunt veritabile numai cu crucea „Bayer”!

**Nici un cămin fără
ASPIRIN**

Lama albastră Gillette

este lama de ras care satisface până și pretențiile cele mai dificile. Gillette lama care a apărut cea dintâi în comerț, n'a putut fi egalată în calitate nici până în prezent. Oțelul cel mai bun și ascuțișul său fin transformă bărbieritul într'o adevărată plăcere. Lama albastră Gillette este accesibilă oricui, fiindcă grație superiorității și durabilității sale, ea își merită pe deplin prețul.

Femeile se îngrașă pentru că mănâncă mult?

Una din cauzele îngrășării este și alimentația, dar de cele mai multe ori cauza este și lipsa de mișcare suficientă. Silueta femeii se poate modela fără suferințe și renunțări, făcând o cură de slăbire cu tabletele de slăbire Kissingen. Un produs natural al Băilor Kissingen.

Pag. 15

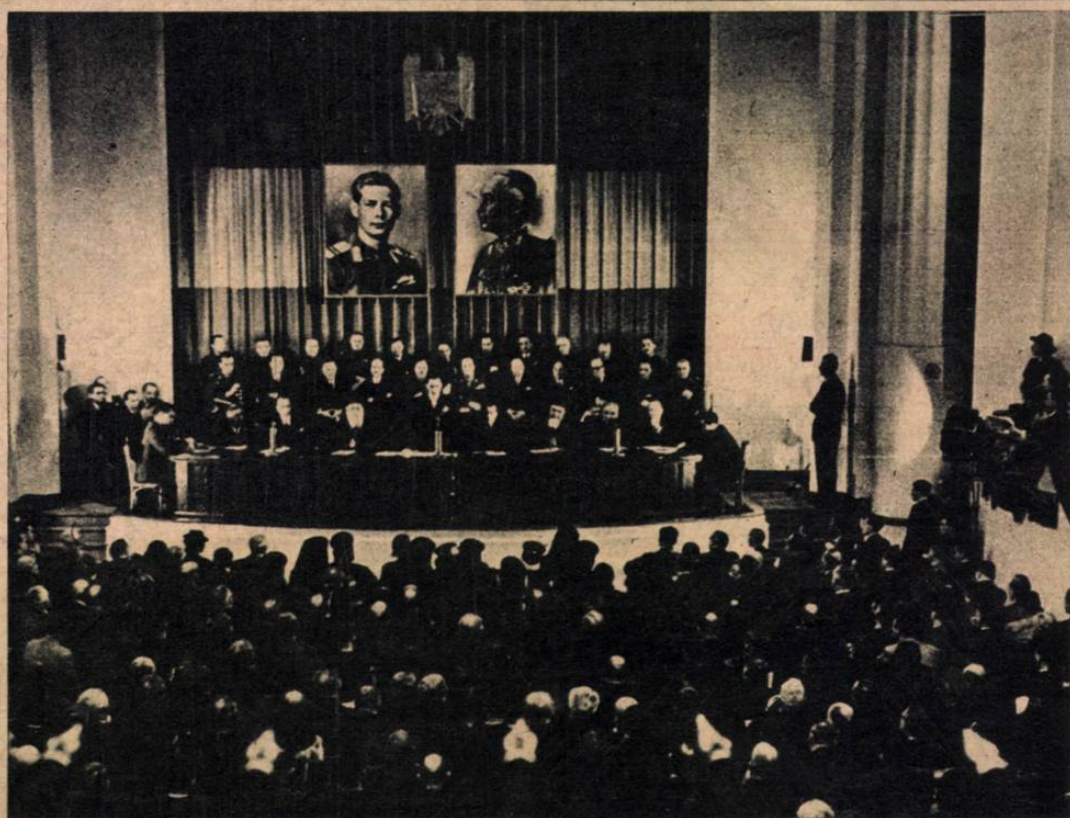
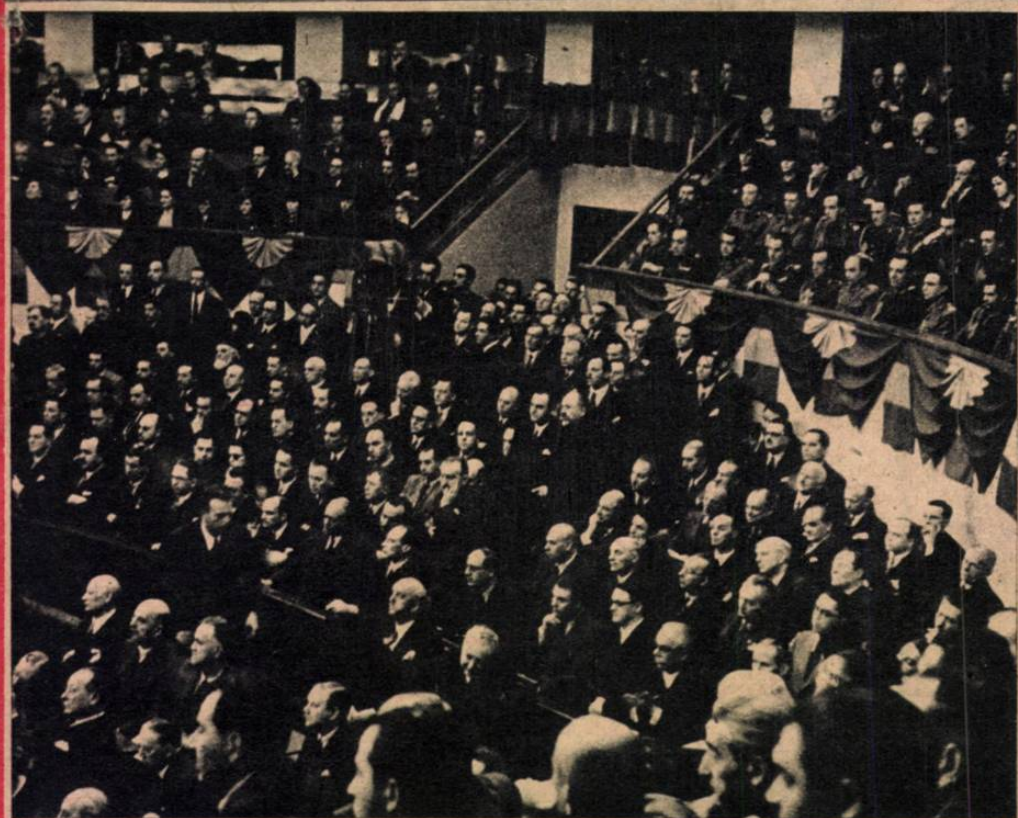

No. 790

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Stânga: D. Mareșal Ion Antonescu a vizitat regiunile inundate ale Dunării însoțit de d. General Pantazi și de d. Prefect al Județului.
Dreapta: D. Mareșal Antonescu stând de vorbă cu țărani din regiunea inundată a Olteniței.

Două aspecte ale sălii, în timpul discursului rostit de d. prof. Mihai Antonescu vice-președintele Consiliului de Miniștri, la marea manifestare națională din aula Facultății de Drept.

M. S. Regina-Mamă Elena vizitând răniții din spitalul Z. I. 352

Sosirea în Capitală a d-lui Ministru Dr. Wilhelm Stukart.
(Dreapta: d. Von Killinger, ministrul Germaniei la București)

NUMAR SPECIAL DE PAȘTI CU UN BOGAT SUPLIMENT

Nr. 791
ANUL XVI
APRILIE 1942
50 PAGINI
40 LEI

...ȘI CEASUL INVIERII, A SUNAT DIN NOU

Cu fiecare primăvară asistăm la începutul unui nou ciclu de viață naturală, la o nouă revărsare de forțe, la un curent de tinerețe și de entuziasm, care cuprinde întreg registrul ființelor și plantelor.

Ceea ce primăvara este în planul natural al vieții omenești este Paștele în planul vieții spirituale și supranaturale.

Intr'adevăr, această sărbătoare a Învierii Domnului, simbolizează, în cursul anului liturgic, primăvara spirituală, biruința duhului asupra materiei, negarea puterii dizolvante a naturii.

Un om care a fost de fapt cu toată pătimirea și suferințele lui o măiestruasă întrupare a Dumnezeirii, a înviat, și consecințele acestei minuni se resimt de veacuri în desfășurarea destinului nostru.

Credința în învierea lui Cristos este esența credinței creștinești, căci fără ea totul n'ar fi decât un mit, o legendă lipsită de consecințe în ordinea morală.

Această concepție asupra caracterului primordial al dogmei învierii, a fost exprimată de Sf. Apostol Pavel în prima dintre epistolele adresate Corintienilor:

„Dacă Cristos n'a înviat, zădărnica este credința voastră” (c. XV, v. 17). Prin aceste cuvinte, marele apostol al creștinătății a subliniat necesitatea credinței absolute în miracolul învierii, fără de care nu poate exista nici mântuire și nici puțință de depășire a firei și tendințelor noastre pământești și naturale.

Din credința în înviere se desprind, în raze de lumină, toate principiile etice creștine, din această dogmă isvorăsc răspunsurile la întrebările cele mai adânci și mai chinătoare ale vieții și tot din taina răscolitoare a învierii ni se fixează limitele dintre bine și rău, dintre pă-

cat și virtute, dintre lumină și întuneric. Cel care crede în învierea Domnului ținde cu toată puterea sufletului să se ferească de moartea spirituală ale cărei urmări le întrezărim în amenințatoarea pedeapsă a iadului despre care au vorbit și au scris în slove de foc sfinții Părinți.

A crede în înviere, înseamnă de fapt credința în veșnicia sufletului nostru, care se desprinde de materia alterabilă a trupului și își continuă existența dincolo de această lume, unde va avea de răspuns pentru toate faptele în fața lui Dumnezeu și a Fiului Său.

Și filosofi greci, Platon și Socrate, au postulat veșnicia sufletului a cărui patrie este cerul, dar acest principiu avea mai mult un caracter metafizic și mitic, în timp ce în creștinism credința în nemurirea sufletului, se îngemânează cu credința în răsunetul pe care îl are fiecare din faptele noastre asupra existenței ce începe din clipa când am trecut prin „poarta morții” la o viață nouă.

Deplasând centrul existenței noastre din planul terestru în cel ceresc, creștinismul a pus accentul pe valoarea uriașă a voinței și a credinței care singure ne pot mântui.

Cu toate că din faptul minunat și tainic al învierii se pot desprinde elementele cele mai subtile și practicele cele mai simple ale vieții creștine, evangheliile relatează cu o simplitate sguduitoare succesiunea întâmplărilor comemorate în sărbătoarea paștelui.

Iată aceste rânduri care răsună cu o putere măreață în sufletul omului din popor ca și în acela al cărturarului:

1. Târziiu, Sâmbătă noaptea, când se lumina de ziua întâia a săptămânii, a venit Maria Magdalena și cu cealaltă Marie, ca să vadă mormântul.

2. Și iată s'a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului pogorând din Cer a venit, a rostogolit piatra și a stat deasupra ei.

3. Și înfățișarea lui era luminoasă ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca omătul.

4. Și de frica lui s'au cutremurat străjerii și s'au făcut ca morți.

5. Iar îngerul vorbind femeilor le-a zis: Nu vă temeți voi, căci știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați.

6. Nu este aici, că s'a sculat precum a zis: veniți de vedeți locul unde a zăcut.

7. Duceți-vă degrabă și spuneți ucenicilor lui că s'a sculat din morți și iată merge înaintea voastră în Galileia: acolo îl veți vedea. Iată v'am spus vouă.

8. Iar ele au plecat în târg de la mormânt și cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească pe ucenicii lui.

9. Dar când mergeau ca să vestească pe ucenici, iată Iisus le-a întâmpinat și le-a zis: Bucurați-vă. Ci ele venind aproape au cuprins picioarele lui și s'au închinat lui.

10. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și dați de veste fraților mei, ca să meargă în Galileea și acolo mă vor vedea.

Înțelegând sensul Paștelui, popoarele creștine au investit această sărbătoare a primăverii sufletului, cu datini și obiceiuri al căror simbol este viața nouă trăită „în și prin Dumnezeu”.

Desfășurarea istorică a destinului românesc, face ca Paștele mult așteptat al acestui an să coincidă cu efortul măreț al unei Români noi, de a sfărâma, cu preț de sânge eroic, mitul blasfemator al paradisului roșu.

Soldatii care luptă pe front știu că raiul este de fapt dincolo de istorie și de jertfă, profilându-se la orizonturile vieții spirituale ca o nădejde a credinciosului și ca o răsplată a virtuosului.

Și știind acest lucru, soldatul român a dat măsura credinței profunde a poporului nostru.

Când clopotele vor răsună în noaptea Învierii, vestind obștei ceasul de taină, când Mântuitorul și-a părăsit mormântul, pentru a deschide calea mântuirii noastre, să ne amintim și să ne rugăm pentru cei care clădesc cu jertfa lor o Românie reînviată și eliberată de coșmarul amenințărilor dela Răsărit.

